

DENISE ROBINS

Timpul iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Impunătorul magazin Golling & Nash din strada Oxford își închisese ușile pentru ziua aceea. Luminile se stinseseră, sutele de lucrători se grăbiseră spre casele lor. Rumoarea zilei se pierduse în noaptea luminată de strălucirea vitrinelor, care expuneau rochii de vară și pălării în culori vii, mănuși, genți și bijuterii, în fine, mobilă și tot ce este necesar pentru o casă.

Funcționarii care lucrau aici, vânzătorii, manechinele, cumpărătorii, toți se odihneau acum după o zi obositoare. Golling & Nash, monstrul aurit care îi înghițea de dimineată până seara, putea fi abandonat.

Christa Coombe și Barbara Lane, prietene din copilărie, erau angajate aici. Christa era dactilografa de la ultimul etaj, iar Barbara era manechin la raionul de pălării. Cea din urmă era o fată deosebit de frumoasă, cu pielea albă și caldă, cu ochii negri și strălucitori și cu părul castaniu închis, pe care de obicei îl purta pe spate, dar acum era prins într-un coc. Era zveltă și grațioasă și avea o mulțime de admiratori printre angajații magazinului.

Christa era unul dintre admiratorii cei mai fideli și mai sinceri. Tatăl ei încercase să devină fermier, iar mama ei purtase în vene sânge scandinav. Spre deosebire de prietena ei, Christa era foarte

slabă, avea fruntea prea înaltă și gura prea mare. Dacă avea vreo urmă de frumusețe, aceasta se datora strălucitorului ei păr bogat, ușor ondulat și ochilor mari și căprui, cu o privire blândă și înduioșată. Adeseori, Barbara o certa pentru sentimentalismul ei.

– Ești o visătoare! Dacă nu ești atentă, într-o zi vei avea mult de suferit, o avertiza ea.

Barbara era o fată frivolă și avidă de distracții. Ea nu avea nimic blând în atitudinea ei, fiind exact opusul Christei. Se aprindea ușor și era inconsecventă, ceea ce încerca să ascundă.

Cu toate astea erau bune prietene, în mare parte deoarece Christa era rezervată, o admira și o adora pe superba ei prietenă.

Într-o seară caldă de vară, cele două prietene se plimbau la braț pe Oxford Street și se simțeau stăpânele universului. Peste o săptămână aveau să plece într-o vacanță în străinătate.

– Sunt așa de emoționată că de-abia mă pot stăpâni! zise Barbara aruncând o privire languroasă unui băiat care aproape se opri din drum, și se întoarse s-o privească, pierdut în visare. Mai e mâine la mijloc, apoi duminică și pe urmă... Franța! O, abia aștept să-mi văd Parisul, divinul meu Paris!

Christa zâmbi. Barby îl numea Parisul ei, dar nu fusese niciodată acolo. Nici nu puseseră măcar piciorul pe continent. Până atunci își petrecuseră vacanțele, împreună sau separat, undeva într-o stațiune plictisitoare, la munte sau la mare, adesea însoțite de mama Barbarei. Vremea urâtă și condițiile proaste le împiedicaseră să se bucure cu adevărat de vacanță. Dar anul acesta, fetele economisiseră bănuț cu bănuț și acum își puteau permite în sfârșit să plece în străinătate. Își cumpăraseră bilete, își făcuseră pașapoarte și urmau să plece spre Dieppe cu cea mai ieftină cursă.

Barbara locuia cu mama ei, care era văduvă, iar Christa închiriasse o cameră într-o casă, pe aceeași stradă. Dar de când murise mătușa ei, singura rudă care îi mai rămăsese în Devon, în urmă cu cinci ani, Christa stătea mai mult acasă la familia Lane, unde lua și masa la sfârșit de săptămână. Doamna Lane îi era ca o a doua

mamă, iar Barby ca o soră. Dacă n-ar fi fost căsuța aceea sărăcăcioasă, dar primitoare, în care se găsea întotdeauna o masă pentru ea, tânăra fată s-ar fi simțit foarte singură și nefericită.

Simțea că datora tot ce avea familiei Lane. Nimic n-ar fi fost de-ajuns ca să-i răsplătească. O iubea pe doamna Lane, o femeie simplă și afectuoasă, în vârstă de vreo cincizeci de ani; Barby, frumoasa Barby, înconjurată de toți „prieteni” ei, ieșea tot timpul seara la petreceri. Christa o iubea atât de mult, că se ruga din suflet ca prietena ei să întâlnească într-o zi persoana potrivită și să se așeze și ea la casa ei. Firea ei pasionată și instabilitatea emoțională o înspăimântau uneori. Barby era veșnic agitată și nemulțumită. Unele fete de la raion îi spuneau răsfățata. Christa știa că Barby era egoistă, uneori chiar și față de mama ei și că uneori profita de faptul că ea, prietena ei, o adora, dar o ierta, ca și mama ei, și nu-i purta niciodată pică.

Christa mergea foarte rar la petreceri. Era o fată extrem de timidă, suferind de un complex de timiditate, poate din cauza faptului că stătea prea mult cu Barbara. Era convinsă că nu va ieși niciodată cu un băiat și că va rămâne fată bătrână, deși doamna Lane îi spunea mereu că era drăguță și încântătoare și că va găsi într-o zi pe cineva care s-o aprecieze.

Christa își dorea cu disperare să fie iubită... și să iubească. Se simțea pregătită să ofere multă iubire. Într-o zi, când Barbara prezenta o colecție nouă de pălării, Christa o privi cu atenție și exclamă:

– Arăți nemaipomenit Barby, întotdeauna! Dar știu că, într-o zi, dacă se va îndrăgosti cineva și de mine, o va face pentru ceea ce sunt, nu pentru frumusețea mea.

Barby a ridicat cinic din sprâncene și a râs.

– Sau pentru salariul tău, drăguță. Bărbații vor întotdeauna ceva în schimb.

Christa oftă, zâmbind.

În autobuzul care le purta spre Wood Green, își încrucișă strâns brațele peste geantă și rosti pe nerăsuflăte.

– Ochii mei sunt ca niște raze X. Pot să văd biletul de drum chiar prin plastic.

Barbara își stăpâni un chicotit.

– Și eu pot să văd teancul de monede franțuzești. O doamne, de-aș avea și eu mintea ta la socotit! Nu pot să socotesc și pace. O liră înseamnă treizeci de franci noi, nu-i așa? Trebuie să încerc să-mi aduc aminte! Zece șilingi fac aproape șase franci jumate.

– Așa este, zise Christa.

Îl știi pe băiatul care lucrează la raionul de cravate și șosete, acela înalt?

– Da.

– A fost în Franța, în aprilie. Spune că toate sunt al naibi de scumpe.

– Noi am strâns destui bani pentru cele două săptămâni cât o să stăm acolo.

– Și că hotelul pe care ni l-a închiriat agenția e destul de ieftin.

– O, abia aștept să văd Notre Dame, Luvrul și podurile peste Sena, exclamă Christa.

– Ești prea intelectuală pentru mine, draga mea. Eu vreau doar să văd magazinele de pe Rue de la Paix și turnul Eiffel.

– Bineînțeles că și eu vreau să le văd.

– Trebuie să ne cumpărăm o pălărie. Nu se poate să plecăm de la Paris înainte de a ne cumpăra o pălărie, zise Barbara cu ochii strălucind de plăcere.

– Sunt de acord.

Un domn bine îmbrăcat, purtând în mână o geantă diplomat, care stătuse în fața lor pe scaun, coborî la următoarea stație. Trecând prin dreptul lor, le aruncă o privire. Christa, romantică de fel, se gândi:

„Se uită la Barby, ca de altfel toată lumea“.

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi știut la ce se gândea de fapt domnul cu servieta. Desigur că o observase pe fata înaltă cu ochi negri și își imaginase că era manechin. Dar o zărise și pe cea slăbuță, cu păr ondulat și cu chip serios și își spusese în gând:

„Fata cu păr castaniu e foarte frumoasă, dar o prefer pe cea micuță, cu păr frumos. Cealaltă cred că e dificilă și cam încrezută, fiindcă știe foarte bine că e atrăgătoare. Însă cealaltă are un zâmbet foarte dulce“.

Dar omul plecă și n-avea să le mai întâlnească pe nici una dintre ele.

Acasă la familia Lane, în Wood Green, Christa și Barby erau foarte ocupate să calce și să împacheteze. Mama Barbarei, o femeie înaltă și slabă, cu părul albit pe la tâmpile, se uita cu un ochi la ele și cu unul la televizor, ținând o țigară între buze. Era o fumătoare înrăită.

– Ce încântate sunteți, le tachină ea. Adevărul e că aș prefera să mergeți cu un grup de turiști. Nu-mi place deloc ideea ca două fete simpatice ca voi, care nu vorbesc o boabă franțuzește, să umble singure prin Paris.

– Nu vă faceți griji mătușă Caty, o să ne descurcăm, zise Christa.

– Nu fi de modă veche mamă, exclamă Barbara nerăbdătoare. Crezi că or să ne jefuiască și că or să ne omoare pe o alee întunecată? Te asigur că putem să ne purtăm singure de grijă.

– Putem să ne purtăm de grijă una celeilalte, adăugă Christa călcând cu putere un costum din bumbac de culoare alb-albastru, vechi de trei ani. Se șifonase un pic de când îl purtase ultima oară.

– O să sunăm în strada Maigret, dacă dăm de bucluc, mai zise Barbara, punând mâna pe chibriturile mamei ei. Își aprinse o țigară și se trânti pe un scaun. Termină tu de călcat și rochia mea, Chris, ai mai multă răbdare ca mine.

Catherine Lane nu ieșise niciodată din Anglia. Oftă și ridică din umeri. N-avea nici un rost să dea sfaturi tinerilor din ziua de azi. Copiii ăștia cred că le știu pe toate. Oricum, se bucura că „fiica ei adoptivă“, Christa, mergea cu Barby. Barby se entuziasma așa de ușor de orice! Pe Christa te puteai baza mai mult, trebuia să recunoască. Draga de ea, arăta așa de bine în seara asta, numai de-ar fi știut. Se aprinsese în obraji din cauza căldurii și a efortului

fizic și-și arunca grațios părul ei ondulat la o parte de pe frunte. Ce păcat că era așa de slăbuță și de palidă de obicei. Poate că în comparație cu Barbby frumusețea ei pălea, dar era dulce și deloc egoistă.

– Sper să vă distrați bine, dragele mele, oftă femeia. Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânără, aș fi venit cu voi.

– Ne ameninți, se strâmbă la ea fiica ei.

Dar Christa, temându-se, ca de obicei, ca nimeni să nu se simtă jignit, adăugă repede:

– Mi-ar fi plăcut să fi putut veni și dumneata, mătușică.

Barbarei nu i-ar fi plăcut nimic de genul ăsta. O iubea pe mama ei, dar pe sine se iubea mai mult. N-ar fi vrut să fie urmărită prin Paris de privirea maternă. De fapt, n-ar fi vrut ca nimeni altcineva s-o însoțească, în afară de Christa, care era gata oricând să o aprobe.

Sâmbătă dimineața, cele două fete se îmbarcau pe vaporul cu care aveau să traverseze Canalul Mânecii, spre Franța. Era un vas franțuzesc, pe care se vorbea franțuzește și cele două fete aveau impresia că vacanța lor începuse deja. Traversarea se anunța foarte plăcută. Marea era calmă și dimineața de iunie nu arăta nici un nor pe cer.

Erau foarte emoționate. Frumusețea Barbarei atrăgea, ca de obicei, multe priviri.

Aveau să petreacă zece zile la Paris și ultimele trei la Dieppe, unde închiriaseră o cameră dublă într-un mic hotel. Amândouă voiau să vadă marea și să înoate la sfârșitul vacanței.

La ora mesei coborâră pe punte și, auzind mereu franțuzește în jurul lor, Christa începu să se neliniștească.

– Oare o să ne descurcăm, dacă nu vorbim nici una limba? murmură ea.

– Bineînțeles. Se pare că acolo toată lumea vorbește engleza.

În sinea ei, până și Barbara simțea că ar fi fost bine ca măcar una dintre ele să fi avut mai multă experiență și să se descurce mai bine în situații de criză, în caz că ar fi apărut vreuna.

Pe el l-au zărit prima oară în sala de mese. Tânărul înalt, cu părul negru, mânca singur la masă. Nu vorbea cu nimeni, se izolase

de bunăvoie de ceilalți. În timp ce mânca, scria ceva în grabă pe un carnețel și citea cu atenție niște hârtii pe care le scotea dintr-o servietă.

Aspectul lui fizic îi plăcu Barbarei, care-i șopti prietenei ei:

– Nu-i așa că e superb?... Uite ce chip are... ce trăsături puternice... ce ochi frumoși! E o vedetă de film, probabil.

– E într-adevăr foarte chipeș, murmură Christa.

– Mi-ar plăcea să se uite la noi.

– Of, Barby, ești îngrozitoare, începui Christa.

Chiar atunci, tânărul întoarse capul și se uită în direcția lor, dar schimbă imediat privirea și se concentrează asupra muncii lui. Fetele se strâmbară una la cealaltă.

– E un misogin, exclamă Barbara.

– Ba nu, cred că e doar rezervat și timid, ca mine. Christa își mușcă buzele și zâmbi. Are o atitudine foarte demnă.

– Mă întreb ce...

Făcură multe supoziții. Era diplomat... sau agent secret... ori un important om de afaceri. Era bogat și om de succes, desigur. Îți dădeai seama de asta numai dacă te uitai la costumul lui gri, bine croit, la cămașa galben pai, cu alb, din mătase naturală. Era un baron, un conte, sau poate chiar un duce. Vorbea perfect franțuzește cu chelnerul.

– Sunt moartă după el, își dădu Barbara ochii peste cap. Își aprinse o țigară și începu să fumeze, visătoare.

Și Christa fuma, dar nu era atât de împătimită ca prietena ei. Își bău cafeaua cu înghițituri mici, privind mereu cu ochii ei catifelati la străinul chipeș. Probabil că poveștile pe care le țesuseră în jurul lui nu corespundeau deloc realității, dar în cele câteva secunde în care se uitase spre ele, putuse observa cât de albaștri îi erau ochii și cât de bronzată era fața lui, o față cu obraji înalți și deosebit de plăcută. Îi plăceau mâinile lui, pe care zărise un inel cu piatră prețioasă. Era genul de bărbat de care o fată se putea îndrăgosti cât ai bate din palme se gândi ea, și se întristă la gândul că un bărbat ca el nu s-ar uita niciodată la Christa Coombe.

Barbara râse înfundat.

– Gata, știu ce e, șopti ea. E căsătorit și fuge de nevasta și de copiii lui. Am văzut cum se uita când a apărut în prag o femeie cu copii. Am pierdut orice nădejde, hai mai bine să ne concentrăm atenția în altă parte.

Ea râse de prostia ei, dar Christa continua să se gândească la străinul bronzat, cu ochi albaștri și distant. Cumva, n-ar fi vrut să fie căsătorit.

În sfârșit au ajuns la Dieppe. Pășind pe teritoriul Franței, fetele ofțară încântate.

– Am reușit, am reușit! exclamă Barbara. Pot să miros Franța. Se simte mirosul de usturoi, de cafea și de altfel de țigări.

Christa încuviință. Se uita emoționată în jurul mulțimii care se îngrămădisise să coboare și-și dori din nou să fi mers la cursurile serale și să fi învățat franceza. I se părea că ea și Barbara erau de acum departe de orice specific englezesc. După ce trecură de vamă, un bărbat cu bluza albastră și cu șepcuță cu cozoroc, ridică zâmbind cele două geamantane cu care veniseră.

– Hei, așteaptă, strigă Christa.

– Bună, zise Barbara, putem să le ducem și singure...

Bărbatul dispăru, cu tot cu geamantanele lor. Alți hamali împingeau de zor către tren cărucioare încărcate cu bagaje.

– Toată lumea face așa, zise ea cu o ușoară îndoială în glas. Cred că o să le găsim în tren. Ce bine că le-am pus etichete!

Dar când se urcară în tren nu zăriră nici urmă de bagaje sau de hamal. Christa începu să se neliniștească. Toți hamalii pe care-i întrebau ridicau din umeri și începeau să turuie pe franțuzește. Se făcuse foarte cald, mai cald ca dincolo de Canal, și părul Christei începuse să i lipească de frunte, până și Barbara, întotdeauna impecabilă, arăta transpirată și șifonată.

– Frumos început, n-am ce zice, se plânse ea. Ne-au furat geamantanele! Tipul ăla era hamal cum sunt eu popă.

Apoi se întoarse brusc. În spatele ei stătea el, bărbatul cu părul negru și ochi albaștri, ambasadorul, sau ce altceva o fi fost. Barbara se hotărî să profite de ocazie.

– Ajutați-ne vă rog, se rugă ea.

El o privi politicos pe fata înaltă și frumoasă care i se adresase.

– Desigur, răspunse el. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Christei i se păru că vocea lui era la fel de atrăgătoare ca și chipul lui. Își făcu din rășputeri curaj și zise:

– Un hamal ne-a luat geamantanele și nu-l mai putem găsi.

– I-ați luat numărul de identificare?

Barbara ridică din umeri. Christa simți că se face mică de rușine.

– Nu, recunosc eu.

Bărbatul păru plictisit și disprețuitor.

– Ne crede niște proaste și nu se înșală, se gândi Christa în sinea ei.

Dar Barbara se hotărî se înceapă obișnuitul atac, cu frumusețea și farmecul ei. El îi asculta explicațiile, plecă și se întoarse după un timp, cu hamalul și geamantanele. Acesta, se pare, le căutase pe cele două tinere. Fetele îl urmară pe tânăr către vagoanele de clasa a doua.

– Mulțumim din suflet, începu Barbara, fluturându-și genele spre salvatorul lor.

– N-aveți pentru ce, zise el cu vocea lui plăcută, apoi se întoarse și sări în vagonul alăturat, de clasa întâi.

– Ia te uită, zise Barbara, așezându-se în vagonul care se umpluse aproape pe jumătate, e însurat și se teme să stea de vorbă cu noi. Îți vine să crezi?

– S-a purtat foarte frumos cu noi, șopti Christa.

Și acesta fu începutul aventurii și al călătoriei care avea să se termine cu o tragedie. Totul a mers bine până când au ajuns la periferia Parisului. Cele două prietene au luat ceaiul și o cină

ușoară, stropită cu un vin ieftin, franțuzesc, și s-au bucurat de privilegiile noi. Anglia... cartierul lor... mama... totul rămăsese foarte departe...

Atunci se produse accidentul. Dintr-o dată, trenul începu să se clatine și roțile scrâșniră cu un zgomot insuportabil. Fetele săriră în picioare, albe la față și cuprinse de tremur. Ceilalți pasageri urlau și plângeau prinzându-se strâns de scaune și de bagaje. Era o învâlmășeală de nedescris în expresul de Paris, care tocmai se ciocnise cu un tren local ce se retrăgea din circulație, în plină viteză.

Christa avea să-și amintească mult timp după aceea visul frumos care se sfârșea într-un coșmar. Își auzi propria voce urlând și pe Barbara chemând:

– Christa!... Mamă!...

Apoi se lăsă liniștea și întunericul. Christa se lovise cu putere de geamul vagonului...

Fu printre primii călători care își recăpătară cunoștința, pe care și-o pierduse doar o secundă. Dar coșmarul ei nu dispăru. Se trezi într-un întuneric prin care nu reușea să distingă decât vaietele și gemetele din jurul ei. Împinse un geamantan prăbușit peste piciorul ei și se ridică greu în picioare. Îngrozită, o zări pe Barbara zăcând în fața ei, sub o stivă de lemne, nemișcată și cu chipul plin de sânge. Christa țipă disperată:

– Barby, Barby!

Spre marea ei ușurare, pleoapele Barbarei se mișcară. Cel puțin era în viață, se gândi ea.

Christa începu să râdă și să plângă isteric. Își dădea seama că scăpase ca printr-o minune, fiindcă rănilor ei erau mai puțin adânci decât niște zgârieturi. Dar ceilalți? se întrebă ea auzind încă zgomotul acela insuportabil și pe oamenii care alergau strigând cu disperare de-a lungul șinelor. În curând, în noapte, răsună sirena sinistră a mașinilor de pompieri, acoperind toate celelalte sunete.

Începu să se roage, așa cum făcea când era mică. Dar Barbara nu mai dădea nici un semn de viață și vaietele o înfiorau, când,

deodată, simți două mâini calde cum o ridica dintre fiare. O voce de bărbat o întreba dacă se simțea bine. Se uită rătăcită la el. Teafăr și nevătămat, cu părul ușor zburlit; prezența lui i se părea mai atractivă și mai binefăcătoare ca niciodată. Dintr-o dată, avu senzația că e un prieten vechi... singurul prieten englez în lumea aceasta dată peste cap... în țara aceasta străină în care doar cu câteva ore înainte pășiseră amândouă pline de bucurie și de emoție.

Christa se agăță de el și izbucni în lacrimi. El se uită în jos la fata cu păr blond, la buclele pline de praf și de așchii de lemn, apoi la fața ei tânără și murdară. Ochii ei căprui și catifelati îl priveau foarte speriați. Simți o neașteptată duioșie față de ea. Voia s-o liniștească pe biata fetiță, care era evident prea șocată ca să mai poată reacționa.

– Gata, gata, o bătu el ușor pe umeri, a trecut. A fost o experiență urâtă, dar acum ai scăpat.

– Prietena mea... scânci ea, prietena mea... Barby...

Și arăta cu un deget tremurător spre fata pe jumătate ascunsă de lemne, din spatele lor. Scoțând o exclamație de stupeoare, bărbatul o lăsa pe Christa și începu să dea la o parte grămada sub care zăcea fata. Christei i se părea că acum aveau un prieten de nădejde care vorbea fluent franțuzește și care putea să le poarte de grijă. Se simțea mai ușurată.

În mai puțin de o jumătate de oră, el o scoase pe Barbara de sub dărâmături. Era încă inconștientă, dar din fericire respira. O ambulanță urma să le ducă imediat la spital. El nu putea să meargă cu ele fiindcă trebuia să rămână și să le dea ajutor și celorlalți. Un prieten de afaceri, cu care călătorise de la Dieppe, ajuta deja la transportul răniților. Christa se uita la el cu ochi speriați.

– Nu vorbim limba... mi-e teamă că suntem niște nebune... Nu ne lăsați singure, vă rugăm...

El zâmbi. Christa simți că nu văzuse în viața ei un zâmbet mai liniștitor și mai înțelegător ca acesta.

– Iată adresa mea, zise el. E apartamentul surorii mele, care locuiește la Paris. Mâzgăli repede ceva pe o bucată de hârtie și i-o

întinse Christei. Mergeți direct la ea, de îndată ce ieșiți din spital. Cred că pe prietena dumneavoastră o vor mai ține, dar dumneavoastră vă vor da drumul repede, sunt convins. Ați înțeles? Duceți-vă la sora mea. Ea o să vă ajute.

– Mulțumesc din toată inima, zise ea și întinse mâna să ia hârtia, de parcă ar fi fost o barcă de salvare.

Ambulanța traversă repede periferia orașului, îndreptându-se spre spitalul St. George. Era o mănăstire de măicuțe, care îi îngrijea pe bolnavi. Tot drumul, Christa nu-și lua privirea de la chipul încă palid al prietenei ei și o ținu de mână. Un asistent îi pansase rana de la frunte, dar Barbara nu se mișcase. Șoferul ambulanței, care vorbea stricat englezește, încerca s-o liniștească pe fata care plângea, asigurând-o că pulsul era bun și că Barby nu era în primejdie de moarte.

Ce jalnică intrare în capitala mult dorită! Christa de-abia dacă băga de seamă străzile strălucitor luminate, cafenelele și bulevardele pline de oameni, castanii, apa argintie a Senei cu podurile ei încântătoare, ori turnurile catedralei Notre Dame.

La spital le ieșiră în întâmpinare măicuțe cu capul acoperit, care o duseră imediat pe Barbara la analize, iar pe Christa o conduseră într-o altă sală de consultații.

O oră mai târziu. Christa avea permisiunea să plece din spital. Se simțea mult mai bine. Măicuțele îi serviseră cina și o cafea bună, iar un medic îi pansase rănilor. O văzuse pe Barbara, care fusese adusă deja în salonul femeilor și o călugăriță care vorbea englezește o convinsese că n-avea de ce să se teamă pentru prietena ei și că putea să vină s-o vadă din nou mâine. Fața nu-i fusese atinsă și până mâine își va recăpăta cunoștința.

Ce fată frumoasă! exclamase și măicuța. Christa plecă, încălzită de gândul că frumusețea prietenei ei rămăsese neștirbită și trimise acasă o telegramă liniștitoare, în caz că vestea despre accident se va anunța la radio și doamna Lane s-ar putea neliniști de moarte.

Acum stătea la poarta spitalului și vedea pentru prima dată frumusețea Parisului. Măicuțele îi dăduseră adresa unui hotel și ceva bani. De-abia acum realiză că pierduseră tot ce aveau în trenul acela. Măine ar putea să se ducă la ambasada Angliei, unde, fără îndoială, li se vor elibera pașapoarte noi și li se va împrumuta o sumă de bani. Înțelesese de la spital că puteau solicita despăgubiri de la compania de cale ferată. Dar asta va cere mult timp. Până atunci... ce mai vacanță! Îndată ce biata Barby va putea călători, vor trebui să se întoarcă acasă.

Christa vru să cheme un taxi dar se temu că nu se va înțelege cu soferul. Atunci, își aminti de vorbele tânărului.

– Duceți-vă imediat la sora mea! zisese el.

Se simțea atât de singură și de năpăstuită... Tocmai se pregătea să strige un taxi care trecea pe-acolo, când o mașină trase la intrare, lângă ea. Era el. Emoționată și încântată, Christa îl strigă.

El o recunoscuse pe fata blondă și gingașă și-i răspunse cu căldură la salut.

– Bună seara! Pe dumneavoastră vă căutam.

– Ce bun sunteți! exclamă ea și lacrimi de tristețe i se îngămădiră în ochi.

– Echipile profesionale de salvare au ajuns deja la fața locului și nu mai e nevoie de mine acolo. Din fericire, n-au murit prea mulți oameni. Cei mai mulți dintre răniți își vor reveni repede. Și prietena dumneavoastră?

– E încă inconștientă, dar medicii cred că se va face bine curând.

– Bun. Și dumneavoastră?

– O, eu n-am pățit nimic grav, doar câteva zgârieturi pe brațul drept. Și sunt ușor șocată, atâta tot, zâmbi ea.

Zâmbetul ei curajos, înfățișarea ei de copil, scundută și blondă în lumina lunii, îi merseră drept la inimă, la inima lui atâta timp împietrită și insensibilă la farmecele feminine. Dar în atitudinea ei nu era nici o urmă de cochetărie ori de artificialitate, se gândi el. Era doar o fetiță tristă, a cărei vacanță se spulberase.

– Am ajuns la fix. Am să vă conduc acasă la sora mea.

Christa se înroși.

– Nu e nevoie. Măicuțele mi-au dat adresa unui hotel...

– N-o să vă placă să stați singură noaptea într-un hotel necunoscut, în mijlocul Parisului, o întrerupse el. Aceasta e cartea mea de vizită. Puteți avea încredere în mine. Toată lumea mă cunoaște aici. Sora și cumnatul meu, Claude Roche, sunt directorii unei mari fabrici de parfum. Poate ați auzit de Parfum Jojeux. Eu sunt director și mă ocup de partea engleză a afacerii. Îmi propusesem să vin să stau cu sora mea vreo două săptămâni și să mă întâlnesc cu un om de afaceri, la Dieppe. De aceea mă aflam în tren, fiindcă de obicei zbor cu avionul.

Christa recunoscuse parfumul, care era una dintre cele mai renumite mărci din lume. Era parfumul preferat al Barbarei, căreia Christa chiar îi cumpărase anul trecut, de Crăciun, o sticlută de la Golling & Nash.

El continuă:

– Nu vreți să veniți cu mine? Doamna Roche, sora mea, Julia, o să aibă grijă de dumneavoastră.

Christa se uită la cartea de vizită.

Domnul Stephen Harrimay.

Deci acesta era numele lui. Se pare că avea două adrese, una la Londra și alta la Paris.

– Mi-ar plăcea să fiu în compania unor englezi, recunosc, zise cu voce tremurată privind în sus spre el. Mă simt mai degrabă năpăstuită decât rănită.

Încă o dată, el se simți impresionat de tinerețea, de lipsa ei de experiență și de candoarea cu care rostise acele cuvinte.

Câteva minute mai târziu, cei doi se îndreptau spre apartamentul doamnei Roche. Pe drum, el îi puse câteva întrebări: cum le chema, de unde vin și cu ce se ocupau. Ar fi putut să ghicească, recunoscuse el. Bineînțeles că auzise de Golling & Nash, toată lumea auzise. Și el își făcuse o dată acolo cumpărături, singur.

Fata timidă era dactilografă, cealaltă mai frumoasă, care îl privise provocator pe sub genele ei lungi, era manechin la raionul de pălării. Bietele fete, ce vacanță li se pregătise! Bine că scăpaseră cu viață, cel puțin. Toți fuseseră norocoși din punctul acesta de vedere. Numai bietul șofer murise.

Vorbind cu el, simți cum se liniștește și se înseninează, și nici el nu mai era tânărul distant și rece de la început. Dimpotrivă, se purta prietenos și plăcut.

Ținea foarte mult la sora lui, Julia, o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, cu un an mai în vârstă decât el. Era un pic posesivă și avea întotdeauna o fată frumoasă cu care voia să-l însoare. Acum ținea să-l vadă căsătorit cu tânăra pianistă cu care era prietenă. Soțul ei și cu ea voiau să se mute la Cannes, unde se afla fabrica lor cea mai importantă. Fusese ideea Juliei, care se gândea să lase birourile de la Paris numai în grija lui Stephen. Ar fi urmat să locuiască o parte din an aici și o parte la Londra. Dar pentru asta avea nevoie de o soție, de una potrivită, spunea ea, care trebuia să-l ajute în carieră.

Dar Stephen nu se grăbea să-și găsească o soție.

Trăise deja o experiență dureroasă cu o tânără pe care o iubise mult și care se răzgândise în ajunul nunții lor, căsătorindu-se cu alt bărbat. Stephen o adorase pe drumoasa lui Dorella cu părul ca mierea, o canadiancă pe care o cunoscuse într-o călătorie de afaceri. Pe atunci, avea douăzeci și patru de ani și era plin de idealuri și de încredere în ceilalți. Trădarea logodnicei cu cel mai bun prieten al lui îl transformase peste noapte într-un cinic. Crezuse că n-o să-i mai pese niciodată de Dorella, sau de oricare altă fată din lume, dar apoi urmasse ultima descoperire a Juliei, Felise. Jumătate franțuzoaică, jumătate englezoaică, Felise Markell venise la Paris să studieze muzica la Conservator. Era o plăcere s-o privești, și mai era și bogată, fiind moștenitoarea bunicului ei englez din partea tatălui. Era deosebit de talentată, iar lui Stephen îi plăcea muzica. Julia îi

spusese deschis că ar fi fost nebun să nu profite de faptul că Felise îl iubea nebunește și să se căsătorească. Dar el tot nu se decisese.

– Dacă am să mă îndrăgostesc de ea, am s-o cer de soție. Vom vedea. Așteaptă, Julia, și-o să mai vedem.

Când era departe de Felise, îi era dor de personalitatea ei vibrantă și incitantă și-i admira întotdeauna talentul muzical. În mașină, alături de micuța Christa Coombe, Stephen se gândea la Felise. Telefonase acasă la sora și la cumnatul lui, ca să le explice de ce întârzia așa de mult. Ei știau că nu venea ca de obicei cu avionul. Felise se întâmplase să fie acolo și aproape că smulsese telefonul din mâna Juliei.

– Am fost îngrozită când am auzit știrea la radio, exclamase ea. O, vino acasă mai repede! Vreau să mă uit la tine și să mă asigur că ești bine.

Era sigur că-i va face o primire dramatică. Își imagina de pe acum chipul ei îmbujorat, cu ochii fardați, creionați spre tâmpile, cu genele lungi și negre rimelate. Lui Felise îi plăcea machiajul exotic. Era întotdeauna intens rujată și-i purta părul negru cu un breton subțire pe frunte, în stilul lui Elizabeth Taylor. Însă atenția lui continua să se îndrepte în mod ciudat spre părul blond și des, prins școlărește într-o coadă de cal, al fetei de lângă el. De cine îi amintea oare fata aceasta relaxantă, timidă și destul de prost îmbrăcat? se întreba el încruntând din sprâncene. Era atât de diferită de femeile elegante din cercul lui de la Paris sau de la Londra. Cât despre ochii ei căprui...

Pulsul i se accelera. Sigur că da, semăna cu Dorella. Canadianca necredincioasă cu care fusese gata să se căsătorească avea părul la fel de blond ca al Christei și aceeași ochi căprui, blânzi și uluitor de catifelati.

Pe neașteptate și aproape supărat, Stephen își întoarse atenția de la Christa. La naiba cu ea și cu inocența din ochii ei. Toate erau la fel, niște prefăcute, lasă că știa el.

– Am ajuns, zise el.

Christa coborî din mașină și se uită admirativ în jurul ei. Stephen plăti taxiul și zise, încercând să uite de Dorella și să fie drăguț din nou:

– Măine, după ce vă veți simți mai bine, trebuie să vedeți Parisul mai de aproape.

Christa îi era profund recunoscătoare. Se îndrăgostise pentru prima dată în viața ei, de acest străin, salvatorul ei și cel mai minunat om din lume.

Apartamentul familiei Roche era deosebit de impresionant prin strălucirea și prin bogăția cu care era mobilat. Christa nu mai văzuse niciodată așa ceva, decât în filme sau în revistele scumpe.

Se ascunse timidă în spatele lui când o femeie înaltă, îmbrăcată în negru și machiată fără cusur, năvăli în hol. Christa știu dintr-o privire că era sora lui Stephen, fiindcă avea aceeași ochi deosebit de albaștri.

– Steve, dragul meu, ești bine? rosti ea cu glas speriat, aruncând o privire îngrozită spre chipul lui obosit și la hainele mototolite de pe el, fără să pară însă că o observă pe fata care se ascundea în spatele lui.

– Sunt bine Julia, n-am nimic, nu sunt rănit. Nu e nevoie să intri în panică, draga mea.

– Slavă Domnului oftă ea. Eu și Felise ne-am îngrijorat la culme. Stephen făcu un pas într-o parte.

– Ți-am adus-o pe domnișoara... Christa Coombe, zise el. E una dintre fetele englezoaice de care ți-am vorbit la telefon. Prietena ei se află încă în spital, în stare de inconștiență. Această biată fată a rămas fără bani și fără bagaje și știam că-i vei oferi un pat și că vei avea grijă de ea în seara asta. Ar fi foarte drăguț din partea ta, Julia, mai ales că nu cunoaște pe nimeni în Franța. Să stea la hotel ar fi îngrozitor pentru ea, în situația în care se află.

– Sigur, cu plăcere, zise Julia Roche cu o politețe desăvârșită, dar total lipsită de entuziasm și întinse o mână pe care Christa o strânse cu recunoștință. Dar Christa simți imediat că doamna Roche se retrăsese deja în spatele unui zid de precauție și chiar de dezaprobare.

– Încă... încă mai am timp să merg la hotel, i-am spus fratelui dumneavoastră, începu Christa să se bâlbâie.

Însă Julia era o femeie bine crescută și orice ar fi crezut în sinea ei, n-o lăsa să continue.

– Oh, nici nu se pune problema, trebuie să stai cu noi în seara asta. Ești englezoaică și fiindcă ești prietena fratelui meu, nici nu mi-ar trece prin cap să te las să mergi la cine știe ce hotel. Am un dormitor liber aici. Vino să bei ceva, cred că ești foarte necăjită.

Tăcu și se gândi:

– Pe cine naiba mi-a adus Stephen? E așa de timidă, de stângace și de prost îmbrăcată! O, cum îi mai place lui Stephen să se poarte mereu așa. Când era mic, aducea mereu acasă tot felul de animăluțe rătăcite pe stradă. E prea idealist.

Christa se intimidă și mai tare de intrarea bruscă a altei persoane, o femeie încă și mai atrăgătoare, purtând o bluză albă fără mâneci, cu un guler sever de culoarea mării la care se asortau o brățară și niște cercei superbi.

– Stephen... oh, mon Dieu, ce îngrijorată am fost! exclamă ea, cu un ușor accent francezesc, izbucnind în lacrimi și întinse spre el mâinile, pe care el le luă și le sărută. Am fost îngrozită la gândul că ai fi putut să mori! adăugă ea

și se lipi de el tremurând.

– Gata fetelor. Felise, fii liniștită, draga mea, n-am nimic, murmură el un pic stânjenit.

Christa rămase nemișcată, copleșită de singurătate și timiditate.

O numise „draga mea“! Strania aceasta brunetă și frumoasă pe nume Felise era probabil logodnica lui, de care nu pomenise nimic. Nu fugea de nevasta lui așa cum își imaginase Barbara... ci către ea.

Capitolul 2

Christa rămase tăcută, urmărind fascinată cum Stephen încerca s-o liniștească pe Felise. Ea se sprijini de el, apoi se îndepărtă, tamponându-și ușor ochii cu o batistă delicată și încerca să zâmbească.

— Slavă Domnului, dragul meu, zise și ea ca Julia, dar foarte teatral, ești teafăr și nevătămat.

— Acum, rosti el desfăcându-și cravata, să mergem în salon.

Julia se întoarse spre Christa.

— Vino în camera mea. Probabil că vrei să te aranjezi puțin, murmură ea.

Christa începu să se bâlbâie.

— Eu... eu chiar că trebuie să merg la hotel. Nu vreau să vă deranjez, cedă ea dintr-o dată și ochii ei mari și blânzi se umplură de lacrimi din cauza surescitării și oboselii.

Pe madame Roche lacrimile o impresionară. Începu să simtă un ușor sentiment de milă și chiar de dispreț față de fetița aceasta timidă. Desigur că Julia nu-și mai făcea atâtea griji pentru fratele ei, din cauza acestei biete ființe pe care o culesese de pe stradă și care nu strălucea de frumusețe. N-avea de ce să-și facă griji din cauza ei. Stephen avea mai mult gust la femei.

— Stephen, dragule, condu-o pe Felise în salon, zise ea. Eu și domnișoara Coombe o să venim imediat.

Christa îl urmări cu privirea cum o conducea pe Felise și simțea că o să se prăbușească în curând pe podea. El era pentru ea o ancoră care acum se îndepărta. Începuse să înoate în ape prea adânci pentru ea; în casa aceasta, totul îi era străin. Știa că era o proastă, că o asemenea șansă ar fi încântat-o pe sofisticata Barbara, dar Christa ar fi dat orice să se poată întoarce și fugi de acolo, să găsească o locuință mai familiară și pe cineva ca mătușa Cath... să vadă o mașină de cusut... un fier de călcat... orice... Arăta atât de palidă încât Julia se îngrijoră puțin.

– Draga mea, nu pari să te simți bine. Cred că ar fi mai bine să te întinzi puțin.

– Da, mulțumesc, aș vrea să mă întind o clipă.

– Îi voi cere Yvettei să pregătească una din camerele de oaspeți. Stai aici. Am să-ți prepar un coniac, zise ea gândindu-se la ce plictisitor era, dar recunoscând că bietul copil avea nevoie de ajutor și că oamenii trebuie să fie generoși.

Christa se prăbuși pe sofaua scumpă, simțindu-se dintr-o dată foarte slăbită. Oftă adânc și-și luă fața în mâini, însă după un timp își ridică privirea și se uită în jurul ei. Era singură. Doamne, ce dormitor elegant. În viața ei nu mai văzuse așa ceva. Îi atrase imediat atenția o fotografie îmbrăcată într-o ramă albă, de piele, care-l reprezenta pe Stephen Harrimay, mult mai tânăr, purtând pantaloni de călărie și ținând o cravașă pe umăr.

Christa nu-și mai lua de la ea ochii strălucitori de lacrimi. Se simțea fascinată privind-o. „Ce frumusețe de băiat a fost...“, se gândi ea. „Trebuie să fie foarte mândră cu un asemenea frate!“

Doamna Roche era foarte amabilă și Christa o plăcea, dar fata aceea, Felise, avea ceva care o făcea să se simtă mică de tot. Se ruga în sine ea să nu mai fie nevoită să dea ochii cu ea. Era foarte conștientă de hainele ei ieftine, de lipsa ei de maniere, de inferioritatea ei socială față de Felise și de oamenii ca ea.

Se gândi că nu trebuia să se îmbolnăvească tocmai acum și să le dea bătaie de cap oamenilor acestora. Ar fi murit de rușine, iar Barbara s-ar fi supărat rău pe ea.

Încet, încet, Christa își reveni și simți cum capătă curaj și putere. Își dădu jos haina și-și legă părul des și răvășit. Aproape că se sperie văzându-și fața în oglindă, dar culoarea începuse să-i revină în obraji. Julia veni cu un pahar de brandy și Christa bău două, trei înghițituri, după care înapoie paharul cu un zâmbet ușor.

– Mulțumesc. Nu sunt obișnuită cu așa ceva, dar te face să te simți mai bine, nu-i așa?

– Yvette îți pregătește patul. Cum te mai simți?

– Foarte bine, vă rog să nu vă faceți griji pentru mine, se strădui ea să răspundă cât mai bine.

– Bine, răspunse Julia. Ai trecut printr-o experiență îngrozitoare. Stephen mi-a spus că era un adevărat haos pe șine. Bieții oameni! Ce tragedie! Ce noroc că ai scăpat!

– Da, așa este, dar biata Barbara n-a avut noroc. Încă nu și-a recăpătat cunoștința.

– Nu-ți face griji. E ca și cum te-ai lovi la cap! Și Stephen a căzut o dată de pe cal când era mic și nu s-a mai mișcat. Toți eram îngroziți, dar și-a revenit în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Christa se uită la fotografie și șopti:

– Stephen a fost atât de bun cu noi!

– Stephen e amabil cu toată lumea, replică Julia. Mai ales cu cei cu tot felul de probleme.

Christa tăcu. Era aproape sigură că madame Roche voia să-i dea de înțeles că nu se bucura în mod deosebit de bunăvoința lui Stephen.

– Prietena mea, Barbara e foarte frumoasă, zise ea timid, după un moment. E manechin și mă bucur că fața nu i-a fost atinsă.

– Și eu mă bucur. Dar acum vorbește-mi despre tine, îi ceru Julia amabil. Christa îi povesti pe scurt despre viața ei în Londra, dar femeia mai în vârstă o asculta gândindu-se că acest răgaz le va da lui Stephen și Felisei ocazia să stea mai mult împreună. Draga de Felise. Aproape că leșinase când auzise de accident. Era atât de

îndrăgostită de el! Julia spera ca el să-și dea seama cât mai repede că făcea o nebunie să nu vadă că talentata și frumoasa fată ar fi fost soția ideală pentru el.

Așadar fetița aceasta era dactilografă la Golling & Nash, de pe strada Oxford. Își amintea că făcuse o dată cumpărături acolo și că i se păruse mai degrabă un magazin ieftin, în comparație cu cele de aici, care erau mult mai elegante.

Christa nu i se păru o fată interesantă. Era doar una dintre miile de ființe care își câștigau existența în magazine sau în birouri. Trecea destul de neobservată, deși ochii căprui, mari și luminoși, erau frumoși și avea o voce drăguță. Fără nici o îndoială că nu-i plăcea să iasă în evidență.

– Nu am pe nimeni. Mama Barbarei îmi e ca o mătușă.

– Ce trist trebuie să fie pentru tine să n-ai părinți, murmură Julia.

– Dar doamna Lane e foarte bună cu mine, iar Barbara îmi e ca o soră!

– Ai sânge scandinav în vene? Întrebă Julia, nu că ar fi fost deosebit de interesată, ci pentru că voia să câștige timp și să-i mai lase singuri pe Stephen și Felise. De unde vine numele tău?

– Bunica mea era norvegiancă, dar a trăit în Anglia, însă părinții mei erau din Devon.

– A, da, înțeleg, zise Julia, de la bunica ta ai părul așa de blond, nu? Ai fost vreodată în Norvegia?

– Nu, e prima dată când merg în străinătate.

Doamna Roche își aranjă rochia, aruncă o privire în oglindă la silueta ei zveltă și decise că trebuie să meargă mâine la croitorul ei din Faubourg St. Honore, și să-i spună că rochia nu-i cădea bine. Era o rușine, și mai plătise și peste o sută de mii de franci francezi pentru ea. La Paris, toate erau extrem de scumpe, dar slavă Domnului că Parfum Joyeux cucerise toate piețele. Anul trecut au avut o cifră de afaceri uluitor de bună și deși impozitele erau foarte mari, le mai rămăseseră destui bani.

Julia reveni cu gândul la oaspetele ei.

– Ce păcat că ai avut atâta ghinion în prima ta excursie în străinătate, zise ea. Acum, dacă te simți mai bine și nu vrei să te întinzi, să mergem la ceilalți în salon. Ai mâncat?

– Da. Măicuțele mi-au dat ceva la spital.

Vederea salonului o copleși și mai tare pe Christa. Era o încăpere extrem de spațioasă și de luxoasă, de la ferestrele căreia se puteau vedea stelele, luminile capitalei și apele argintii ale Senei, unduind pe sub podurile ei noi și vechi.

Stephen, care stătea pe sofa lângă Felise, se ridică în picioare când sora lui și Christa intrară în cameră și zâmbi cu înțelegere acesteia din urmă.

– E mai bine acum?

– Da, mulțumesc, răspunse ea. Totul e așa de emoționant pentru mine, zise ea înroșindu-se brusc. E suficient ca oricine să se simtă mai bine. Mi-aș dori ca și Barbara să poată vedea locul acesta minunat.

– Sunt sigur că-l va vedea curând, răspunse el. Voi da un telefon la spital, mai târziu, și vom afla vești despre ea.

– Mulțumesc din suflet, suspină Christa.

– Veniți să aruncați o privire asupra Parisului de la balcon. Noaptea e o priveliște superbă, care o să vă facă să uitați ce jalnic ați fost întâmpinate de căile ferate franceze.

O luă prietenește de braț și o conduse spre unul dintre balcoane, de unde îi arătă Arcul de Triumf, turnul Eiffel, coloanele catedralei Notre-Dame și fântânile arteziene din piața Concorde.

Rămase înăuntru. Julia și Felise vorbeau în șoaptă.

– Cine naiba e? De ce Dumnezeu o fi adus-o Stephen aici? întrebă Felise înverșunată.

Doamna Roche o liniști, spunându-i că n-are de ce să-și facă griji. Christa era o englezoaică, o simplă dactilografă în vacanță, dar fiindcă Stephen vorbise cu ea și cu prietena ei în tren, îi fusese milă de ele după accident și o invitase aici.

– Măine o să scăpăm de ea. Trebuie să-i ofer doar un pat în seara asta, sfârși Julia.

Felise păru ușurată.

Doamna Roche continuă:

– Fata care a fost rănită lucrează în același magazin cu ea, prezintă pălării. Se pare că e foarte frumoasă.

– Atunci s-o ținem departe de Stephen, răspunse Felise cu un râs ușor.

– Draga mea, de parcă ai avea de ce să-ți faci griji. Știi bine că Stephen nu se uită niciodată după fete și că tu ești singura care îl interesează.

Privirea Felisei Markell se încălzi. Era foarte emotivă din cauza sângelui ei francez. Nu moștenise nimic din firea englezească a tatălui ei, un englez care locuise în Leicester. Înainte să-l cunoască și să se îndrăgostească de Stephen, singura ei pasiune fusese muzica. Acum, locuind la Paris, la una dintre mătușile ei bogate, devenise mai franțuzoaică decât francezii. În ultimul timp se făcuse foarte elegantă și grațioasă, iar la douăzeci și patru de ani era în culmea frumuseții. Putea să fie foarte fermecătoare când voia, dar și foarte geloasă, posesivă și egoistă. Continua să-i șoptească Juliei:

– A fost atât de drăguț cu mine în seara aceasta. Jur că o să-l dau gata curând, Julia. Și ar fi bine să mă port frumos cu protejata lui, altfel o să mă creadă nepoliticoasă.

Julia încuviință și Felise se pregăti s-o uimească pe Christa cu amabilitatea ei, urmărind în același timp efectul pe care-l producea asupra lui Stephen. Se așeză lângă ea și se purtă plină de tact și de simpatie, în timp ce-și băură cafeaua. Felise sugera chiar că ar putea să meargă a doua zi cu Christa la spital, ca s-o viziteze pe Barbara.

– La urma urmelor sunt pe jumătate englezoaică și englezii trebuie să fie uniți, zise ea zâmbind. Apoi se uită la părul Christei și bătu din palme fluturându-și genele lungi și mățoase în direcția lui Stephen.

– Ce blondă e, nu-i așa? Ce minunat e să ai un păr așa de blond! Întotdeauna am urât faptul că sunt brunetă, exclamă ea în stilul ei artificial.

– Nu înțeleg ce are părul tău, o întrerupse Stephen, așa cum sperase și ea.

– Într-adevăr, interveni și Julia. Parcă Felise ar trebui să-și facă griji pentru părul ei negru și superb, ca al Cleopatrei din filmul cu Elizabeth Taylor. Și stai s-o auzi cântând, Christa. Ar trebui să-ți spunem Christa, domnișoara Coombe e atât de formal.

– Vă rog, zise Christa, căreia Felise începuse să i se pară foarte drăguță. Sigur că aş dori s-o ascult pe domnișoara Markell cântând.

Stephen se lăsă pe un scaun, își strânse picioarele și își aprinse o țigară.

– Da, Felise, cântă-ne ceva, zise el.

Ea se ridică imediat și se îndreptă spre pian. O clipă mai târziu, salonul era inundat de muzica lui Rahmaniov. Felise cânta admirabil și Christa închise ochii, ascultând cu admirație respectuoasă. Își simțea toți nervii relaxați și începu să se simtă aproape ca acasă. Atmosfera era cam raefiată pentru ea în apartamentul acesta somptuos, dar mai știa și ea ceva despre muzică.

Mama ei obișnuise să cânte la pian în timpul ei liber și fusese chiar o pianistă destul de bună. Christa prefera să asculte un concert la radioul mătușii Cath, în loc să se uite la televizor.

Uneori, când Barbara ieșea în oraș, ea mergea la concerte, la filarmonica Albert Hall. Când Felise termină de cântat, Christa uimi pe toată lumea amintind de o bucată de Chopin, al cărei nume îl și dădu. Stephen se uită la ea surprins. Așadar, micuța funcționară de la Golling nu era chiar atât de ignorantă în afara muncii ei.

Părul Christei strălucea neobișnuit de tare, în contrast cu satinul stacojiu în care era îmbrăcat spătarul scaunului pe care ședea. Incredibil, se gândea el, cât de tare îmi amintește blestematul ăsta de păr de Dorella, cât de dureros îmi vin în minte toate acele amintiri. Ce feste poate juca memoria cuiva. Era șocat de dorința aproape de nestăpânit pe care o simțea de a se ridica, de a se îndrepta spre ființa aceea mărunță și de a-și trece mâinile prin valul de păr auriu. Pe neașteptate, Christa se uită drept la el. Ochii aceia câprui și luminoși erau, neîndoielnic, plini de recunoștință. El își imagina că-i implorau mut aprobarea, dar nu-i înapoie zâmbetul. Se

ridică în picioare, se îndreaptă spre pian și se uită peste umărul Felisei la mișcarea rapidă a degetelor ei tinere și puternice pe clapele de fildeș.

Va putea oare s-o iubească vreodată pe fata asta? Se va căsători oare cu ea, așa cum dorea Julia? O parte din el, partea cea practică, voia... Ar fi fost un mariaj reușit. Și în seara aceasta, când se aruncase în brațele lui, uitându-și reținerea, nu simțise cât de tare voia ea să facă dragoste cu el? Dar cealaltă parte din el, cinică și precaută, din cauza Dorelei, se opunea. Dacă se va căsători vreodată, trebuia să fie îndrăgostit total și sigur, de data aceasta, de femeia lui. Iubirea ar fi putut veni mai târziu, după căsătorie, presupunea el, dar până acum nu fuseseră semne că s-ar îndrăgosti de Felise. După ce termină de cântat, el îi mulțumi cu căldură și-i ceru să cânte din nou. Ea se uită în sus la el, mândră și încântată de apropierea lui.

El evita să se uite spre fata aceea blondă, singură și ne semnificativă pe scaunul ei roșu, îmbrăcat în satin.

Christa își petrecu noaptea în camera de oaspeți, cu baie proprie, unde totul fusese pregătit pentru ea. Gazda îi împrumutase o cămașă de noapte roz. Dormi prost toată noaptea, retrăind coșmarul accidentului de tren. Se trezi de mai multe ori, scăldată în sudoare și strigând-o mereu pe Barbara. Din fericire, nimeni nu păru s-o audă.

Se trezi devreme, făcu o baie, și negăsind pe nimeni în apartament, coborî în stradă. Simțea nevoia să facă o plimbare, să ia aer. Nu se simțea în largul ei în apartamentul doamnei Roche și se simțea și foarte îngrijorată. Aseară, când Stephen a telefonat la spital, nu primise vești prea bune despre Barby, care era încă în stare de inconștiență.

Christa se plimba agale sub razele mângâietoare ale dimineții de august și, încet, încet se simți mai bine. Parisul se trezise devreme

și ei îi plăcea să se uite la femeile bătrâne îmbrăcate cu bluze negre și la băieții cu șepci pe cap, pedalând pe biciclete, cu coșuri cu franzele proaspete. Cafenelele erau măturate și pregătite pentru primii clienți.

Merse așa vreo doi, trei kilometri și când se întoarse îl găsi pe Stephen în pragul ușii, cu un ziar sub braț, părând oarecum preocupat. Sprâncenele lui coborâra când o văzu venind.

– Bună dimineața! Sora mea a intrat în camera dumneavoastră acum câteva minute și a descoperit că plecaseți. Ne-am făcut puțin griji.

Christa se făcu roșie la față și se scuza, spunându-i că avusese nevoie de o plimbare.

– Da, cred că ați avut o noapte grea, zise el. Și eu la fel. E normal să te simți puțin zguduit după un asemenea accident. Acum, ați vrea să dau din nou un telefon pentru dumneavoastră la spital, nu-i așa?

– Sunteți prea bun, zise ea, dar nu mai pot să rămân aici, ar însemna să abuzez... Am să plec după prânz.

– Ba nu, sunt sigur că Julia va dori să mai rămâneți, zise el nepăsător și aproape fără convingere. Cumnatul meu e plecat acum, așa că e spațiu suficient, iar Julia are două servitoare care nu fac toată ziua nimic.

Christa nu zise nimic, dar se hotărâse deja să plece. Veștile de la spital fură mai îmbucurătoare de data asta. Barbara își recăpătase cunoștința, dar doctorii credeau că nu era bine pentru ea să fie mutată, cel puțin o săptămână. După aceea va putea să meargă singură, pe picioarele ei, îi spusese doctorul lui Stephen Harrimay. Starea ei nu era sigură sută la sută și de aceea considera că era esențial să fie îngrijită cu atenție. Christa putea s-o vadă azi, dar numai pentru câteva minute.

– Acum puteți să vă bucurați din nou, îi zise el după ce-i traduse cuvintele doctorului.

– Da, e minunat, zise ea, și ochii ei străluciră.

– Eu am afaceri de rezolvat, dar Felise, adică domnișoara Markell, vă va conduce cu mașina la spital. Azi ar trebui să facă

niște exerciții, dar fiindcă profesorul e bolnav, va ajunge aici puțin după ora unsprezece. Sora mea spune că puteți împrumuta mașina și șoferul ei.

– O, n-aș vrea să deranjez atât, încep Christa.

– Draga mea, ne face plăcere să facem tot ce ne stă în putere, o întrerupse el.

După prânz, Christa merse să vorbească cu doamna Roche, care rămăsese în pat cu o migrenă. Trebuia să plece la hotel, zise ea, la acela pe care i-l recomandaseră măicuțele. Dar Julia discutasese deja problema aceasta cu fratele ei.

– Las-o să plece la hotel, Steve, spusese Julia. Chiar nu e nevoie să te mai interesezi de treaba asta.

– Nu mă interesează personal, te asigur, dar nu mă lasă inima s-o izgonesc pe făptura asta mică, la un hotel ca vai de capul lui. E îngrozitor de timidă și nu vorbește deloc franțuzește. Vacanța ei s-a transformat într-un coșmar. De ce, dacă ai spațiu suficient, să n-o lași să stea în apartament până se întoarce Claude?

– Poți să fii sigur că lui n-o să-i placă să stea aici, replică ea cu răceală.

Până la urmă, ca să-i facă pe plac fratelui ei adorat, consimți s-o păstreze pe Christa vreo câteva zile. Acum îi făcu invitația.

– Nu știu cum să vă mulțumesc mai bine, exclamă Christa, copleșită.

Stephen era ocupat, iar Julia trebuia să meargă la coafor. Înainte să plece, Stephen se adresă astfel Christei:

– Domnișoara Markell s-a oferit să vă ducă la consulatul englez, după vizita de la spital. Știți că trebuie să vă faceți rost imediat de pașapoarte noi și că puteți solicita o sumă de bani. Între timp, dacă aveți nevoie de bani, vă ajut cu cea mai mare plăcere.

– Se pare că eu nu trebuie să fac nimic, decât să vă mulțumesc mereu, din tot sufletul, veni răspunsul Christei, uitându-se la chipul lui frumos cu ochi plini de recunoștință.

– Ei, nu e nevoie, zâmbi el. Îmi pare bine că pot să fiu de folos, și Felise la fel.

– Domnișoara Markell e foarte frumoasă și cânta minunat la pian, zise Christa cu un entuziasm brusc și copilăresc, pe care Stephen îl considera naiv.

Nu întâlnise prea multe femei la Londra sau la Paris, atât de ingenuă ca ea. Dar îi plăcea, pentru că și el era un idealist, care aspira adânc în sufletul lui, la o lume mai bună. Pe el, epoca mașinii, progresul științei, viața modernă, nu-l mulțumeau. Avea o afacere prosperă, din care câștiga mai mult decât avea un om nevoie, dar prezența unei fete precum Christa Coombe îl făcea să realizeze că ceea ce sora lui cheltuia pe pantofi și pe mănuși într-o seară, putea să ajungă un an de zile unor fete ca ea.

Își aminti deodată că tocmai spusese ceva despre Felise.

– O, da, Felise e o fată foarte talentată și atrăgătoare.

Apoi plecă și Christa rămase gânditoare. Cum era oare să fii o fată pe care Stephen Harrimay s-o găsească foarte talentată și atrăgătoare? Își aminti felul în care stătuse în spatele Felisei când cântase la pian, seara trecută, expresia serioasă a feței lui frumoase. Încă o dată, Christa își dădu seama cu tristețe de defectele ei.

„Nu te lăsa doborâtă de ce ți se întâmplă, se încurajă ea singură, poartă-te ca Barbara! Ea n-ar fi fost timidă în compania acestor oameni, nu i-ar fi fost frică să deschidă gura. Ea i-ar fi impresionat pe toți, ceea ce eu n-o să reușesc niciodată.“

Christa se hotărî să-și înăbușe sentimentele, mai ales pentru Felise. Era evident că Stephen avea să se căsătorească în curând cu ea.

Când Felise veni s-o ia, Christa îi mulțumi cu multă căldură pentru ajutorul pe care i-l oferea. Dar acum, că Stephen nu mai era de față ca să vadă, Felise nu mai voia să joace teatru. Era evident foarte răutăcioasă, chiar dacă salva aparențele. O conduse pe Christa la consulat, aranjă să li se scoată pașapoarte noi și să primească o mică sumă de bani. Dar în drum spre spital, îi vorbi Christei pe un ton plin de dispreț.

– Ce neplăcut pentru tine să n-ai bagaje. Mă refer la haine... Ochii ei strălucitori căutau expresia feței Christei, pe care încerca s-o facă dureros de conștientă de diferența dintre ținutele lor.

Felise purta un costum de mătase în dungi albe și negre, foarte la modă, o pălărie albă, șic, mănuși lungi și albe, și pantofi italienești de foarte bună calitate. Costumul Christei, deși fusese călcat de Yvette, încă mai păstra urmele călătoriei și al accidentului de ieri. Nu purta mănuși, iar sandalele erau demodate.

Felise merse mai departe.

– Ce ghinion! Cred că de-abia aștepti să te întorci cu prietena ta la Londra, de îndată ce e posibil.

– Da, răspunse Christa înroșindu-se.

– Ai cam aceleași măsuri ca mine. Amândouă suntem slabe. Dacă nu te deranjează, aș putea să-ți dau un compleu pe care nu-l mai port de mult, și poate o geantă și o pălărie.

Dar sângele Christei clocotea de revoltă. N-ar fi suportat ideea să primească pomană de la nesuferita asta. Nu se mai simțea recunoscătoare față de ea și nici nu mai putea să i-o arate. Un val de mândrie o făcu să-și uite buna creștere.

– Nu vreau nimic, mulțumesc, zise ea disprețuitoare. Mă descurc. Am niște bani acum și o să cumpăr ce am nevoie.

Felise deschise o pudrieră suflată în aur și se uită în oglinjoara ei. Buzele ei se țuguiau într-o jumătate de zâmbet. Se simțea un pic rușinată de ce făcuse, dar, în același timp, ca într-un cerc vicios, îi făcea și plăcere. N-o suferea deloc pe englezoaica asta pe care Stephen o adusese acasă, așa că turnă gaz pe foc, zicând:

– Stephen e o persoană ușor de impresionat. Prietena ta e manechin, nu? A flirtat cu ea?

Inima Christei bătu mai tare. Simțise foarte bine ghearele care se ascundeau sub mănușa de catifea pe care i-o întindea tânăra femeie.

– Da, Barby e superbă, dar nu cred că domnul Harrimay a fost impresionat în mod deosebit de frumusețea ei. A fost foarte amabil cu amândouă, pentru că a văzut că avem nevoie de ajutor, după acel accident.

– A, atunci trebuie să fi fost impresionat de tine, zise Felise cu un râs răutăcios.

– Deloc. N-a fost vorba de așa ceva. Nu i-am atras cu siguranță atenția în nici un fel. Sunteți practic logodiți, nu?

– Da, practic, încuviință Felise cu o voce încântată și languroasă și se lăsă pe spate pe bancheta mașinii ca să admire copacii verzi din Bois de Boulogne, prin care treceau atunci.

Și Christa se uita la copacii verzi și la adulții care se plimbau agale, înconjurați de copii și de căței jucăuși. Parcă i se lăsase o ceață pe ochi. Femeia aceasta o făcuse să simtă din nou frustrarea ei dintotdeauna, sentimentul acela binecunoscut de inferioritate.

Apoi Felise își schimbase din nou comportamentul. Îi fusese Christei de un mare ajutor la spital, unde făcuse o impresie excelentă asupra tuturor.

Când Christa rămase în sfârșit singură lângă patul Barbarei, se gândi că ar trebui să-i fie într-adevăr recunoscătoare. I-ar fi fost foarte greu să se descurce fără ea, în toate acele situații, așa cum făcuse Felise. Totuși, din motive absurde și de neînțeles pentru ea, o irita gândul că într-o zi ea și Stephen se vor căsători.

Barbara era palidă, trasă la față și avea un bandaj pe frunte. Luă mâna Christei și lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Acum, nu mai era nici urmă din siguranța ei de sine, din îngâmfarea ei.

– O, Christa, nu-i așa că e teribil? Când m-am trezit și mi-am dat seama că sunt într-un spital francez, și când mi-am amintit tot ce s-a întâmplat, am vrut să mor...

Acum Christa uită de problemele ei și deveni puternică și sigură pe ea ca s-o facă să se simtă bine pe adorata ei prietenă.

– Prostii, draga mea. O să te faci bine curând. Doctorul a spus că o să ieși de aici într-o săptămână. De ce vrei să mori? Trebuie să fii mulțumită că n-ai murit. Ce noroc am avut, amândouă!

– Și el..., se arcuiră buzele Barbarei într-un zâmbet palid. Ce frumos din partea lui să se poarte așa de drăguț cu tine.

Christa îi descrie apartamentul familiei Roche... pe Julia... pe Felise... totul. Barbara exclamă:

– Îmi imaginez! Abia aștept să merg să văd totul cu ochii mei!

– Și eu la fel, draga mea, zise Christa, și se aplecă grijulie să-i încheie cămașa de lână pe care o primise de la spital. Arăți foarte bine Barby, nu ai nici o urmă pe față, zise ea cu căldură.

– Slavă Domnului! Aș fi putut să mor, sau și mai rău, să-mi slutesc fața, recunosc Barbara cu un frison. Măicuțele spun că s-ar putea vindeca fără să lase nici un semn, zise ea ducându-și mâna la frunte.

Christa se uită curioasă în jurul ei. Măicuțele îmbrăcate în sutanele lor largi, cu capul acoperit, își vedeau de treburile lor, cu un zâmbet ușor întipărit pe față. Era o încăpere austeră, sobră, cu un crucifix mare atârnat de peretele văruiat în alb, deasupra unei mese pe care se aflau niște flori care mai adăugau puțină culoare.

– Ești bine îngrijită aici, nu-i așa, draga mea? șopti Christa.

– Foarte bine, deși mâncarea e oribilă, are prea mult usturoi. Dar sunt toți foarte drăguți. E îngrozitor să nu știi limba și să vorbești prin semne, chicoti ea cu slăbiciune. Una dintre măicuțe vorbește englezește și traduce ceea ce nu înțeleg, îmi dă lucrurile pe care le vreau. Și mai e o femeie aici care vorbește englezește. Pălăvrăgim mereu împreună.

– Domnul Harrimay zice că o să încerce să treacă mâine pe aici să te vadă.

Chipul palid al Barbarei se înroși de plăcere.

– Atunci, trebuie să-mi pregătesc farmecul pentru el, zise ea. Cumpără-mi niște lucruri, Christa, scumpo. Fă o listă. Am nevoie de ruj, chiar dacă n-o să găsești aici ce folosesc eu, rimel, știi tu ce-mi place mie, pentru gene lungi și negre și fard albastru-argintiu.

Barbara se încălzise dictându-i Christei lista. Primiseră destui bani de la consulat, să le ajungă pentru moment. Când Christa îi spuse că Stephen s-a oferit să le împrumute oricâți bani aveau nevoie, Barbara o sfătui:

– Foarte bine, ia-i pe cuvânt de onoare.
– Dar nu putem face asta, Barby, începu Christa.
– Hai, nu mai fi așa sfântă, o întrerupse ea ușor sâcâită. E bogat, nu-i așa? Gândește-te ce vânzări are în toată lumea și ce populară e marca asta de parfum. Cred că el și sora lui au o avere...

– Nu-mi place să mă împrumut, indiferent cât de bogați ar fi răspunse Christa ușor iritată. Erau momente în care ea și Barbara nu erau pe aceeași lungime de undă.

– O să-i dăm înapoi la Londra, hotărî Barbara. Dacă ești așa de delicată, o să-i cer eu când o să-l văd. Pun pariu că o să vrea să mă scalde în franci... și începu să râdă și să-și fluture genele ispititor, făcând-o pe Christa să râdă fără voia ei. Barby putea să n-aibă nici un scrupul când voia ceva, dar era atât de amuzantă.

– Bine, bine, se dădu Christa bătută.

– Povestește-mi mai multe despre el, îi ceru prietena ei.

Christa îi povesti, fără să-i ascundă antipatia ei pentru Felise, pianista pe jumătate franțuzoică și pe jumătate englezoică pe care se presupunea că el avea s-o ia de nevastă.

– Aș, stai să vezi cum o pun la locul ei.

Christa zâmbi, dar cu o ciudată strângere de inimă. Se uită la ochii ei scânteietori, la pielea ei ca magnolia, la gura senzuală, la gâtul de lebedă... Ce frumoasă era Barbara, mândria magazinului Golling & Nash, mult mai frumoasă decât Felise, deși mai puțin cultivată și talentată. Desigur, dacă ar fi încercat, ar fi putut să-l facă până și pe Stephen Harrimay să moară după ea, se gândi Christa.

Ce noroc să ai o astfel de putere, puterea hipnotizantă a femeilor frumoase din istorie, care au știut să-i domine pe marii bărbați. Christa bătu din palme și râse, tocmai pentru că-i venea de fapt să plângă. Se simțea atât de neinteresantă în comparație cu fetele acestea încântătoare ca Barby și ca Felise. Murmură, ca să-și ascundă gândurile:

– Fii cuminte. Cred că domnul Harrimay și Felise se vor căsători curând.

– Stai tu să vezi când mi-oi înfinge unghiile lăcuite în ochii acestei Felise.

Acum, fetele se amuzau. După un timp, o măicuță veni la ele și rosti ceva în franceză, arătând că timpul se scursese și că pacienta trebuia să se odihnească.

– Pe mai târziu, draga mea, Barbara îi întinse mâna prietenei ei. Și nu uita să-i spui că de-abia aștept să mă viziteze.

Christa păși afară și coborî treptele de piatră din curtea spitalului Saint George, sub razele poleite ale dimineții de vară. Șoferul și mașina Juliei o așteptau, dar Felise plecase să ia prânzul la un restaurant select. Christa își petrecu restul zilei singură, în somptuosul apartament unde i se servi un prânz ca la carte. Decorul salonului era de un albastru închis, cu un tapet încrustat cu flori argintii, ușor tipătoare, se gândi Christa, dar foarte moderne. Perdelele grele erau din tafta albă, cusută cu fire albastre. Ce apartament costisitor, se gândi ea. Oare ce-ar zice mătușa Cath dacă l-ar vedea?

Dar Christei nu-i plăcea în mod deosebit. Pentru că era ca un muzeu mai mic ale cărui exponate nu aveai voie să le atingi. Mâncă un sufleu de pește cum nu mai mâncase în viața ei, dar nu se atinse de vinul alb din Germania. Apoi se hotărî. Avea să fie mai extravagantă în după-amiaza aceea, adică avea să-și facă o coafură la modă, așa cum se purta la Paris, și poate chiar și un machiaj. Cât despre îmbrăcăminte, se gândea că se grăbise refuzând cu atâta mândrie oferta Felisei. În curând, costumul ei va arăta jalnic dacă va mai continua să-l poarte toată ziua. Ce putea să facă? Răspunsul veni mai repede decât s-ar fi așteptat.

Timidă, îi ceru Yvettei să-i spună numele și adresa unui coafor cu prețuri mai rezonabile. Christa se duse acolo cu metrourl, prima ei experiență cu metrourl parizian. Era hotărâtă ca de acum încolo să se bucure cât putea de ceea ce mai rămăsese din vacanța ei. Era clar că aspectul fizic conta foarte mult pentru oameni ca cei din familia Roche, așa că trebuia să se aranjeze și ea.

Când ieși de la coafor, chiar și ei i se păru că era acum cu totul alta. Un tânăr inteligent dăduse o formă părului ei bogat, pe care îl tăiasse și-l pieptănase pe spate, peste urechi, cu volum și foarte la modă. Stilistului care îi aplicase și un machiaj i se păru că tânăra părăsise coaforul arătând ca o pariziancă. Îi fardaseră delicat obrazul, îi făcuseră genele cu rimel, adăugând o umbră de fard pe pleoape ca ochii să pară și mai mari, și-i pususeră puțin ruj pe buzele moi și fine. Nu mai era nici urmă din fetița cu aspect școlăresc. Până și costumul părea mai elegant. Tânărul stilist care o găsi pe tânăra englezoaică foarte drăguță, îi oferă o sticlă de parfum, iar ea își cumpără niște mănuși albe ieftine și o pălărie de marinărească. Pășind din nou în metrou, în drum spre casă, se simțea chiar mândră de sine. Începuse să învețe drumul. Oare Stephen avea să observe schimbarea? se întreba ea. Era surprinsă să constate cât de tare își dorea acest lucru.

El era singur, fiindcă Julia nu se întorsese încă până la ora aceea. Fuma ca de obicei și admira panorama Parisului de la o fereastră deschisă. Când ea intră în salon, se întoarse și rămase surprins o secundă. De-abia o recunosc pe fata aceasta cu părul aranjat sub pălărie și cu tenul strălucitor. Nu și-ar fi imaginat că putea să arate atât de atrăgătoare sau că trăsăturile feței ei putea fi atât de regulate. Dar oare machiajul acesta, dorința ei de a părea aranjată, îi plăceau cu adevărat? Desigur, nu mai avea aerul acela școlăresc, dar nu mai arăta nici ca Dorella, ca necredincioasa blondă cu vocea de înger care obișnuia să-și lase părul liber în bătaia razelor de soare, până când strălucea ca lanul de grâu în jurul ei. Și ei îi plăcea să-și lase părul copilărește pe umeri, dar ea fugise din brațele și din viața lui. Câtă violență sub aparența ei naivă! Mai bine că fata aceasta nu-i mai semăna atât de mult.

Nu făcu nici o remarcă despre schimbarea ei, dar zise pe un ton destul de repezit:

– Vă așteptam că să vorbesc despre un lucru destul de important. Până una alta, spuneți-mi cum se mai simte prietena dumneavoastră.

– Mai bine decât mă așteptam, aproape normal.

– Bine. Dar mai rămâneți în Paris pentru câteva zile, nu?

– Da, cel puțin încă vreo patru, cinci zile.

– Atunci poate mă ajutați într-o problemă.

– Să vă ajut? Eu? repetă ea cu uimire.

– Da. Una dintre secretarele noastre, care se ocupa de corespondența în engleză, s-a îmbolnăvit, de aceea am nevoie imediat de ajutor aici, în biroul de la Paris, care, după cum știți, e situat chiar pe strada aceasta. Sunteți englezoaică și cred că știți să dactilografiati foarte repede, nu?

– Da, desigur.

– Atunci, gândiți-vă dacă vreți să acceptați slujba până când se însănătoșește doamna Maydew. Veți fi plătită în franci, ceea ce vă va fi de folos în situația dumneavoastră. Dar, bineînțeles, dacă nu doriți să faceți asta, nu trebuie decât s-o spuneți. La urma urmelor, e vacanța dumneavoastră.

Christa frământa nervoasă mânușile în mâini, simțind cum îi bate inima în piept. Uimirii îi lua locul emoția și plăcerea.

– Dar aș vrea să lucrez fără plată pentru dumneavoastră, răspunse ea dintr-o suflare. Vă datorez deja atât de multe.

– Prostii. Veți fi plătită ca oricare dintre angajații mei, dacă acceptați slujba.

– Cu mare plăcere! zise ea.

– Atunci, mâine dimineață la ora nouă veniți cu mine la birou.

– Da, da, voi fi gata la timp. Vocea ei era la fel de emoționată ca și cea a unui copil.

El dădu din cap afirmativ și se uită la scrumul țigării pe care o fuma. Se simțea ușurat că rezolvase problema aceasta cu boala doamnei Maydew, fiindcă, de când venise la Paris, corespondența din engleză se adunase teancuri pe biroul lui. Auzi vocea blândă și grăbită a Christei:

– Ce emoționant că pot fi de folos întreprinderii dumneavoastră. E un fel de a arăta cât de recunoscătoare vă suntem Barbara, și cu mine pentru tot ce ați făcut pentru noi.

– E-n ordine, Christa. Dați-vă jos pălăria și eu am să sun să aducă ceaiul. Julia trebuie să se întoarcă dintr-un moment într-altul.

Când se întoarse, doamna Roche era așa de preocupată de problemele ei, fiind atât o femeie de lume, cât și co-director la întreprindere, că nu stătu să-și bată capul cu tânăra englezoaică. Era treaba lui Stephen dacă voia să fie atât de săritor față de fetele astea.

Vorbise la telefon cu soțul ei în dimineața aceea și aflate că rămăsese cu afaceri în orașul Grasse, unde voiau să construiască o nouă fabrică. Era foarte probabil că va trebui să ia avionul spre el, și atunci fata asta nu va avea încotro și va trebui să plece. Doar nu putea să rămână singură cu Stephen în apartament. Julia zâmbi, o felicită pe Christa pentru că era capabilă să se ocupe de sarcinile doamnei Maydew și se retrase în camera ei să se odihnească. În seara aceea mergea la teatru cu niște prieteni, printre care și Felise. Aceasta din urmă era furioasă fiindcă, neștiind dacă Stephen avea să fie în oraș sau nu în seara aceea, nu i se rezervase și lui un loc, iar acum era deja prea târziu.

Când Stephen auzi asta, se hotărî să-și petreacă seara în oraș, alături de Christa Coombe ca să-i arate Parisul noaptea. De ce nu? Oricum, n-avea nimic altceva de făcut, iar ei îi va face plăcere.

Când sugeră să iasă împreună, Christa se făcu roșie, apoi păli. Dumnezeu! Ce fetiță prostuță, se gândi el. Dar va fi interesant să arăt acest frumos oraș unei persoane care nu a mai pus niciodată piciorul în Franța.

Capitolul 3

În mașina care le ducea la teatru pe cele două prietene, Felise fuma cu înverșunare.

– Dacă n-ar fi fost atât de băcător la ochi, aș fi anulat biletul și aș fi rămas cu Stephen. Mor când mă gândesc la faptul că își petrece toată seara cu dactilografa aia proastă și plictisitoare.

– Draga mea, o apostrofă ușor Julia, nu fi rea. E adevărat că e timidă, dar nu neapărat și proastă.

– „Sunt geloasă” cită Felise dintr-un șlagăr francez. Tânăra femeie strălucea în rochia ei albă de seară, cu o blană de vulpe argintie și cu un colier magnific din safire la gât.

Julia râse:

– Draga mea Felise, nu fi absurdă! Tu, geloasă, pe fata aceea pe care o crezi proastă! Sunt sută la sută convinsă că Stephen își joacă rolul obșnuit de bun samaritean și că i-ar fi indiferent dacă fata aia ar fi urâtă ca moartea.

Dar Christa nu era urâtă ca moartea și Felise o știa. Iar Julia îi spusese aproape fără nici o urmă de tact că fata era destul de atrăgătoare în seara aceea. De fapt, sora lui Stephen avea un suflet mai bun decât prietena ei. O făcuse pe Christa să accepte una dintre rochiile ei aproape noi, din mătase albastră și turcoaz, cu

decolteu la baza gâtului, cu mâneci lungi și drepte. Nu voia s-o lase să plece cu costumul ei ponosit prin Paris, mai ales că ieșea cu Stephen, care s-ar fi simțit stânjenit dacă s-ar fi întâlnit cumva cu vreunul dintre prietenii lui. Era cald afară, așa că nu-i trebuia decât o rochie și o eșarfă ca să arate foarte prezentabilă, cu niște pantofi albi în picioare.

– Îți dau un sfat cherie. Dacă ești geloasă, ascunde-o, mai ales față de Stephen. El seamănă cu mine. Nu i-ar plăcea niciodată să se simtă ținut din scurt lângă poalele unei femei, nici măcar sub ale tale.

Felise suspină. Răbdarea nu era una dintre calitățile ei, iar Stephen nu mai ceda odată farmecelor ei.

Pentru Christa, seara petrecută cu el la Paris era cel mai frumos vis din viața ei, care devenea realitate.

Crezuse despre el că era rece și rezervat, că era un bărbat care se uita la ea ca și cum aproape n-ar fi existat. Dar în seara aceea era cu totul altfel: era încântător de copilăros și se purta cu ea de parcă s-ar fi bucurat cu adevărat de compania ei. Când a văzut-o în rochia Juliei, i-a oferit ceea ce sufletul ei aștepta cu atâta ardoare de la el.

– Arăți încântător în seara aceasta. Felicitări, spusese el.

Christa, căreia îi luase de trei ori mai mult timp ca de obicei să fie gata, își simți inima bătându-i nebunește în piept. Nu îndrăznise să șteargă sau să adauge ceva la machiajul pe care i-l făcuse stilistul.

– O, sora dumneavoastră a fost așa de bună să-mi dea rochia aceasta superbă, zise ea. Dar dânsa e un pic mai înaltă și mi-e teamă că fusta e cam lungă pentru mine.

– Nu, vă vine perfect, zâmbi el.

Și într-adevăr, totul i se potrivea ca o mănușă, punându-i talia în evidență. Decolteul lăsa să i se vadă gâtul delicat și accentua trăsăturile fragile ale chipului ei tânăr. Avea aspectul cuiva care nu

se hrănește sau nu se odihnește îndeajuns, se gândi el deodată, intrigat de fata aceasta. Privind-o mai îndeaproape, cum mergeau, i se părea că era consumată de o febră interioară, de niște aspirații adânci pe care nu îndrăznea să le comunice celorlalți. Se întreba cum simțea ea viața și cum suporta monotonia și lipsurile dure din fiecare zi. Se vedea că nu era o persoană care se gândea mai mult la ea, ci la ceilalți. Dacă la început o crezuse plictisitoare, înainte ca seara aceasta să se sfârșească își dăduse seama că ceea ce părea lipsă de inteligență era de fapt timiditate și un sentiment de inferioritate care o făcea să tacă. Atunci când vorbea, nu o făcea despre sine, ci de cele mai multe ori despre prietena ei, Barbara, despre frumusețea și despre succesele ei.

În timpul cinei, pe care o luară într-un restaurant în aer liber, mic dar elegant, din Bois de Boulogne, el încercă s-o facă să vorbească despre ea însăși. Reuși cu greu acest lucru, pentru că nu era obișnuită să i se dea atenție. Dar Stephen putea să obțină orice de la o femeie atunci când voia. Întotdeauna avusese ceva care le inspira încredere tinerilor, copiilor sau chiar animalelor. Christa uită curând de reținerile ei obișnuite și începu să vorbească deschis despre copilăria ei, despre șocul morții ambilor părinți și despre perioada sumbră în care locuise cu mătușa ei, rămasă fată bătrână. Stephen se gândi cu stupoare că fata aceasta fusese sclava mătușii ei acre și egoiste care îi cerea să gătească și să aibă grijă de casă toată ziua și care numai seara îi dădea voie să meargă la cursuri să învețe ceva din care să-și poată câștiga existența mai târziu. Nu-i venea să creadă că fetița aceasta nu fusese niciodată la o seară de dans, că nu ieșise aproape deloc în oraș, și nu fusese niciodată răsfățată sau alintată. Până să moară mătușa ei, nu cunoscuse nimic din bucuriile vieții. Pe urmă se împrietenise cu Barbara Lane și se apropiase de mama acesteia, mătușa Cath, care aproape o adoptase. Dar și acum, lui Stephen i se părea că doar frumoasa Barbara se bucura cel mai mult de toate plăcerile, iar Christa trebuia să se sacrifice și să dea ajutor în casă.

Dar ea nu se plângea de nimic și-și accepta destinul. Ba chiar se considera norocoasă; nu se îmbolnăvisese, deși părea atât de fragilă, avea o slujbă sigură și era recunoscătoare pentru asta, îi spusese ea lui Stephen.

– Îmi pare foarte rău că prima dumneavoastră călătorie în străinătate a trebuit să se termine atât de prost, spusese el când ajunseră la cafea și comandă lichior.

Dar Christa nu se mai gândea acum la trenul acela. Ochii i se măriseră de încântare, neobișnuită cu frumusețea unui asemenea local. Câte avea de povestit Barbarei și mătușii Cath! Ce restaurant minunat, cu sfeșnice roșii pe masă, cu orchestra cântând în surdină și cu un serviciu impecabil! Rămase privindu-l și ascultând tot ce-i povestea despre Paris. Ce noroc că Felise trebuise să plece cu Julia și că Stephen o invitase numai pe ea în oraș, se gândi ea. Îmbrăcată în rochia Juliei, parcă înflorise și radia de frumusețe sub privirea lui uimită.

O duse apoi la un cinema, dar văzând că nu înțelegea nici un cuvânt și că se putea plictisi, o luă de acolo chiar în mijlocul filmului. Apoi o întrebă dacă i-ar plăcea să meargă la un club de noapte.

– Poate v-ar plăcea să dansați? o întrebă el.

– Dar dumneavoastră vă place să dansați? îl întrebă ea serios.

– Mi-e teamă că nu prea mă pricep la dans, veni răspunsul lui.

– Ceea ce înseamnă că nu vă place, intuit ea bine.

– Dar dacă dumneavoastră vă place, mergem să dansăm.

– Nu, scutură ea din cap și ochii ei zămbiră, aș prefera să văd Parisul, să facem o tură cu mașina prin împrejurimi.

Lui îi făcu plăcere să audă asta. Se plimbară cu mașina surorii lui cam o oră prin centrul Parisului, apoi se întoarseră de-a lungul Senei. Îi arătă intrarea spre grădina Tuilerie, încadrată de statuile lui preferate, Arcul de Triumf înălțându-se maiestuos către cerul înstelat, minunatul Champs-Elysee, cu florile și cu fântânile lui vesele, apoi se întoarseră spre Bois de Boulogne unde copacii magnifici și rondurile de flori străluceau sub razele lunii. Totul era atât de fascinant încât nu se mai sătura privind. Se opriră la Cafe de

la Paix, lângă Operă, și băură o cafea neagră, privind mulțimea care trecea. Fu surprinsă să vadă că se făcuse deja miezul nopții, dar când o întrebă dacă era obosită, ea dădu din cap că nu.

– Nu, nu, acesta a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat și vă mulțumesc din toată inima.

– Mi-a făcut mare plăcere, răspunse el sincer.

În drum spre casă, el observă că în timpul plimbării lor prin oraș, părul ei blond căzuse înapoi pe frunte și că fața semăna din nou cu Dorella.

Buna lui dispoziție se topi cât ai bate din palme. Devenise din nou conștient de plictiseala care sălășuia doar în sufletul lui. Nu-i făcea bine să se gândească la singura și marea lui iubire, la durerea și la frustrarea pe care le-a simțit când iubita și cel mai bun prieten al lui i-au înșelat încrederea.

O conduse acasă și-i spuse noapte bună pe un ton destul de repezit, care o nedumeri. Se duse la culcare la fel de deprimată ca și el, închipuindu-și că o fi spus sau o fi făcut ceva nepotrivit care l-a deranjat. Se duse la fereastra camerei și privi lung orașul care se odihnea la picioarele ei, îmbujorată la față și cu ochii larg deschiși. Inima i se zvârcolea în piept de focul care o ardea. „O, îl iubesc, îl iubesc!“ șopti ea stelelor cu răsuflarea tăiată, acoperindu-și fața cu mâinile și plângând de disperare.

A doua zi începu să lucreze pentru el. Nu avea timp să fie sentimentală.

Găsi biroul într-un haos total. Deși nu era la fel de mare ca Golling & Nash, clădirea era modernă, luxoasă și bine echipată. Cei care lucrau aici erau în majoritate franțuzoaice inteligente și funcționari spilcuiți și bine hrăniți. Nimeni nu-i dădu atenție, iar ea își văzu hotărâta de treabă, înotând în teancuri de corespondență. Lucra atât de bine, încât Stephen rămase surprins. Micuța domnișoară Coombe avea o metodă bună de lucru și o minte deschisă pentru afaceri. Aproape că nici nu se simțea absența domnișoarei Maydew.

La prânz, îi dădu voie să plece la prietena ei la spital, și mai mult încă, o conduse el însuși acolo cu mașina. Promisese să aibă grijă și de prietena ei și nu voia să-și calce promisiunea.

Pe drum, cumpără un buchet uriaș de trandafiri și de liliac pentru Barbara. Era foarte scump și se vedea că nu era obișnuit să facă nici un fel de economie la bani.

Barbara îi așteptase toată ziua. Nu atât pe prietena ei cât pe „el”. Se simțea mult mai bine acum, era perfect lucidă. Îi salută, privindu-l languros pe Stephen. Deși mai avea bandajul pe frunte, arăta ca o statuie clasică. El, care de-abia o observase pe vapor sau în tren, era acum uluit de frumusețea ei. Într-adevăr, în prezența ei, micuța Christa părea neînsemnată. Nu mai văzuse niciodată niște ochi atât de tulburători, sau un gât atât de grațios. Îi dădu buchetul, se așeză lângă ea și când îi întinse mâna, i-o sărută ca un francez.

— Mă bucur că vă simțiți mai bine, zise el. După ce vă recuperați definitiv, o să veniți să stați o noapte la noi, înainte de a vă întoarce în Anglia.

— V-ați purtat minunat cu noi, domnule Harrimay, exclamă Barbara. O, ce flori superbe! Își îngropă fața în ele, apoi adăugă cu o privire plină de înțeles către prietena ei:

— N-ai vrea să te duci să-mi cumperi niște țigări, scumpete? Vreau să fumez o țigară, chiar dacă o să le șochez pe măicuțe, dar n-am nici una.

— Dar vă rog, luați-le pe acestea, zise el golindu-și tabacherea pe pat.

Christa se pregătea să se așeze din nou la picioarele patului, când Barbara îi aruncă o privire semnificativă.

— Și totuși, le vreau pe-ale mele, Christa, puiule.

Christa păli și bătăile inimii i se accelerară. Știa foarte bine ce urmărea Barbara, doar o cunoștea așa de bine! Voia să rămână singură cu el și să cocheteze ca de obicei. Desigur, el n-o să se mai deranjeze să-i dea acum atenție Christei. Îi aprinsese o țigară bolnavei și se aplecase să i-o dea, minunându-se de desimea genelor care umbreau ochii ei strălucitori.

Vechiul sentiment de inferioritate năvăli din nou în inima Christei. Fără un cuvânt, se întoarse și ieși afară din încăpere. Nici unul n-o chema înapoi, părând amândoi absorbiți în discuția lor.

– Christa spune că dumneavoastră și sora dumneavoastră v-ați purtat minunat cu ea, rosti Barbara, continuând să-l privească intens. Văzut de aproape, i se părea și mai frumos. Chipul lui era mândru, distant și modelat să trezească pasiune.

– Mi se pare trist că vacanța dumneavoastră s-a terminat așa. Christa mi-a spus că n-ați mai fost niciodată într-o țară străină până acum.

Barbara oftă.

– Da, așa e, a fost o experiență devastatoare. Nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat. Știu doar că m-am trezit în patul ăsta. Însă acum mă simt minunat.

– Încă mai aveți timp să vedeți Parisul, zise el.

Îi plăcea nu numai să privească frumusețea aceasta de statuie clasică, dar și să-i audă vocea. Barbara avea una dintre vocile acelea pline și catifelate, care îți farmecă auzul. Nu mai văzuse niciodată ceva care să aibă perfecțiunea mâinii ei delicate, cu degete lungi și cu unghii perfect lăcuite. Trebuia să-și amintească mereu că era un top model și că erau sute ca ea, de o asemenea perfecțiune fizică. Nu avea deloc timiditatea prietenei ei, dimpotrivă, era sigură pe ea. În plus, părea așa de încântată de vizita lui, încât nu se putu împiedica să nu se simtă flatat.

– E minunat că ați venit să mă vedeți deși sunteți așa de ocupat, zise ea cu o voce șăgalnică.

El nu făcu nici o remarcă și ea adăugă:

– Ați fi putut așa de ușor s-o lăsați pe Christa să meargă la un hotel și să nu vă mai bateți capul cu noi! Christa spune că și sora și prietena dumneavoastră au fost extraordinar de drăguțe.

– Sunteți englezoaice, și după un asemenea accident, englezii care locuiesc la Paris trebuie să fie ospitalieri, zâmbi el.

– Barbara aduse buchetul spre ea și-și îngropă fața în flori, știind prea bine ce tablou se descoperea astfel privirii lui.

- O, ce parfum minunat! șopti ea.
- Nu cred că se vor ofili așa de repede, dar o să aranjez să mai primiți și mâine unul.
- Îmi vor da drumul să ies în patru zile, timp în care se va vedea că totul merge bine. Vai, dar până atunci jumătate din vacanța noastră se va fi dus pe apa sâmbetei, zise ea tristă.
- O, draga mea, nu puteți să mai cereți câteva zile în plus, doar patronii voștri știu ce s-a întâmplat, nu? Sigur vă vor mai da câteva zile de concediu.
- Da, știu, deoarece Christa a scris acasă mamei și ea le va spune celor de la magazin. Dar nu cred că Golling & Nash va face ceva pentru noi, știți cum sunt marile companii.
- Dar va trebui să stați un timp în convalescență, zise el încruntând ușor din sprâncene.
- Plănuisem să mergem la Dieppe la sfârșitul săptămânii viitoare, rosti ea, și de data asta vocea ei tremura. O, dragul meu, n-o să pot vedea nimic din Paris, și nici Christa n-o să meargă să înoate. Și-i place atât de mult să înoate...
- Dieppe e un oraș destul de plictisitor, zise el încruntând din sprâncene. Amânați-vă rezervările, rămâneți aici, iar noi o să vedem ce putem face ca să fiți despăgubite pentru tot ce ați suferit. Eu pot să vă iau bilete la teatru; puteți să luați mașina și șoferul nostru ca să mergeți să vedeți monumentele și priveliștile de aici.
- Ochii ei străluciră. Răsturnată pe pernă, îl privi cu coada ochiului, iar el îi întoarse privirea. În mod curios, nu era atât de tulburat de ea ca de micuța și de timida orfană, Christa Coombe. Unde mai pui că fusese foarte zguduit de asemănarea ei cu Dorella. Dar pe Barbara o privea cu ochii unui artist iubitor de frumos și de artă. Când era mic, îi plăcuse să sculpteze. I-ar fi plăcut să-i dea la o parte bandajele, să vadă forma capului ei clasic și să-l modeleze, poate chiar să-l sculpteze în marmură.
- Sună atât de tentant ce spuneți, zise ea. Trebuie neapărat s-o conving pe Christa să mai rămânem. Ea voia să mergem direct la mare, dar eu aș prefera să rămânem la Paris.

– Ce copil drăgălaș e micuța ta prietenă, zise el. Și e o secretară foarte bună. Cred că-și irosește timpul la Golling & Nash.

Gheara geloziei care se ascunde nevăzută în mai toate femeile, înțepă inima Barbarei, deși prietena ei cea mai bună era astfel lăudată.

– Christa e o scumpete. Știți, eu și mama am adoptat-o într-un fel, pentru că nu mai are pe nimeni pe lume. Dar nu cred că va ajunge departe. E prea retrasă și prea timidă ca să iasă vreodată din cochilia ei.

Stephen se uită gânditor la felul în care ținea țigara cu degetele ei perfecte. Nevăzând nici o scrumieră prin preajmă, își făcu pumnul cupă și-l întinse spre ea zâmbind.

– Mai bine ați scutura scrumul aici, altfel o să cadă pe podeaua asta lustruită și măicuțele or să vă coste.

Barbara râse și scutură scrumul în cupa mâinilor lui lungi și fine.

– Eu și Christa am inventat tot felul de lucruri despre dumneavoastră, pe vapor. V-ar amuza dacă ați afla ce anume? zise ea.

– Sunt deja amuzat. Ce credeți despre mine?

– Am hotărât că trebuie să fiți un diplomat sau un VIP, ceva de genul ăsta.

– Doamne ferește! Sunt doar un om de afaceri obișnuit, atâta tot.

– Sunt sigură că nu sunteți ca toți ceilalți.

– Sunteți prea amabilă, murmură el. Ce altceva v-ați mai imaginat?

– Nu îndrăznesc să vă spun.

– Acum că mi-ați stârnit curiozitatea, spuneți-mi, vă rog.

Christa are un suflet de romancier, râse Barbara. Inventează tot felul de povești uluitoare despre oamenii pe care îi observam când plecam undeva împreună. Zicea că păreți să fugiți departe de vreo soție.

Stephen râse.

– Dumnezeule, dar nu sunt căsătorit.

Inima Barbarei tresări. Era cea mai bună veste care o privea pe ea. Sucombese total farmecului lui și era acum impresionată de faptul că era, probabil, un om foarte bogat.

– Atunci, fata aceea despre care mi-a povestit Christa, domnișoara Markell, nu este, nu... se fâstâci ea.

– Domnișoara Markell este o prietenă foarte bună, dar nu suntem nici logodiți și nici căsătoriți, i-o tăie el.

Barbara se temu că-l supăraseră și făcu o mișcare deșteaptă ca să se pună din nou într-o lumină favorabilă.

– Vorbiți-mi despre Parfum Joyeux. Mi se pare cel mai minunat parfum din lume. Am avea oare cea mai mică șansă să vizităm fabrica?

– Avem doar o fabrică mică în nordul țării, nu departe de Saint-Claude, dar fabrica noastră de bază e în sud, în orașul Grasse.

– Îmi place parfumul la nebunie, exclamă Barbara.

– Am să comand o sticlută pentru dumneavoastră, zise el distrat.

– O, mulțumesc, sunteți atât de drăguț, zise ea, și apoi adăugă tristă. Christa a zis că bagajul nostru e încă sub fiare și că nu crede că o mai fi rămas ceva de el. Probabil că l-a distrus apa cu care a fost stins focul.

– Am să văd dacă puteți primi despăgubiri de la compania de căi ferate. Până una alta trebuie să acceptați ajutorul pe care eu și sora mea vi-l oferim. Suma pe care v-o plătește Consulatul e absurd de mică, de aceea trebuie s-o suplimentăm. Nu se poate să duceți lipsuri.

– Dar Christei și mie nu ne place să ne împrumutăm..., începu Barbara cu vocea ei catifelată.

– În situația asta trebuie, zise el scoțând un portofel elegant din piele de crocodil, din care scoase trei sau patru bancnote noi-nouțe de franci francezi, fiecare de câte o sută. Când le văzu, Barbara făcu o încercare leneșă să le dea la o parte, dar Stephen i le strecură sub pernă. Nu-l interesa dacă banii îi vor fi înapoiți sau nu, nu însemnau mare lucru pentru cineva cu veniturile lui. Dar nu putea să sufere ideea ca două fete care munceau ca să se întrețină nu se puteau bucura de cele câteva zile care le fuseseră lăsate la Paris.

Christa se întoarse chiar atunci și Stephen se ridică imediat și-i oferi scaunul. Trebuia să plece, zise el, dar șoferul și mașina o vor aștepta ca s-o ducă înapoi la birou. Ea nu trebuia să se grăbească, putea să mai stea cu prietena ei oricât voia.

Luându-și la revedere de la Barbara, văzu că plângea... Erau lacrimi adevărate, pentru că se simțea încă slabă și sensibilă. El luă mâna adorabilă și i-o duse la buze, zicând cu delicatețe:

– Vă rog, nu vă mai faceți griji. Eu și sora mea o să facem tot posibilul să vă ajutăm.

După ce plecă, Barbara își întoarse privirea strălucind încă de lacrimi spre prietena ei.

– O, nu-i așa că e divin? exclamă ea. Vai, Christa, e ca într-un vis perfect, și a fost așa de dulce cu mine! Nu poate fi adevărat! Ce norocoase suntem că am dat peste el! Îmi trimite o sticlă de parfum și flori în fiecare zi, n-ai văzut cum mi-a sărutat mâna?

– Ba da, am văzut, zise Christa lăsând să cadă pe masă un pachet de țigări.

Trebuise să meargă destul până să găsească un chioșc de unde să poată cumpăra țigări. Îi era cald, era obosită, și simțise că el o privise cu totală indiferență când se întorsese în încăpere.

Atenția lui prietenoasă din seara trecută dispăruse. Observase căldura cu care își luase la revedere de la frumoasa Barbara.

Christa încerca din răputeri să nu fie geloasă. Nu simțise niciodată sentimentul acesta până acum, nici față de Barby, nici față de altcineva. Uneori o mai invidia pe Barby, dar nu pentru succesele ei la bărbați. Pe de altă parte, știuse dintotdeauna că ea însăși era o prezență un pic ne semnificativă, dar acum Barbara dădea atâta importanță faptului că petrecuse un sfert de oră nemaipomenit cu Stephen și că era sigură că el o admira, încât biata Christa nu mai rezistă. Pur și simplu nu pot concura cu niște fete ca Barbara și ca Felise, își spuse ea deznădăjduită.

– Trebuie să scrii la Dieppe și să anulezi camerele de la hotel, zise Barbara. Nu plecăm din Paris. Nu dai în fiecare zi peste un tip ca Stephen Harrimay.

– Dar Barby, nu putem să așteptăm ca el să ne dea tot timpul atenție. La urma urmelor, nu suntem nimic cu el sau cu doamna Roche.

Barbara își îngustă privirea și dădu un bobârnac pachetului de țigări de pe masă. Apoi luă una dintre țigările pe care Stephen le lăsase pe patul ei.

– Hm, țigări turcești... îmi plac țigările turcești. Sunt scumpe și rare, ca el.

– Barby, trebuie să fim cu bun-simț și să nu profităm de situație, începui Christa cu o voce disperată.

– Prostii, draga mea. O să obținem tot ce se poate obține, o întrerupse prietena ei. Cel puțin eu așa am să fac, dacă tu nu vrei. Dacă ții neapărat să te duci la Dieppe, o să te duci singură.

– Barby!

– Vorbesc serios. O fată nu ajunge nicăieri dacă nu profită de ocaziile care i se ivesc. Ți-am mai spus-o, Stephen Harrimay susține că nu e căsătorit ori logodit cu Felise asta a ta.

– Dar Barby, noi nu facem parte din lumea lui! Nu se va uita niciodată în felul acesta la nici una dintre noi. E generos cu noi doar pentru că am avut un accident de tren, iar noi n-ar trebui să profităm de pe urma lui.

– Dacă vrei să știi, la mine s-ar putea să se uite, oricând și oriunde. Cred că tocmai a făcut-o, zise Barbara legănându-și capul ei frumos.

Christa se lupta să nu mai spună nimic, dar fu de-a dreptul îngrozită când Barbara scoase banii de sub pernă și-i foșni către ea.

– Uită-te la asta, iubito! Nu-i așa că micuța Barby s-a descurcat bine? Abia aștept să pot pleca de aici ca să-mi cumpăr niște haine drăguțe. Slavă domnului, cu figura mea arăt bine și în haine mai ieftine și dacă domnul Stephen Harrimay vrea să ne întrețină, n-am de gând să spun nu.

– Deci ai luat bani de la el, zise Christa stacojie la față.

– Doar o mică sumă, draga mea.

– Și cum îi vei da înapoi?

– Când voi câștiga un meci de fotbal, glumi ea.

– Ești imposibilă!

– Ascultă, zise Barbara, dacă nu încetezi cu predica asta o să adorm iar. Zâmbește și fii mulțumită că ochișorii cei frumoși ai lui Barby ți-au făcut un pic de bine.

– Mi-au făcut un pic de bine? repetă Christa ca prin vis. Christa, care era întotdeauna calmă, se indignă la culme.

Barbara chicoti.

– Bine, bine, atunci ochii tăi cei mari și căprui mi-au făcut mie un pic de bine. Cum o fi, nu mă supăr, atâta timp cât îi mai văd. Doamne, ce bărbat! zise ea cuprinzându-se cu brațele. Am crezut că mor când mi-a sărutat mâna adineauri.

Dintr-o dată, Christa simți că nu mai suportă conversația asta. Se hotărî să ignore faptul că prietena ei acceptase banii.

– Trebuie să mă întorc înapoi la muncă. Acum va trebui să rămân până târziu ca să termin scrisorile.

– Ce norocoasă ești că lucrezi pentru el, mormăi Barbara.

– E foarte neobișnuit ca tu să invidiezi ceva la mine, zise Christa cu amărăciune.

– Chiar cred că ești supărată pe mine, își țuguie Barbara buzele, și am și o durere groaznică de cap.

Imediat, Christa se aplecă și-o sărută pe prietena ei, căreia îi datora atât de mult. Da, îi datora ei și mamei ei ani întregi de prietenie și ospitalitate.

– Nu sunt supărată. Știi că țin mult la tine, Barby dragă. Fă-te bine cât mai repede. La revedere. O să vin și mâine.

Barbara strigă în urma ei:

– Spune-i minunatului Stephen că sunt de-a dreptul nebună după el.

Christa se prefăcu a nu fi auzit remarca din urmă.

Capitolul 4

Christa își petrecu următoarele trei zile muncind din greu în birourile Parfum Joyeux. Îl văzuse pe Stephen numai o oră, în fiecare dimineață, când el venise grăbit să-i dicteze niște scrisori. Pleca imediat, părând extrem de ocupat și se întorcea numai uneori, după-amiaza, ca să le semneze.

Atunci o trata cu o politețe formală, ca de altfel pe toți funcționarii de acolo. Era prea ocupat ca să stea de discuții personale.

Christa nu-l mai văzu în următoarele trei zile petrecute în apartamentul doamnei Roche. El și sora lui aveau multe îndatoriri sociale de îndeplinit. Într-o seară, o duse pe Felise la cină în oraș, și la teatru. Christa știa asta, pentru că Felise venise la apartament să ia mai întâi o băutură împreună. Acum nimeni nu păru să-i dea prea multă importanță. Cele două femei o tratau politicos, dar indiferent. Era exclusă din conversație în cea mai mare parte a timpului și după ce ei plecară, rămase singură. Logic, se gândi Christa. Din punct de vedere material, avea tot ce-și putea dori, însă adevărul era că se simțea îngrozitor de singură. Julia încercase să fie drăguță și aranjase chiar ca un verișor mai îndepărtat de-al lui Claude s-o ducă la teatru într-o seară. Insistase să-i mai dea și alte

rochii și costume, ca să nu mai vorbim de lenjerie, pe care îi spusese s-o împartă cu prietena ei. Christa ura să primească de pomană, dar trebuia să accepte și să nu se arate nerecunoscătoare, fiindcă altfel Barbara s-ar supăra.

Christei nu-i mai făcea atâta plăcere să meargă la spital. Barbara nu mai vorbea decât de Stephen, de buchetele superbe de flori pe care le primea în fiecare zi, alături de care se afla cartea lui de vizită și de sticla uriașă de parfum care sosise direct de la birou și care stătea pe masă lângă ea. Se extazie foarte tare când văzu cutia de haine pe care i le adusese Christa; abia aștepta, zicea ea, să se scoale și să se îmbrace cu compleurile acelea minunate de vară.

Stephen trecuse pe la ea s-o vadă, îi spusese într-o după-amiază Christei, cu vădită încântare. Îi zisese Barbarei că-l inspira să se apuce din nou de vechea lui pasiune, sculptura. Voia să-i facă un mulaj, când avea să iasă din spital.

— Mi-ar plăcea teribil de mult, îi spusese Barbara, bucuroasă de felul în care, aparent, îl cucerise pe Stephen.

Christa nu se simțea bine nici pentru sentimentele ei, nici pentru ale Barbarei. Nu era bine. Nici una dintre ele nu trebuia să se gândească în felul acesta la el. Nu voia ca prietena ei să fie dezamăgită, și nu putea să suporte nici durerea din sufletul ei. Era mult prea tare îndrăgostită de el ca să-și găsească pacea.

— Sunt sigură că te place, îi răspundea ea Barbarei.

Dar încerca în același timp s-o convingă să-și continue drumul spre Dieppe. Aerul mării îi va face mai bine decât Parisul, zicea ea.

Barbara râdea. O făcu chiar pe Christa să stea jos și să scrie scrisoarea prin care anula rezervările de la hotelul din Dieppe. Christa nu mai zicea nimic, dar era îngrijorată și confuză. Nu putea s-o condamne pe Barbara că se îndrăgostise de el, doar și ea îl iubea atât de mult. I se părea incredibil că și ea și adorata ei prietenă se îndrăgostiseră de același bărbat. Îi era teamă și pentru Barby, fiindcă era sigură că el avea s-o ia de soție pe Felise Markell, și că atenția pe care i-o dădea Barbarei va rămâne aici. Se purta așa cum

ar fi făcut orice bărbat față de o fată frumoasă, care trezise artistul din el. Dar Barbara lua tot ce spunea sau făcea el foarte în serios și continua să spună că asta era marea ei șansă, șansa de care vorbisera și răsesea atât de des, aceea de a găsi un soț bogat și chipeș.

Christa rămase în apartament, sondând mereu adâncimea sentimentelor ei și nerăbdătoare să plece, chiar dacă aceasta însemna să-l vadă mai puțin. Apoi veni sfârșitul săptămânii și două lucruri importante se întâmplară. Doamna Roche trebuia să plece pe neașteptate la Grasse cu afaceri și să-și întâlnească soțul. Înainte să plece, vorbi cu Christa, fiind și Stephen de față.

– Știi că-ți dai seama că nu mai poți rămâne aici, draga mea, dar am vorbit cu verișoara mea și mi-a spus că poți să mergi să stai la ea. Dacă miss Maydow tot nu se poate întoarce și fratele meu mai are nevoie de tine la serviciu, poți să vii foarte ușor la Paris de la Passy, unde locuiește verișoara mea.

– Dar Barbara iese azi din spital, zise Christa. Putem să ne căutăm un hotel, și apoi, mătușa Cath, mama Barbarei, a scris că e foarte îngrijorată de starea fiicei ei și simt oarecum că ar trebui să ne întoarcem imediat la Londra.

– Dar ar fi trist pentru Barbara, care n-a apucat să vadă nimic din Paris, interveni Stephen. Și nu mă deranjează deloc să împart apartamentul cu excelenta mea secretară, mai zise el.

Christa fu foarte fericită să-l audă, însă pe urmă fața ei se întunecă.

– E extraordinar de amabil din partea dumneavoastră. Pur și simplu nu știu ce să fac.

Stephen nu se mai uita la ea. Îi făcu deodată un semn Juliei să-l însoțească afară din salonul unde discutau. Christa auzi un murmur de voci pe hol, apoi glasul Juliei, destul de ridicat.

– O, foarte bine, fă ce vrei, dragul meu. Chiar nu mă deranjează. Trebuie să plec acum, altfel o să pierd avionul. Las totul în grija ta.

Stephen se întoarse la Christa zâmbindu-i. Zâmbetul lui cald îi transfigură trăsăturile, de obicei austere.

– Am ajuns la o soluție, cel puțin așa sper, zise el. Barbara iese din spital și poate să vină să stea aici, cu dumneavoastră, în acest apartament care oricum va fi gol atâta timp cât Julia e plecată. Se pare că nu va fi la Paris pentru vreo cel puțin patru, cinci zile. Eu voi avea o mulțime de întâlniri de afaceri foarte importante, așa că nu voi fi nici eu pe aici prea mult timp. Vă veți simți bine aici și nu va fi nevoie să cheltuiți banii pe hotel sau pe mâncare.

Christa rămase fără nici un cuvânt. Voia să refuze. Știa că doamna Roche nu aprecia de fapt acest plan, dar Stephen era atât de generos și de drăguț. Își dădea seama că nu va mai putea să-i refuze mereu propunerile.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, zise ea, păstrând totuși o urmă de reținere pe care încerca s-o ascundă. E un plan minunat și sunt convinsă că Barbara va fi foarte emoționată.

– O să aranjez eu să vină mașina să vă ia după ceai și să vă aducă pe urmă aici împreună, zise Stephen.

Abia acum observă el că ea nu se simțea bine.

– Draga mea, vă e cald sau ați lucrat prea mult? se îngrijoră el. E destul de înăbușitor vara în Paris. N-ar fi trebuit să vă cer să faceți munca domnișoarei Maydew. La urma urmelor, sunteți în vacanță.

– O, nu, îmi place la birou, zise Christa.

– Sunteți o persoană extrem de eficientă, adăugă el. Mă gândesc să vă ofer un loc de muncă permanent.

Christa îl privi aproape cu gura căscată.

– Oh, dar ar fi un lucru minunat!

– Deci chiar vă place la Parfum Joyeux, zise el mișcat. Niciodată corespondența lui nu fusese rezolvată mai bine ca acum. Miss Maydew și celelalte secretare dinaintea ei făceau greșeli. Christa niciodată. O dată sau de două ori, când avusese mai puțină treabă, își orientase atenția spre micuța domnișoară Coombe și se gândise că talentul ei se risipea inutil într-o companie uriașă ca Golling & Nash, unde erau sute care făceau același lucru ca ea. Nu numai că

gândea foarte limpede, dar avea și o memorie foarte bună. Ar fi putut deveni un funcționar deosebit de valoros aici, formulă el concluzia în gând.

Ascultați, zise el, dacă nu țineți așa de mult să rămâneți unde sunteți, nu v-ar plăcea să lucrați în filiera noastră de la Londra? Pot să vă măresc salariul pe care-l aveți acum fără nici o problemă.

Christei nu-i venea să creadă de bucurie. Era atât de plăcut să obțină un asemenea succes prin ea însăși...

– Mi-ar plăcea extrem de mult, nici nu vă pot spune cât, exclamă ea cu obraji în flăcări.

El se simți din nou înduioșat de reacția ei.

– Vom vedea ce se poate face, zise el. Să mă anunțați când vine Jacques cu mașina. Vreau să mă lase pe o stradă nu departe de Saint George. E un magazin acolo unde se vând instrumente pe care le folosesc în special artiștii. Vreau să cumpăr o daltă și să sculpez capul Barbarei cât stă aici. Are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată și niște buze clasic arcuite. Arată ca o zeiță grecească.

Christa se întristă din nou.

– Da, așa este.

– Nu știu de ce nu m-am făcut sculptor de profesie, continuă el oftând. Uneori îmi pare rău că n-am făcut-o. Statuia din bronz pe care i-am făcut-o domnișoarei Markell e cea mai bună lucrare a mea. Ar trebui s-o vedeți. E în apartamentul dumneaei.

– Da, răspunse Christa aproape fără glas.

Acum privirea lui scruta cu o precizie rece și critică de artist trăsăturile feței ei copilărești.

– Dacă vom avea timp, aș vrea să-mi pozați și dumneavoastră.

Ea râse nervos.

– Doamne ferește, fața mea neinteresantă și părul ăsta, zise ea trecându-și mâinile prin coama ei deasă. Până și stilistul a zis că e o clăie. Nu stă niciodată frumos pieptănat. Deja s-a răvășit din nou, izbucni ea. Nervii ei întinși o făcuseră să spună lucruri pe care nu voise să le spună și care știa că nu aveau cum să-l intereseze. Nu se

așteptase să citească pe fața lui o expresie atât de ciudată, de parcă ar fi văzut o fantomă când își trecu degetele prin păr. Aproape că se zgâise la buclele ei dezordonate.

— Încercați să vă strângeți părul la spate, spuse el. Vă stă mai bine.

Apoi ieși afară din cameră. Ea rămase nemișcată, cu o privire deznădăjduită. Se simțea rănită și nedumerită, neștiind cu ce-l supărase dintr-o dată.

Nu-l mai revăzu în ziua aceea până seara târziu, dar petrecu mai bine de o jumătate de oră încercând să-și îmblânzească buclele rebele, legându-le la spate. Arătau acum ca un tufiș. Niciodată până atunci părul ei nu stătuse uniform și ea o știa. Stilistul nu făcuse decât să i-l aranjeze pentru un timp. După o noapte, arăta din nou ca înainte. Christa îl perie cu putere, zgâriindu-și aproape pielea de pe cap și se zgâi disperată la imaginea din oglindă. Îi trecu chiar prin cap să se întoarcă la coafor și să ceară să i se mai taie din clăia asta sălbatică, numai ca să-i placă lui. O, ce nebună era, se gândi ea cu amărăciune. Ce prostuță putea să devină o femeie când se îndrăgostea de un bărbat, mai ales de unul pe care nu-l interesa câtuși de puțin altfel decât ca pe o fată care se dovedise a fi mai pricepută decât propria lui secretară.

După ce se strădui atât, se alese cu o pieptănătură pe spate, fără nici o formă, și care nu-i venea mai bine ca de obicei, chiar dimpotrivă. Descurajată, plecă la spital s-o pregătească pe Barbara.

Mai târziu, intrând amândouă în apartament, Christa se simți mai bine și strânse brațul prietenei ei.

— E extraordinar că ești cu mine aici. Mi-a fost dor de tine.

Barbara dădu din cap, privind cu lăcomie în jurul ei, devorând din ochi frumusețea care o înconjura. Ea venise în triumf de la spital, în luxoasa mașină a lui Stephen. Șoferul îi urcase valiza. Yvettei îi adresă un zâmbet superior și o trată de parcă toată viața ei avusese la picioarele ei servitori.

— E uimitor ce slăbită mă simt după ce am stat atâta timp în pat, zise ea. Poate o să mă odihnesc înainte de cină.

Ce repede s-a adaptat într-un mediu ca ăsta, se gândi Christa, ușor invidioasă. Ce norocoasă e că Barby e atât de sigură pe ea, oriunde și oricând.

– Vino în salon. Sunt sigură că vrei să bei ceva. Ceai sau cafea, îi sugerează ea.

– Aș vrea niște cafea, zise Barbara cu voce languroasă.

Menajera rămase la fel de uimită ca toată lumea de frumusețea noii venite. Firea ei de franțuzoaică o făcu imediat să-și imagineze că domnului nu-i era deloc indiferentă frumoasa londoneză care avusese un accident de tren. Dar Yvette își săltă un pic nasul și se uită în altă parte când privirea regală a Barbarei trecu mândră peste ea. N-avea de gând să se lase tratată ca o servitoare de cineva care purta haine second-hand! Fiindcă Yvette recunoscuse ușor costumul albastru de mătase cu eșarfă stacojie, al doamnei Roche și valiza care conținea, fără îndoială, alte lucruri care aparținuseră stăpânei ei. Yvette înălță capul și se îndreptă țeapănă spre bucătărie ca să pregătească ce i se ceruse.

Christa o conduse pe Barbara pe balcon, de unde se putea vedea priveliștea splendidă a Parisului. Barbara îl privi leneșă apoi se întoarse spre salon, care era mai mult pe gustul ei. Totul îi plăcea aici la nebunie. Perdelele bogate, covoarele, ornamentele scumpe și picturile, decorul impecabil. Uitase și de accident și de faptul că fusese bolnavă privind atâta bogăție. Oftă adânc și își opri privirea fascinantă asupra Christei.

– Nu-i așa că totul e atât de minunat aici? Ai mai văzut vreodată așa ceva în altă parte decât în filme sau în reviste? Gândește-te numai la locuința noastră veche și neîncăpătoare.

Sângele Christei se urcă în obraji, gândindu-se cu recunoștință la căsuța mătușii Cath.

– Da, e altfel, dar e casa ta Barby, și întotdeauna te-am invidiat că o ai.

– Voi spune că e diferită, răsă Barbara și se trânti pe sofa moale de catifea. Deschise o cutie de Limoges de pe masa alăturată și scoase o țigară. Dă-mi un foc, dragă.

Christa îi aprinse țigara.

– E foarte drăguț. Știam că o să-ți placă.
– Mai mult ca orice pe lume. Trebuie să fie putred de bogați oamenii aceștia.

– Desigur, doar sunt proprietarii mai multor fabrici de parfum, ca Chanel ori Coty.

– Și Stephen, minunatul Stephen! oftă Barbara închizându-și ochii cu voluptate. E mai frumos decât orice pe lumea asta. Când crezi că o să se întoarcă?

– Nu știu, zise Christa, simțindu-se din nou cuprinsă de deznădejde. O asculta mereu pe Barbara extaziindu-se la nesfârșit despre purtarea lui minunată față de ea la ultima vizită la spital... despre felul în care avea să stea să-i pozeze, despre plăcerea de a-l vedea cât mai repede, și câte și mai câte. Iar la sfârșit mereu aceeași notă de pasiune, care aproape o îngrozea pe Christa. La ce bun toate astea, se gândea ea, la ce bun?

În cele din urmă, se întoarse spre prietena ei și-i spuse destul de supărată:

– O, te rog, nu mai vorbi despre domnul Harrimay.

– Domnul Harrimay, o îngână Barbara zeflemitoare. Ce formalii suntem!

– Ei bine, lucrez pentru ei și nu mi-a cerut până acum să-i spun pe numele mic, exclamă Christa, roșie la față.

– Ce amuzantă ești, râse Barbara. Nu cred că ai simțit vreodată vreun sentiment pentru cineva. Nu cred că tu o să te îndrăgostești vreodată. Ești așa de ciudată.

– Nu sunt ciudată, zise Christa indignată.

– Ba ești, altfel ai fi ca mine, pur și simplu nebună după bărbatul ăsta. Numai gândește-te la tot ce ni se întâmplă, Christa, la faptul că suntem invitate să stăm în superbul apartament al patronului de la Parfum Joyeux, în casa lui, purtând haine de firmă, singure, de capul nostru, acum că madame, sora lui, a întins-o. Nu înțeleg cum poți fi atât de calmă.

– Nu sunt calmă în sufletul meu, începu Christa să se bâlbâie, ca de obicei când era supărată. Doar că nu-mi arăt sentimentele așa cum faci tu.

Barbara se ghemui mai bine pe sofa, ca o superbă pisică leneșă.

– E ceva foarte puternic și fascinant la Stephen, nu ești de acord?

– Ba da, sunt, dar... și se opri, deznădăjduită. Cum putea să explice Barbarei sau oricui altcuiva ce simțea despre viață și despre oameni, mai ales despre acest bărbat? Bineînțeles că-l găsea fascinant. L-ar fi servit cu toată inima până la capătul zilelor. Dar era atât de diferită de Barbara, care s-ar fi dat și peste cap ca să obțină ce voia. Ea ar fi acceptat întotdeauna cu resemnare ceea ce i-ar fi hărăzit soarta. Banii n-ar fi intrat în calculele ei, deși era de acord că trebuie să fii totuși realist în zilele astea. Dar să crezi că cineva ca Stephen Harrimay s-ar uita la cineva de condiția lor era o nebunie.

O văzu pe Barbara privind pe sub genele ei angelice și zâmbind enigmatic:

– Știi exact ce-ți trece prin cap, îngeraș, murmură ea. Tu ești întotdeauna foarte sensibilă, iar eu nu sunt. Ei bine, scumpete. nu încerca să mă faci să fiu ca tine, pentru că nu vreau și nu voi fi așa. M-am îndrăgostit de el și o să fac tot ce pot ca să pun mâna pe el.

– Să pui mâna pe el? șopti Christa.

– De ce nu? Mi-a spus deja că sunt frumoasă, îl interesez, și în plus de asta e burlac. Ia vezi ce iese din combinația asta.

– Ești într-adevăr un pic nebună, șopti Christa.

– Dar o nebună încântătoare, trebuie să recunoști.

– O, Barbara mă îngrozești. Nici măcar nu mă pot certa cu tine. Știi că mie mi se întâmplă întotdeauna ce e mai rău, dar nu vreau să suferi și presimt că așa o să se întâmple. Nu-mi vine să cred că, dacă domnul Harrimay a fost atât de generos față de noi și că sora lui ne-a lăsat să stăm aici, asta înseamnă pentru tine că-l interesezi și-n alt sens. Nu crezi că vezi lucrurile un pic prea în roz?

– Draga mea, întotdeauna vezi lucrurile în negru, râse Barbara.
– Ba nu! Își scutură ea capul cu mândrie. Sunt doar cu picioarele pe pământ, atâta tot.

– Nu crezi că se simte atras de mine?

– Sunt sigură că da. Ești extrem de frumoasă și toți bărbații întorc capul după tine. Dar Stephen Harrimay e un sculptor care te privește cu ochi de artist, ceea ce nu înseamnă că e îndrăgostit de tine.

Barbara se lăsă pe spate pe sofa, pufăind din țigara pe care o ținea între degetele ei delicate.

– Ei bine, zise ea reflectând, așa ceva nu e posibil.

– Chiar așa? protestă Christa.

– Așteaptă și ai să vezi.

Christa fu bucuroasă că Yvette apărură chiar atunci cu cafeaua și cu câteva cornulețe, într-un serviciu impecabil.

– Toarnă-mi niște cafea neagră, zise Barbara cu vocea ei galeșă. Christa se grăbi s-o facă atentă.

– Sunt sigură că Yvette e ocupată. Lasă că-ți torn eu.

Yvette se îndepărtă cu buzele strânse. Mademoiselle Christa era charmante, încântătoare, dar cealaltă nu, departe de așa ceva. Auzi, să-i toarne ea cafeaua!

Christa încercă să-i distragă Barbarei atenția de la Stephen și începu să vorbească despre sănătatea ei.

– Cum te simți cu adevărat? Te mai doare capul?

– Mă simt normal, zise Barbara dând la o parte bucla de păr des de pe frunte și-i arătă Christei o dără subțire și roșie, care era o cicatrice. Doctorul a zis că o să se facă destul de albă și că dacă o să-mi pot permite într-o zi, o să dispară cu totul printr-o operație estetică.

– Îmi fac griji pentru tine, draga mea. Nu trebuie să faci nici un fel de efort acum, până nu te înzdrăvești din nou.

Pentru prima dată Barbara se gândi cu adevărat la prietena ei.

– Ai fost foarte dulce cu mine. Mulțumesc, Chris.

– N-am făcut nimic. Și apoi, gândește-te la tot ce ai făcut tu și mătușa Cath ca să-mi faciți viața mai bună.

– Trebuie să-ți spun că mai degrabă te invidiez că lucrezi pentru el, zise Barbara, gândindu-se din nou la Stephen. Cât de des îl vezi? Ce crezi de fapt despre el?

Christa oftă. Nu avea prea multe să-i spună, în afară de faptul că era foarte bucuroasă să fie secretara lui, că el o aprecia și că-i făcuse nemaipomenita ofertă de a lucra pentru el la Londra.

– Cred că e o idee grozavă să continui să rămân în preajma lui. Asta înseamnă că poți să creezi un fel de legătură între noi doi.

Oricât de tare ar fi ținut Christa la prietena ei, asta era prea de tot.

– N-am de gând să creez nici un fel de legătură între voi. Dacă Stephen Harrimay vrea să te vadă, n-are decât, dar nu prin intermediul meu.

Barbara își bău cafeaua.

– Dar ce te-a apucat? Pari destul de supărată. Aproape că-mi vine să cred că ești un pic geloasă.

– O, Barbara, hai s-o lăsăm baltă și să ne facem planuri pentru weekend! exclamă ea la capătul răbdării.

Dar Barbara nu avea planuri care să nu-l includă și pe Stephen. Christa tăcu. Chiar nu voia să se gândească în felul acesta la el. Barbara o făcuse să se întrebe dacă nu cumva era geloasă, da, dacă nu era oare geloasă pentru prima dată în viața ei pe frumoasa Barbara.

Aproape că se bucură când Barbara se plânse de o durere de cap adevărată și se retrase în camera ei ca să ia o aspirină și să se întindă. Dacă lucrurile vor continua să meargă la fel de rău ca până acum, o să-i pară rău că au profitat de generozitatea lui. Încercă să se liniștească scriindu-i o scrisoare lungă mătusei Cath, în care îi spunea cât de bine îi merge Barbarei și că aveau de gând să mai rămână la Paris, acum că au amânat rezervările de la Dieppe.

O oră mai târziu, Stephen se întoarse acasă.

Nu avusese intenția să-și petreacă seara cu ele. De fapt, se gândea că mersese cam prea departe cu generozitatea și că fetele ar fi

putut să se descurce de acum singure. Julia, care nu fusese de acord să le invite, era probabil destul de supărată pe el.

Ce-l făcuse oare să exagereze? Cu siguranță, nu faptul că micuța Christa îi era indispensabilă la birou. Nu, era în mod deosebit frumusețea exotică a Barbarei ceea ce-l atrăgea, nu atât ca bărbat, ci ca sculptor. Mult timp fusese prea ocupat că să se mai ocupe de sculptură, dar când o văzuse la spital cu bandajul acela alb pe cap, care o făcea să arate ca o măicuță, simțea că-l mâncau degetele să modeleze în lut perfecțiunea aceluia cap.

Cumpărase materialele care îi trebuiau și acum era gata să se apuce de treabă. Un prieten, foarte bun pictor, pe nume George Delacroix, avea un atelier într-o clădire înaltă de pe Montmartre. Ultimul bust pe care-l făcuse acolo fusese cel al tinerei pianiste. Prietenii săi se entuziasmaseră de o asemenea operă de artă și nu înțelegeau de ce Stephen abandonase o carieră de succes ca artist ca să se apuce de afaceri. Trebuise să renunțe la pasiunea aceasta pentru care știa că avea talent ca să se ocupe de afacerile familiei și să-i crească averea. „Sunt un materialist, afirmase el, ceea ce înseamnă că nu sunt un artist în adevăratul sens al cuvântului, căruia puțin îi pasă de bani, pentru că arta e pe primul loc.“

Însă dorința de a-i sculpta chipul crescuse de fiecare dată când o văzuse pe Barbara. Se gândise să-i ceară să-i pozeze a doua zi după-amiază, după ce va fi petrecut dimineața la birou, cu Christa. Stephen trebuia să se întâlnească în seara asta cu George, dar acesta îl sunase la birou în ultimul moment să-i spună că nu putea veni din cauza ulcerului de care suferea de un timp, așa că se hotărî să le invite pe cele două fete la o cină în oraș.

Yvette adusese băuturile și cei trei stăteau de vorbă în salon, când Stephen le făcu invitația. Christa prinse imediat privirea de avertizare pe care Barbara o aruncase în direcția ei. Știu pe loc că, Barby voia să inventeze o scuză să rămână acasă. În mintea

Barbarei, doi inși erau destui la o întâlnire, iar trei erau deja prea mulți. Mai ales în seara aceasta când avea ocazia să meargă singură în oraș cu fascinantul Stephen.

Christa întoarse capul, ca ei să nu vadă dezamăgirea din ochii ei. Inima ei tresărise la ideea de a petrece o nouă seară în oraș cu el, dar nu era inconștientă, știa ce simțea Barbara. La urma urmei, ea avusese seara ei în oraș cu el, în timp ce Barbara zăcuse în spital... Era rândul lui Barby acum.

Christa auzi vocea lui plăcută:

– Ce v-ar plăcea în seara asta? Să luăm cina în Bois de Boulogne sau să mergem cu mașina în afara orașului, la o fermă încântătoare pe care o știu, unde se face un grătar delicios? Sau am putea merge la un dance show unde putem să dansăm și să luăm și masa. Deși n-am fost întotdeauna de părere că mâncarea e la fel de bună în toate restaurantele astea.

– Totul sună atrăgător, zise Barbara cu o voce plină de nerăbdare.

– Vă rog să mă scuzați, zise Christa cu o voce calmă, dar eu nu pot veni... Am o durere groaznică de cap. Cred că e din cauza căldurii.

– Nu se poate, începu Stephen.

– O, știi cum se simte Christa când are o „migrenă“, îl întrerupse Barbara repede. Nu trebuie să iasă în oraș. Numai dacă nu te deranjează să ieși doar cu mine, Stephen.

El le ceruse să nu-i mai spună „domnule Harrimay“. Nu-i plăcea formalitatea, deși Christa continua să i se adreseze așa cu strictețe la birou, lucru pentru care îi era recunoscător.

Se uită gânditor la cele două fete. Ca de obicei, fizicul Barbarei îi dădea fiori, dar încă o dată, nu ca bărbat, ci ca artist. În Grecia antică ar fi putut fi o zeiță. Era scânteietor de frumoasă în seara aceasta, îmbrăcată într-o rochie nouă, albastru-argintie, în stil chinezesc, cu jupă scurtă, dreaptă. Ce mai, era visul oricărui pictor sau poet. Aproape că trebuia să facă un efort ca să-și ia privirea de la ea ca să se uite la Christa.

Barbara o făcea pe biata Christa să arate ștearsă. Dar omul profund din Stephen, cel pasionat de natura umană, de filozofie și chiar de metafizică, pe care o studiasse cu interes când fusese la Oxford, era mental mult mai interesat de Christa decât de prietena ei. Prețuia foarte mult paloarea tenului ei, subțirimea ei, ochii atât de căprui și ciudat de triști, adânci ca un lac de munte. Ce se ascundea în spatele ochilor ăstora? se întreba el. Ce sentimente, ce pasiuni? De când lucra pentru el,,, își dăduse seama că era o fată puternică și foarte hotărâtă. Reprezenta tipul feminin al fragilității și al blândeții. Dar nu era nimic fragil în ea. Era sigur că într-un moment de pericol fizic sau mental, Christa putea să fie tare ca oțelul. Asta îl fascina. Era atât de diferită de prietena ei, a cărei frumusețe tulburătoare se afla acolo, în fața lui, palpitând de viață. Dar nimeni nu știa ce voia Christa, sau dacă voia într-adevăr ceva. Oare iubise vreodată? Părea că se temea de dragoste, de pasiune.

Stephen își imagina că un bărbat lipsit de inimă și de scrupule ar putea încerca să facă dragoste cu ea, doar ca să-i testeze reacțiile. S-ar fi putut foarte bine ca în adânc, să descopere un foc ascuns, care o dată aprins, ar arde cu mai multă pasiune decât ar fi dovedit vreodată Barbara.

Gândurile astea îi treceau vag prin cap, cuprins de satisfacția artistică de a-i face Barbarei o sculptură bună. În același timp, nu ținea în mod deosebit să petreacă o seară singur cu ea. Nu era dornic să flirteze cu ea, deși era foarte conștient că ea asta urmărea. Era prea deștept ca să creadă că migrena Christei era adevărată. Se hotărî să vorbească deschis.

– Sunt sigur că vrei să dai dovadă doar de foarte mult tact, crezând că nu vreau să ieșim în trei, Christa, zise el cu un zâmbet luminos, dar nu e cazul, pentru că m-aș simți mai mândru să ies în oraș cu două fete atât de atrăgătoare, de fiecare braț.

Christa începu să spere din nou. Oare ar fi putut, ar fi îndrăznit să accepte, fără s-o supere pe Barbara?

Tenul ei se îmbujoră și el văzu asta. Ce diferit arăta, se gândi el, când reacționează așa. Dar oare ce se întâmplase cu ea în seara aceasta? Nu mai arăta așa de drăguță ca de obicei. Părul ei nu avea nici o formă, pieptănat așa pe spate. Apoi se strâmbă amintindu-și că o certase pe biata fată pentru părul ei nestăpânit, ca al Dorellei. Se chinuise să-l pieptene cum vrusese el, chiar dacă nu-i stătea bine. Se simți dintr-o dată plin de remușcări pentru comportamentul lui prostesc și o privi cu foarte multă simpatie.

– Nu-i așa? insistă el. Nu vrei să uiți de durerea de cap și să vii cu noi?

Însă între timp Barbara îi aruncase Christei o privire și mai insistentă și ea trebuia să se sacrifice, refuzând cu hotărâre invitația lui Stephen.

Cei doi pleacă împreună, Barbara privind în jurul ei triumfătoare și emoționată.

Christa îi privi urcând în mașina lui și se pregăti să înfrunte o seară de singurătate. Nu că s-ar fi supărat să stea singură, sau că i-ar fi purtat pică Barbarei pentru seara încântătoare pe care avea s-o petreacă alături de el. Dar nu ar fi fost om dacă n-ar fi jinduit să meargă și ea cu ei. Ce norocoasă era Barbara că putea să cineze cu el, să se bucure de bucatele și de vinul pe care le alegea el, să se bucure de Paris, alături de el. Toate fetele de la birou erau nebune după el. Christa parcă le auzea vorbind extaziate despre el și le dădea dreptate. Dar pentru ea, era la fel de sus ca o stea, la care nu va putea niciodată să ajungă. Purtarea Barbarei o îngrozea. Era o nebunie așa de mare să-și închipuie că pentru el va fi mai mult decât o fată încântătoare, rănită într-un accident și pe care o ajutase ca prieten.

Christa nu știa ce să facă în seara aceasta. Până la urmă se hotărî să meargă la culcare, dar nu putu să adoarmă cu nici un chip. În cele din urmă se ridică din pat, luă din bibliotecă un roman francezesc și încercă să citească ajutându-se de un dicționar. Credea că n-ar fi rău să învețe puțină franceză, deși s-ar putea să n-aibă nevoie de ea în biroul de la Londra.

Din când în când rămânea cu privirea pierdută în gol, gândindu-se la el și la plăcerea de a lucra pentru el sau măcar pentru întreprinderea lui, atunci când se va întoarce la Londra. Va fi minunat, în loc de rutina aceea apăsătoare de sclav de la Golling & Nash. Dar ce va face Barbara, fiindcă va trebui să meargă singură să lucreze acolo de aici înainte. Numai dacă Stephen n-ar putea să-i găsească și ei o slujbă la el.

Christa de-abia ațipise când Barbara dădu buzna în dormitor. Aprinse lumina și fără nici un fel de delicatețe față de prietena ei, se trânti pe pat.

— Bună, te-ai întors, începu Christa somnoroasă, apoi se opri văzând chipul Barbarei. Nu mai radia de fericire. Ochii el scoteau fulgere, iar buzele i se strânseseră de supărare. Își scoase mânușile și le aruncă supărată pe patul alăturat, lângă Christa.

— Deci așa! zise ea cu o voce întunecată.

Christa se frecă la ochi.

— Nu te-ai distrat bine? începu ea din nou. De data asta, Barbara o întrerupse furioasă.

— Nu, nu m-am distrat.

— Dar de ce?

Barbara se așeză pe marginea patului și începu să-și desfacă nasturii de la haină.

— Pur și simplu nu m-am simțit bine, atâta tot.

— Dar nu înțeleg cum, singură cu el, în Paris, zise Christa neîncrezătoare.

— Nu e uman, bufni Barbara. E doar o mașină rece!

— Barbara! protestă Christa cu un hohot de râs. Vorbești serios? Barbara rotî împrejur ochii ei superbi.

— O, nu mă aștept să înțelegi. Și tu ești un sloi de gheață. Christa se trezise de-a binelea și se întristase. Era obișnuită cu scenele prietenei ei. Chiar și mătușa Cath recunocuse că draga ei fiică era uneori cam rasfățată și necontrolată.

– Barbara dragă, zise Christa încet, de ce spui una ca asta? Știi bine că nu sunt așa.

– Îți ascunzi sentimentele atât de bine că s-ar zice că nici nu ai așa ceva. Eu nu cred că le ascund pe ale mele. I-am arătat ce simt când am ieșit cu el în seara asta și n-a mers, pur și simplu n-a mers. A ieșit mai degrabă contrariul.

Christa se înroși. Acum înțelegea.

Înainte ca ea să spună ceva, Barbara începu o poveste lungă pe care o ascultă cu îngrijorare sporită. Barbara recunoștea că el făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-i ofere o seară minunată. O, da..., cinaseră în același restaurant mic și splendid în care o dusesse pe Christa. Masa fusese delicioasă, iar el fermecător. După aceea el, sugerase că ar putea merge în cel mai nou și mai popular club. Ea acceptase entuziasmată. Șampania cursese în valuri și au dansat până târziu.

Dar el a fost atât de politicoș, atât de corect. N-a renunțat nici măcar o dată la atitudinea lui distantă, se plânse ea cu amărăciune. Până și când dansau, o ținea de parcă îi era teamă să nu se spargă. Vorbise tot timpul, iar ea trebuise să asculte, dar pe ea n-o interesa deloc conversația asta serioasă despre Paris și oamenii de aici. Se plictisise. Se plictisise și rămăsese dezamăgită.

– Mi-a făcut câteva complimente despre felul în care arăt și în care dansez, dar ai fi crezut că nu e făcut și el din sânge și carne ca ceilalți. Barbara continua cu obrajii în flăcări, cu privirea plină de resentimente. Și când am sugerat să vină aici să bem ceva și să ne spunem noapte bună, a refuzat. Nici măcar nu mi-a sărutat mâna. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să mă roage să pozez pentru el la atelier mâine, la ora trei. Dar o să-i spun că nu e om!

Sentimentele Christei erau confuze. Era o păcăleală, se gândea ea. Știa foarte bine ce zăcea în mintea Barbarei. Voise să-l facă pe Stephen nebun după ea și să încheie seara cu o îmbrățișare pasionată și cu promisiunea că va urma mai mult de atât. Probabil că nu

se mai purtase în stilul ei obișnuit, artificial și languros, ci mult mai călduros, ca o fată foarte atrasă de bărbatul cu care își petrecea seara.

Christa nu-l cunoștea pe Stephen bine, dar îl înțelegea mai bine decât va putea vreodată Barbara. Își aminti de seara pe care o petrecuse cu el. Și pe ea o întrebase dacă vrea să danseze, dar fusese bucuros când ea refuzase. Lui nu-i plăcea să danseze. Preferase să-i arate Parisul noaptea, iar ei îi plăcuse să-l vadă în compania lui. Îi făcuse plăcere fiecare cuvânt pe care îl rostise și ultimul lucru la care s-ar fi așteptat atunci ar fi fost ca el s-o sărute sau s-o atingă măcar.

Se uita tristă la prietena ei.

– O, Barbara dragă, de ce n-ai putut să te bucuri de ce ai? Ți-am spus doar să nu te aștepți să se îndrăgostească de tine.

Barbara sări în picioare.

– Te înșeli. O să se îndrăgostească de mine. O să-l fac eu!

– Barby, ești nebună, nu poți să faci un asemenea om să se îndrăgostească de tine.

– Ba pot. Am făcut atâția să moară după mine, știi doar. Amintește-ți numai de doctorul care m-a tratat anul trecut. A refuzat să continue tratamentul pentru că spunea că dacă ar face-o s-ar îndrăgosti de mine.

– Știu, știu că-i atragi pe bărbați. Și Stephen crede că ești frumoasă. Ți-a cerut să pozezi pentru el, nu? Dar tu te aștepți la prea mult.

Spre marea surpriză a Christei, Barbara izbucni în lacrimi. Rareori o văzuse plângând până atunci. De obicei era atât de rece și de stăpână pe sine...

– Sunt moartă după el. Nu pot să suport ideea... Pur și simplu sunt nebună după el, plânse ea.

Christa se sperie, se așeză lângă ea și-i puse un braț în jurul umerilor.

– O, draga mea, te rog, nu mai fi supărată. Nu suport să te văd așa. E o prostie. Îl cunoști de atât de puțin timp. El trăiește într-o altă lume, diferită de a noastră. Trebuie să fii realistă.

– Nu-mi pasă de timp. Îl cunosc. El e tot ce vreau pe lumea asta. Pentru mine a fost dragoste la prima vedere.

– Trebuie să-i dai timp, începu Christa, deși în sufletul ei nu era convinsă că asta trebuia să spună, și nici că dorea cu adevărat ca el să răspundă la dragostea ei. Barbara nu era genul de fată care să-l facă fericit și nici el pe ea, deși avea banii și poziția pe care ea le dorea.

Barbara o împinse la o parte.

– Tu nu înțelegi. Tu n-o să te îndrăgostești niciodată de cineva la prima vedere. Ești la fel de rece ca el.

Christa se ridică. Dorința ei sinceră de a o consola dispăru ca prin farmec.

– Nu sunt rece și nu cred că ai dreptul să spui că Stephen e. Mi se pare o prostie. Barbara era surprinsă. Niciodată Christa nu-i mai vorbise atât de prietenos.

– Ai dreptate. Ai obținut o slujbă în biroul lui de la Londra și o să continui să-l vezi. E normal să fii așa de mulțumită de viață. Poate îți închipui că ești genul lui. Ți-a plăcut întotdeauna să stai cu nasul în cărți și să discuți despre lucruri care pe mine mă plictisesc.

– Acum ești de-a dreptul ridicolă. Știi prea bine că nu cred că sunt genul lui. Cred că nici una dintre noi nu e. Dar nu te porți așa cum eu n-o să mă port niciodată, pentru că e o plăcere să te privească cineva și nici el nu face excepție.

Barbara își schimbă atitudinea, luă mâinile Christei într-ale ei și ridică spre ea niște ochi înlăcrimați, atât de frumoși și plini de suferință, că ar fi muiat și o stâncă.

– Îmi pare rău, Chris, mă port ca o proastă. Tu ești întotdeauna așa de bună cu mine. Pur și simplu am fost foarte dezamăgită în seara asta. Cred că ai dreptate. Vreau prea mult. Măine, la atelier, mă voi purta altfel, voi fi mai distantă și o să-i trezesc interesul. O

să-l fac să moară după mine, ai să vezi Chrissie dragă. Dă-mi binecuvântarea ta și spune-mi că mă înțelegi, chiar dacă nu poți să simți ceea ce simt eu.

Christa încercă, dar cuvintele i se opreau în gât. Nu voia ca Barbara s-o acuze mereu că nu avea sentimente, doar pentru că era mai reticentă din fire. Dumnezeu, ce ar zice Barby dacă ar afla că și ea tindea la el la fel de mult ca ea. Doar că ea nu avea orgoliul și siguranța de sine a Barbarei. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că Stephen ar putea fi atras de ea.

Până la urmă, Christa trebuia desigur s-o consoleze pe Barbara. O ascultă mai mult de o jumătate de oră punând la cale planul ei de bătaie ca să-l cucerească pe Stephen.

În cele din urmă, se simți foarte deprimată. Deprimarea ei nu avu darul să dispară a doua zi, la birou, când află că rolul ei aici luase sfârșit. Miss Maydew se întorsese. Stephen însuși i-o spusese, când se duse cu scrisorile să le semneze, la patru jumătate în după-amiaza aceea.

Îi întinse o foaie de hârtie care era, spre surpriza și stânjeneala ei, un cec frumos.

– O, nu, începu ea, roșie în obraji.

Dar el o întrerupse.

– Ba sigur că da. Ați venit cu generozitate în ajutorul meu. Vă rog să acceptați. Măine dimineață miss Maydew se va întoarce la serviciu, iar dumneavoastră o să puteți să petreceți vacanța pentru care ați venit aici. Dar să știți că o să-mi lipsească eficiența dumneavoastră. Miss Maydew e o fată de treabă, dar face mult zgomot pentru nimic. Țsta e principalul ei defect. Dar dumneavoastră niciodată. Aveți un temperament liniștit și are un efect liniștitor asupra mea, să știți.

Christa râse în aparență, dar își mușcă buzele. Dar nu putea să-i spună cât de mult avea să-i lipsească slujba ei de aici. Rosti timidă:

– Dar ați vorbit serios atunci despre... despre posibilitatea de a lucra pentru dumneavoastră la Londra?

– Nu pentru mine personal, ci pentru managerul meu, Tom Davis. De fapt chiar adineauri am vorbit cu el la telefon despre

acest lucru. Zicea că are o grămadă de candidate la slujba asta, dar că nu foarte multe sunt eficiente sau de încredere și că ar fi foarte încântat să vă ia la el. Secretara lui personală se căsătorește. Toate fac asta cu timpul, adăugă el râzând.

– Eu nu, zise ea fără să se poată abține.

Stephen, care stătea la fereastra biroului lui foarte modern, recent construit, îi aruncă o privire amuzată.

– O, mă aștept să faceți și dumneavoastră la fel, în timp, zise el.

– Mă îndoiesc, zise ea. Oricum, promit să fac tot posibilul pentru domnul Davis.

– O să vă placă firea lui. E un om încântător, un scoțian. Ai lui au venit la Londra din Edinburgh când era mic, așa că nu are accent. Are vreo treizeci de ani și nu e căsătorit. E foarte popular cu sexul opus și un pianist amator. Nu cântă în genul Felisei Markell, ci jazz sau ceva mai antrenant. Tocmai a compus o melodie care a avut un succes răsunător. E exact opusul meu; iese cu fetele în oraș și dansează nebunește până dimineața. Uneori, râse Stephen, mă întreb de ce nu se căsătorește, zise el.

Christa ascultă doar pe jumătate elogiul acesta despre persoana pentru care avea să lucreze. Se gândea la Barbara și la întâlnirea de aseară, care fusese un fiasco total în opinia Barbarei.

Christa știa că Stephen tocmai se întorsese de la atelier să semneze scrisorile. Nu era îmbrăcat elegant ca de obicei, ci cu pantaloni sport, tricou și jachetă, ca un artist.

– Cum a fost la atelier? întrebă ea cu timiditate.

El se așeză la birou.

– O, foarte bine. Barbara e un model excelent. Nu se mișcă deloc. Nu ca Felise, adică domnișoara Markell, care nu putea sta nemișcată nici două minute când mi-a pozat.

– Cât timp vă trebuie să sculptați capul Barbarei?

– Nu cred că voi avea timp să-l termin înainte ca voi să părăsiți Parisul, dar cred că o să-l iau cu mine la Londra și o să-l termin acolo.

Ea ardea de curiozitate să afle cum merseseră lucrurile de data asta și dacă Barby se purtase altfel, dar se abținu să întrebe ceva. Îi mulțumi din nou pentru cec și se îndreptă spre ușă. Înainte să ajungă acolo Stephen îi ură:

– Distracție plăcută diseară pentru amândouă. Mașina vă stă la dispoziție. Eu n-o să vin diseară la cină, pentru că miss Markell dă o petrecere pentru o tânără violonistă iugoslavă, care a reușit să scape de Cortina de Fier, dar o să ne vedem mâine. Câte zile de vacanță v-au mai rămas?

– Aproape o săptămână, dar o să plecăm desigur mult mai înainte să se întoarcă doamna Roche. Nu cred că trebuie să mai profităm de ospitalitatea dânzei sau de a dumneavoastră.

El se uită la ea cu un zâmbet de mulțumire.

– Nu e nici o grabă. Sora mea n-o să se întoarcă până miercuri.

– O să plecăm până atunci, insistă ea.

– Nu trebuie să ne luăm la revedere de pe acum, zise el zâmbind din nou.

Christa se gândi cu părere de rău că n-o să mai lucreze pentru el, dar încerca să se consoleze cu ideea că era dreptul domnișoarei Maydew să se întoarcă la slujbă. Avea un sentiment ciudat că ceva se terminase, că rămăsese pe dinafară, de parcă ea și Barbara nu ar mai fi avut deodată nici o importanță pentru el.

Fără ca ea să-și dea seama, el observă cu multă atenție schimbarea de expresie de pe chipul ei palid. Ca de obicei, tristețea neobișnuită din ochii ei mari făcu să-i bată inima. El simțea sentimentele celorlalți și era convins că era o fată singură, oarecum neadaptată în competiția aceasta acerbă, care era viața, închisă în sine, uneori prea misterioasă, prea ciudată. Personalitatea ei îl intriga și-i stârnea interesul, deși timiditatea ei putea să aibă asupra lui efecte iritante. Câteodată îi venise s-o prindă de umeri și s-o zgâlțâie, spunându-i: „Nu mai face fața asta. Nu mai fi atât de sensibilă, de generoasă și de altruistă. Astea sunt niște calități minunate, dar viața e dură și trebuie să lupți dacă vrei să reușești, dacă nu vrei să dai greș...”

Da, i-ar fi plăcut să-i spună ceva de genul ăsta. Ce enervant că rezistase fără să-și dea seama dorinței de a o proteja, de a avea grijă de ea, de a-i ține lecții! Cât despre frumosul ei păr auriu și strălucitor, acum neted, bine pieptănat pe spate și ținut cu o banderolă lată, nu-i plăcea deloc.

– De ce purtați banderola asta lată? Nu vă vine bine.

Ea se făcu stacojie la față.

– Dar mi-ați spus că preferați să-l prind la spate. Mi-ați spus...

El își aminti încă o dată ce-i spusese și de ce. Era supărat pe sine însuși că permitea ca felul în care arăta să-l afecteze atât și aproape că se răsti la ea.

– Da, dar nu trebuie să dați atâta importanță la tot ce spun eu. Am prostul obicei să fac observații nelalocul lor despre părul dumneavoastră și să merg prea departe cu sinceritatea. Faceți-l să vă stea la fel ca atunci când v-am invitat în oraș. Arăta fermecător.

– Atunci tocmai venisem de la coafor. Era aranjat, începu ea și inima îi bătu tare în piept, iar genele îi tremurară. Arăta ca o nimfă în pericol. Nimeni nu putea să-i spună nimic fetei ăsteia.

– Luați totul și pe toată lumea prea în serios.

Atunci, Christa se făcu albă ca varul.

– Îmi pare extraordinar de rău.

Dacă el avusese un răspuns gata și pentru asta, ea nu-l mai auzi pentru că fugi din birou și închise ușa în urma ei.

Stephen mototoli scrisoarea pe care tocmai o semnase, apoi scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse încruntat bricheta. Dar ce naiba îl interesa pe el cum își prindea Christa Coombe părul? De ce naiba trebuise să se implice cu ea și cu emoțiile ei? Nimeni nu putea să-i spună ceva unei fete atât de sensibile. Ar fi vrut să nu fi avut deloc de-a face cu ea după accident. Pe nesimțite, Christa i se strecurase îngrijorător de mult în suflet. Nu-i de mirare că Julia și Felise îl credeau puțin dus cu pluta. Cum

dracului de-l tulbura așa de tare o ființă atât de mărunță, de ne semnificativă? Iar prietena ei Barbara, era o amenințare. Nu avea de gând să-i spună Christei, dar regreta amarnic faptul c-o invitase în oraș sau că începuse să facă bustul acela. Era frumoasă ca un înger, dar n-avea nimic îngeresc în ea. I se părea plictisitoare, vorbea prea mult și despre nimic important. Era lacomă și egoistă și n-ar fi fost bărbat dacă nu și-ar fi dat seama că ținea să pună mâna pe el. Nu voia să aibă nimic de-a face cu o fată ca Barbara. Desigur, nu contesta frumusețea ei caldă și senzuală. Era diavolesc de atrăgătoare pentru un bărbat, fie și numai din punct de vedere fizic.

Se bucurase numai parțial de cele două ore pe care le petrecuse cu ea la atelier. Fusesse mai puțin dominatoare ca în seara trecută. Simțise că-l inspira pe artistul din el, dar odată plecat de lângă ea, nu se mai gândise la frumoasa fată. De prietena ei mai puțin frumoasă ca ea își amintea când nu erau împreună. Christa îl interesa într-un alt mod, mai profund, mai tulburător.

În cele din urmă, se hotărî să nu se mai gândească la fetele astea, să se bucure de concertul pe care îl organiza Felise în seara aceea și să fie mai drăguț cu ea ca de obicei. Felise era o prietenă veche, aproape la fel de frumoasă ca Barbara, mult mai talentată și mai plăcută decât ea. Acum Felise era fata cu care ar fi putut să se căsătorească.

Dar, ca de obicei, numai gândul de a se căsători îi dădea fiori. Nu, căsătoria nu era de el. Niciodată nu va mai fi o altă Dorella în viața lui.

Înainte să plece de la birou primi mai multe telefoane importante, printre care și unul de la Julia care îi spunea că totul mergea bine la fabrică și că era hotărâtă să mai rămână acolo până vineri.

– Ce-ți mai fac protejatele? întrebă ea cu un zâmbet.

– O, foarte bine, răspunse el repezit. Or să plece înainte să te întorci tu.

— Îmi pare bine să aud asta, replică ea sinceră, cu un hohot de râs.

Râsul acesta îl deranja. Și deși era ocupat până peste cap, nu putea să-și scoată din cap expresia chipului Christei, când fusese urâcios în legătură cu părul ei. Se gândea că trebuia să-i spună un cuvânt amabil bietului copil înainte să plece.

Dar când intră în biroul ocupat de obicei de miss Maydew și de altă secretară, i se spuse că domnișoara Coombe plecase mai înainte.

Continua să se gândească la ea cu remușcare. Sună la apartament în drum spre atelier, unde urma să doarmă o noapte, două. Avea destul timp înainte să se ducă la Felise. Voia să bea ceva cu fetele, dar Yvette îi spuse că erau plecate în oraș, unde luau masa. Și, mai adăugase Yvette cu o urmă de satisfacție, cele două demoiselles anunțaseră că urmau să plece a doua zi, definitiv. Era prea cald pentru ele și aveau de gând, până la urmă, să petreacă restul vacanței la Dieppe, ziseră ele.

Stephen rămase nedumerit. Ce le făcuse să-și schimbe părerea? Ultima oară când o văzuse pe Barbara, păruse atât de copleșită de Paris și de entuziasmată să rămână aici... Sigur că micuța Christa organizase plecarea aceasta bruscă. El spera ca plecarea lor să nu se fi datorat faptului că o jignise pentru stupidul acela de păr.

Se simți ridicol de îngrijorat toată seara.

Capitolul 5

Trei luni mai târziu, într-una din acele dimineți calde de septembrie, când Londra arăta mai bine ca niciodată, Christa bătu la ușa pe care stătea scris D.T.W. DAVIS.

– Intră, se auzi o voce caldă care îi devenise familiară. N-o auzise niciodată sau nu intrase niciodată în acest birou, fără ca să se simtă norocoasă că primise slujba asta. Era o diferență de la cer la pământ față de munca ei de la Golling & Nash, după cum le spunea ea adesea mătușii Cath și Barbarei. Acolo parcă era o rotiță angrenată într-un mecanism care funcționa indiferent, la nesfârșit.

Aici, la Parfum Joyeux, miss Coombe era o persoană, demnă de considerație. Toți se purtau drăguț cu ea, de la șef până la ultimul angajat. Christa era secretara domnului Davis, cea mai importantă. Niciodată până atunci nu trăise un astfel de sentiment, cât de mic o fi fost el. Întotdeauna se așezase pe scaunul din spate, probabil și din cauza prieteniei foarte strânse cu Barbara, care atrăgea toată atenția, așa că se obișnuise să treacă neobservată.

Acum, lucrurile se schimbaseră. Făcea treabă bună în biroul acesta plăcut, în care atmosfera părea impregnată de aroma liniștitoare a parfumului pe care o producea compania. Se ocupa de hârtii, stabilea întâlnirile de afaceri ale șefului ei, îndeplinea

toate cererile acestuia și-l ajuta să-i liniștească pe clienții supărați, când stocurile de vânzare erau prea mici față de cerere.

Clădirea birourilor, situată într-o zonă centrală, avea același aspect nou și elegant ca cel din Paris, ceea ce îi trezea mereu nostalgii. Pe rafturi moderne de sticlă erau așezate sticle mari de parfum, mii de cutii de toate mărimile de culoare gri-argintiu, cu o floare roz, contrastantă, care reprezenta simbolul produsului.

Biroul personal al lui Tom Davis era la fel de îmbietor și de scump decorat. Deasupra biroului de lemn scoțian, bine lustruit, se afla o fotografie color, uriașă, care reprezenta o expoziție a firmei la Paris, de pe vremea când parfumul lor începuse să devină foarte popular. De cealaltă parte a încăperii se afla un tablou în care Stephen Harrimay stătea lângă o ducesă care deschisese un magazin nou pentru el, la Cannes.

Ori de câte ori intra în încăperea aceea, ochii ei se opreau pe tabloul acesta. Nu putea să-și scoată din minte trăsăturile acelea puternice, destinate, bine cunoscutul lui zâmbet. Era îndrăgostită fără scăpare de bărbatul acesta căruia îi datora noua ei condiție socială și materială. Dragostea ei era atât de pasionată, încât simțea uneori că e de nesuportat, ceea ce o îngrozea.

Îl văzuse foarte puțin de când se întorsese la Londra. O dată în iulie, deloc în august și a doua oară luna asta. El locuia acum în apartamentul lui londonez și lucra împreună cu Tom la deschiderea unei filiere noi, la Edinburgh. Ultima oară când Stephen venise la Londra, Christa trebuise să-i facă rezervare la un vagon de dormit.

Îl vedea des acum, însă numai în probleme de afaceri, niciodată în oraș. Dar ieri găsisese timp să vorbească amândoi, pe un ton mai puțin formal. Ea terminase de scris ce-i dictase el, iar Tom nu se afla în birou.

— Cum vă mai merge? o întreabă el.

Iar când ea îi răspunse că era extrem de fericită acolo și că-i era veșnic recunoscătoare pentru șansa pe care i-o oferise, spusese în felul lui plăcut:

– Mă bucur foarte mult, draga mea. Arătați bine, mai împlinită decât acum câteva luni.

„Draga mea, îi zisese draga mea“!

Cuvintele astea erau obișnuite în astfel de ocazii, nu însemnau prea mult, dar Christei i se urca roșeața în obraji. Stephen își împinse scaunul înapoi și rosti cu un zâmbet amuzat:

– Apropo, părul vă stă foarte bine. Un stil diferit față de cel de la Paris, nu-i așa?

Ea se înroși și mai tare și râse nervos, zicând că se bucură că-i plăcea, că era frumos din partea lui că-i dădea o astfel de atenție și altele asemenea. Christa se simțea recompensată acum pentru toate acele momente de tristețe pe care i le provocase la Paris, pe aceeași temă. Niciodată nu înțelesese ce-l făcuse să spună cuvintele acelea atunci, dar își dăduse seama că lui nu-i plăcea nici părul sălbatic pieptănat, nici buclele riguros întinse și netezite, așa că zilele astea se hotărâse să găsească o cale de mijloc. Salariul de acum îi permitea să meargă la un coafor bun. Se tunsese franțuzește, cu volum la spate și cu un breton bine tăiat.

Începuse să poarte haine de bună calitate, încercând să egaleze eleganța și simplitatea doamnei Roche. La birou purta întotdeauna costume sever croite, de culori închise și nici un fel de bijuterie, în afară de cerceii de aur. Până și Barbara o felicitase pentru felul în care arăta acum, iar mătușa Cath îi spusese lucruri frumoase, cum ar fi: „Întotdeauna am știut că micuța mea Christa era făcută să devină o fată bine“.

Christa râdea, bineînțeles, dar simțea că grație ultimelor evenimente din viața ei, se ridicase deasupra condiției de ființă ne semnificativă și mai degrabă neajutorată.

Christa intră în biroul domnului Davis. Acesta vorbea la telefon, apoi comunică ceva prin interfon doamnei Brand, care se ocupa cu managementul reclamei.

Christa aștepta, cu un carnetel și cu pixul în mână, încercând ca de obicei să-și distragă privirea de la fotografia lui Stephen. Când își

îndreptă privirea spre șeful ei, acesta era tot numai zâmbet. Tom Davis făcea pe toată lumea să se simtă bine. Era un om jovial, înalt și destul de predispus la îngrășare, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care-i avea. Avea o față de copil, cu gropițe în obraji, ca mai toți oamenii grași și nu prea mult păr pe cap, ceea ce accentua și mai mult trăsăturile lui copilărești. Dar avea o gură foarte frumoasă, ochi care zâmbeau mereu și o voce extrem de plăcută. Era un bărbat pe care toată lumea îl plăcea instinctiv. Copiii și animalele îl adora, pur și simplu. Dar în spatele figurii lui bonome se ascundea un om de afaceri foarte priceput și neobosit. Stephen îi spusese o dată că Tam crescuse profiturile companiei cu cincizeci la sută în scurtul timp de când era directorul companiei.

Christa mai știa câte ceva și despre viața lui personală.

— Christa, obișnuia el să spună când se apropia ora prânzului, du-te la bar și toarnă-mi o cola, te rog, cu multă gheață. Nu, nu gin, fără tărie la birou, știi că asta e deviza mea. Așa scumpete. Bea și tu o cola cu mine și povestește-mi totul despre tine.

Ea bea cu el, dar nu-i spunea nimic. Mai degrabă începea el să-i facă unele confidențe. Știa totul despre suferințele lui din dragoste. Era aproape la fel de amuzant ca el însuși. Fetele frumoase îl fascinau și de multe ori Christa trebuia să dea răspunsuri pline de tact despre absența domnului Davis.

— Pur și simplu nu mă înțeleg, ofta el uneori. Nici o relație nu pare să dureze. La început șampanie și flori, apoi după câteva luni, la revedere. Mă plictisesc așa de ușor, Christa. Tu ce ai face în locul meu?

— Aș fi doar un pic mai precaută, domnule Davis. Uneori vă grăbiți prea tare. Gândiți-vă numai la toate florile pe care le-ați trimis fetei aceleia sâmbăta trecută. Apoi luni, ciocolată. Până miercuri va crede că v-a dat deja gata.

Tom râse încet.

– Mi-e rușine, dar ăsta sunt eu. N-ar trebui să mă ia în serios. Tu nu mă iei nu-i așa?

– Păi, n-aș lua-o deloc în serios dacă mi-ați trimite flori și ciocolată, râse ea.

El se uită gânditor la ea.

– Te cred, simpatică mică ce ești. Nimic nu pare să te miște pe tine. De-asta ești o secretară așa de bună. Ești la fel de puternică și de nepătruns ca un sfinx.

Îi spunea des că semăna cu un sfinx.

Era amuzant să lucreze cu domnul Davis, de-asta era sigură. Dar Christa intrase astăzi într-o nouă fază a relației cu genialul ei șef. La ora obișnuită de cola, cum îi spunea el, o întrebă ce făcea la prânz.

– Nimic, mă gândeam să rămân la birou să mai lucrez, în caz că apare ceva.

Tom Davis își mângâie puținul păr care îi mai rămăsese pe cap și o privi printre genele lui bogate.

– Tu nu te gândești niciodată la altceva decât la muncă?

Ea se înroși. Obiceiul ei de a se îmbujora îi trezea întotdeauna o simpatie părintească față de ea, dar el știa foarte bine că începuse să se transforme repede într-un alt fel de simpatie. De trei luni de când lucrau atât de aproape, începuse să se gândească tot mai des la ea și după ce pleca de la birou. Nu știa de ce îl intriga atât personalitatea ei. Era o fată drăguță, fără a fi strălucitoare, ca prietena ei care venise de câteva ori s-o ia. Barbara era superbă. Dar fuseseră atâtea fete superbe în viața lui, că începuse să obosească. Erau îngâmfate, superficiale și plictisitoare. Era conștient că cele mai multe dintre ele voiau doar să tragă foloase de pe urma lui. Sticle mari de parfum, bilete la teatru, cadouri de sărbători, Tom era foarte generos cu femeile. Dar secretara lui era altfel. Până acum relația lor fusese strict profesională, dar acum începea s-o privească mai îndeaproape. Pur și simplu îi intrase în suflet. Era tot timpul atât de rezervată, de reticentă, de dedicată serviciului.

O dată o întrebase dacă are prieten, iar ea se înroșise și clătinase din cap că nu. El rămăsese surprins. Era conștient că nu mai avea pe nimeni pe lume în afară de mătușa și de prietena ei și că locuia într-o garsonieră de închiriat.

Era păcat ca o fată așa de dulce și de inteligentă ca ea nu are o casă a ei și că nu se distrează deloc, dar n-o auzise niciodată plângându-se. Părea mulțumită să-și petreacă timpul liber alături de familia Lane. Tom era curios să afle povestea întâlnirii lui Stephen cu cele două fete, la Paris. Probabil că Barbara fusese atracția. Stephen îi spusese că fusese înnebunit să-i sculpteze bustul superb, dar, după câte spunea Christa, opera nu fusese niciodată terminată. Stephen n-avea timp de sculptură când era la Londra.

Tom nu credea că patronul lui era cu adevărat interesat de vreuna dintre cele două fete.

Ca toți ceilalți care-l cunoșteau pe Stephen și pe sora lui, Tom își imagina că tânărul avea să se căsătorească, probabil, cu Felise Markell. Și de ce nu? Era o fată frumoasă, talentată și vădit îndrăgostită de el.

– Ce-ar fi să iei prânzul cu mine astăzi, așa ca o schimbare? o întreabă Tom pe neașteptate.

– O, domnule Davis, începu ea.

– Accepti, nu-i așa? continuă el zâmbind și împinse actele într-un sertar, pe care-l încuie și puse cheia în buzunar. Să zicem, într-o jumătate de oră, la Empress, știi tu, localul meu preferat.

Nu-i dădu nici cea mai mică posibilitate să refuze. Dar ea își făcea mai multe griji pentru haine.

Acum trei, patru luni nu s-ar fi simțit în stare să facă față unei asemenea invitații, dar acum era mult mai sigură pe sine. Domnul Davis era un gentleman adevărat și se șoptea în birou că se înrudea cu un nobil pe care avea să-l moștenească.

Toate fetele de la birou îl adorau. Retrasă în colțul ei, Christa vedea cât de flatate erau când le adresa câte o privire sau un cuvânt de apreciere sau flirta un pic cu ele.

Când Christa păși în restaurant se simțea flatată că lua masa cu șeful ei, dar nu se simțea totuși în largul ei. Nu-și făcea iluzii și nu avea nici cea mai mică intenție de a se număra printre cuceririle lui. Și apoi, nu voia să fie nevoită să părăsească Parfum Joyeux. Nu, de o mie de ori nu, fiindcă doar așa era aproape de el, de ceea ce-i aparținea lui, doar așa putea să-l mai vadă din când în când.

Tom întârzie câteva minute, pentru care se scuză. Comandă un sherry pentru ea și un gin pentru el. Christa se relaxă repede. El îi povesti cauza întârzierii lui, o fată, desigur.

– Ți-o amintești pe roșcata aceea mică, a cărei mamă îmi tot scria că sunt un nemernic? M-am întâlnit cu ea când îmi parcam mașina. Doamne, ce greu e să găsești un loc de parcare în Londra! Traficul de aici e infernal.

Christa îi zâmbi peste buza paharului. Tom se ștergea cu o batistă pe fața lui buclătată și roz, de copil. Mereu se plângea din cauza căldurii.

Un chelner le aduse două meniuri uriașe.

– Comandăm acum? o întreabă el.

Christa lua de obicei o masă simplă în bistroul pe care-l frecventau cei mai mulți dintre angajați. De data asta, totul era diferit. Restaurantul era plin de lume, iar meniul foarte bogat și scump. Tom se purta cum nu se poate mai minunat. Spre sfârșitul mesei, o ajută să-și dea jos haina și mâinile lui se odihniră câteva secunde pe gâtul ei. Ea simți cum o trage ușor mai aproape de el și vocea lui se face mai caldă.

– E minunat, Christa, zise el. Ar fi trebuit să facem asta mai demult. Timpul petrecut cu tine e mai plăcut decât orice pe lumea asta. Ești o persoană adorabilă, micuța mea secretară, chiar ești.

Ea se trase încet de lângă el.

– Domnule Davis, începu ea.

– Nu s-ar putea să fiu „Tom“ când suntem împreună în oraș?

Culoarea de briliant care îl fascina atât îi acoperise chipul. Avea cel mai frumos păr blond pe care-l văzuse vreodată la o fată, iar

bretonul ei de catifea îl subjugă. Nu părea să-și dea seama cât de atrăgătoare este, nu era genul de fată care să atragă în mod conștient bărbații.

El continuă pe un ton mai serios.

– Deci, nu putem să renunțăm la formalități între noi?

– Nu cred c-ar fi înțelept.

– Dar cine vrea să fie înțelept?

– Dumneavoastră, și încă foarte des. Mai ales dimineața, după ce v-ați purtat neînțelept cu o seară înainte.

El își dădu capul pe spate și râse scoțându-și o țigară din tabacheră.

– Ce sensibilă ești!

– Nu în ultimul rând. Dar...

– Fără îndoială că inima are motivele ei o întrerupse el ușor.

Spune-mi motivele pentru care vrei să ne adresăm unul altuia așa formal și când suntem singuri.

– Nu cred că are vreo importanță, pentru că nu-mi închipui că vom ieși așa de des în oraș doar noi doi, zise ea cu o gropiță în obraji.

El își scutură țigara, trase o dată în piept, apoi se uită la ea prin fumul gros.

– Deci nu ți-a făcut plăcere să ieși cu mine?

– Sigur că mi-a făcut plăcere. A fost minunat. Cred că e cel mai frumos restaurant în care am fost vreodată, zise ea privind cu interes în jurul ei la mulțimea de oameni din încăperea elegantă.

– Locul ți se pare atrăgător, dar eu nu.

– Domnule Davis, glumiți nu-i așa?

– Repet ce am spus. Ți-a plăcut masa, dar nu și compania mea.

Christa se întoarse spre el și-l privi cu ochii ei mari care lăsau să se vadă atât de puțin din sufletul ei, fascinant de puțin.

– Dacă într-adevăr vreți să știți, chiar mi-a făcut plăcere să fiu aici cu dumneavoastră, zise ea. Sunteți o gazdă minunată. Absolut fermecătoare.

– Minunată, fermecătoare. Cuvintele astea, le-ai spus doar așa, sau chiar crezi în ele, micul meu Sfinx?

- Sigur că nu le-am spus doar așa, râse ea.
- Pot să-ți spun ceva Christa?
- Da, ce anume?
- Vreau să te aud că-mi spui Tom, nu domnule Davis.
- Bine. Tom, repetă ea cu supunere, râzând.

Mâna lui se întinse peste masă și o prinse ușor pe a ei. Ea se miră să-l vadă așa serios, fără sclipirea aceea de umor care-i făcea chipul copilăresc, ca un heruvim pus pe șotii.

– Draga mea Christa, zise el cu o voce solemnă. S-a întâmplat ceva îngrozitor și neobișnuit. Degetele ei tremură într-ale lui.

– Poftim?

Tăcere. Inima Christei bătu mai tare, mai mult agitată decât emoționată. Nu se așteptase la una ca asta.

– Vreau să mă iei în serios, Christa. Nu vreau doar să flirtez cu tine, sau să mă uit la tine ca la una din tipele acelea cu care ieșeam de obicei. Tu nu ești ca ele. Tu ești misterioasă, demnă și fermecătoare. Niciodată nu știu sigur ce gândești, mai ales ce simți. Uneori m-am întrebat dacă ai sentimente. Pari tot timpul o secretară a naibii de eficientă, ca un robot. Dar când mă uit la chipul tău încântător, brusc îmbujorat și la expresia lui de iedut speriat, îmi dau seama că inima ta e plină de sentimente. De fapt, ești extrem de sensibilă. Christa, știi că ai cei mai frumoși ochi căprui din lume?

- Domnule Davis! se bâlbâi ea.
- Tom, o corectă el.
- Tom, atunci. Nu poți, nu trebuie să spui asta.
- De ce nu?
- Pentru că nu trebuie.

Degetele ei se zbăteau în mâna lui ca o pasăre în colivie.

- Devine penibil, continuă ea.
- Ce?

– O, știi foarte bine la ce mă refer, replică ea aproape supărată. N-o să ne fie de nici un folos, iar eu o să fiu nevoită să plec de la birou.

El nu-i dădu drumul la mână și continua s-o chestioneze neîndurător.

– Despre ce vorbești?

– O, ești imposibil! Știi ce vreau să spun. Tu flirtezi cu toate, iar eu nu vreau să fiu una dintre ele.

– Știi că sunt un Don Juan și că nu vrei să fii ca celelalte, zise el cu o voce ciudat de calmă, dar se întâmplă că de data asta să vreau să am o relație serioasă cu tine, Christa. Când tocmai ți-am spus că m-am îndrăgostit de tine, am vorbit serios.

– Nu, nu te cred.

Pălise, iar el observă. Câtă dreptate avusese să creadă că fata asta avea sentimente adânci, nesondate de nici un bărbat până atunci. Dintr-o dată, se înduioșă și simți nevoia să fie draguț și grijuliu față de ea. Îl tulbura și apropierea corpului ei tânăr și firav și tremurul mâinii ei mici, dar neașteptat de puternice. Asta îl atrăgea la ea, fascinantul amestec de forță și delicatețe, de natură fizică sau morală.

– Christa, nu sunt nebun. Știu că lista de fete cu care am fost e kilometrică și că ești conștientă de asta. M-ai ajutat în niște situații dificile de genul ăsta și am apreciat acest lucru. Probabil ți-ai făcut o impresie proastă despre mine, dar în sufletul meu draga mea sunt un om serios. Întotdeauna m-am gândit să mă liniștesc și eu și să mă așez la casa mea, numai că până acum am fost prea ocupat. Dar m-am gândit bine, am luat o hotărâre și sper să mă iei în serios. Te iubesc și vreau să te căsătorești cu mine.

Christa rămase mută de uimire. Întotdeauna se gândise că șeful ei era „de groază cu fetele“, dar nu-l crezuse niciodată un nemernic. Fetele acelea cu care ieșea nu erau nici ele niște sfinte. Dar să se îndrăgostească de ea și s-o ceară de nevastă... Doamne Dumnezeule! În ciuda protestelor ei, el continua s-o spună. O ținu acolo mult timp, încercând s-o facă să-l accepte. Trecuse de mult timpul când ar fi trebuit să se întoarcă la muncă.

Christa îl credea că voia să se așeze la casa lui și că putea să fie un soț bun. În loc să lucreze din greu la birou, fără să aibă o casă a

ei, ar putea să locuiască într-un apartament uriaș, în centrul orașului și să se bucure de toate privilegiile vieții. Printre altele, el mai zise:

– Am putea să ne căsătorim imediat, oriunde vrei tu și să zburăm apoi spre Paris să ne petrecem luna de miere, apoi să mergem la Mallorca. Mi-ar plăcea să te duc la hotelul meu favorit de acolo. E superb, în perioada asta a anului.

Ea rămase tăcută. Tom îi oferea atâtea avantaje materiale, iar ea îl plăcea și-l respecta. El îi repeta mereu c-o iubește și că era singura fată pe care o ceruse vreodată în căsătorie, iar când ea îl întreabă de ce și cum putea să-și dorească să ia de soție pe cineva atât de lipsit de importanță ca ea, el încerca să-i spună că nu era deloc atât de neimportantă cum își imagina și că totul la ea îl atrăgea. Apoi, bineînțeles, rosti numele lui Stephen.

– S. H., cum îi spunea el patronului, mi-a spus când mi-a vorbit prima dată despre tine că ești o fată neobișnuită. Avea al naibii de multă dreptate. Nu pot să înțeleg de ce nu te-a oprit acolo, pentru el.

Acesta fu momentul în care lumea, care se învârtise în jurul ei pe toată durata bombardamentului lui emoțional, începu să redevină nemișcată. La auzul aceluia nume, totul se limpezi în mintea ei și tristețea o copleși. Rămase nemișcată, ascultându-l pe Tom oferindu-i soarele și luna și implorând-o să să gândească bine.

– Cred că te-am speriat. Arăți speriată ca naiba, adorabilă mică ce ești, zise el cu tandrețe. Îmi pare rău, ar fi trebuit să folosesc mai mult tact. N-am fost prea inteligent. E prima oară când mi se întâmplă așa ceva, poate pentru că sunt atât de îndrăgostit de tine și mi-e teamă să nu te pierd. Te rog iubito, nu mă respinge pe loc. Gândește-te în liniște și spune-mi mâine. Sau dacă vrei, vino diseară cu mine în oraș, la cină. O să mai stăm de vorbă și o să ajungem să ne cunoaștem mai bine.

Ea se uită fără să-i vadă la oamenii din jur, amintindu-și de el și de Paris. Revedea în minte fiecare moment în care îl mai întâlnise

de atunci. Știa că nu era pentru el decât o fată pe care o ajutase la nevoie și un nou angajat al filialei de la Londra. Durerea aceasta sporise tot mai mult, aruncând-o aproape într-o prăpastie de întuneric și de disperare.

– Christa, nu vrei să-mi spui nimic?

Ea se uită în ochii lui Tom strălucitor de albaștri, cu gene ridicol de lungi și înțelese de ce se îndrăgosteau fetele de el. Era o persoană extrem de simpatică. Dar ea nu putea să accepte propunerea lui de căsătorie. Ca prieten era minunat, dar ca soț nu se simțea atrasă de el.

Încercă să-i explice acest lucru, bâlbâindu-se un pic.

– Mă simt e...extrem de o... de onorată propunerea ta. D... dar eu... eu nu pot s-o accept, Tom, deși te respect și te plac foarte mult ca prieten. Ești într-adevăr o persoană minunată.

El o văzu mușcându-și buzele care-i tremurau, gata să plângă. Își dădu seama că i se întâmpla cel mai extraordinar lucru din viața lui. El, Tom Davis, cel mai cuceritor businessman, fusese refuzat de singura fată pe care o ceruse vreodată în căsătorie, de fata aceasta care i se strecurase încet, încet în inimă, fără să vrea. Degetele lui le apăsară pe ale ei, încercând s-o liniștească.

– Scumpa mea mică, nu mai fi așa tristă și te rog, nu-ți face griji pentru mine. Pot să rezist, deși e o lovitură puternică. Sperasem cumva să ții puțin la mine. Vino măcar diseară cu mine la cină să mai vorbim despre asta.

– Nu, nu diseară. Tom, te rog, hai să fim mai departe prieteni buni, zise ea cu seriozitate. O, Tom, nu vreau să fiu nevoită să plec de la Parfum Joyeux!

El îi dădu drumul la mână, se lăsă pe spate și trase adânc din țigară.

– Dragul meu Sfinxișor, n-am nici cea mai mică intenție să te las să pleci de la Parfum Joyeux. S.H. a avut perfectă dreptate când a spus că ești o secretară excelentă. Poate nu vrei să te măriți cu mine, dar te rog, nu-mi lua și cea mai neprețuită secretară a mea.

Chipul ei era răvășit de emoție.

– Nu trebuie să plec?

– Nu. O să uiți că te-am cerut vreodată în căsătorie și o să rămânem buni prieteni. De acord?

Ochii lui îi zâmbeau atât de prietenos, încât îi era greu să înțeleagă dacă era foarte supărat sau pur și simplu era reacția lui aparentă. Nimeni nu are cum să știe ce se afla în sufletul celuiilalt.

Acum trecuse totul și Tom vorbea aparent nepăsător despre viitoarele schimbări de la firmă.

Săptămâna viitoare trebuia să plece la Edinburgh, împreună cu S.H. Era sigur că avea să se descurce cu corespondența, iar el va fi mereu la celălalt capăt al telefonului în caz că va avea nevoie. Fusesse vreodată la Edinburgh? Lui îi plăcea tare mult orașul. Vorbind așa, o făcu să se relaxeze din nou, să vorbească, să râdă.

Mai târziu, în biroul ei, se gândi din nou la propunerea lui și realizează tot ce pierduse. Nu că i-ar fi părut rău, ci fiindcă se gândea la viitorul ei mohorât. S-ar putea să nu se căsătorească niciodată. N-ar fi prea distractiv să rămână toată viața fată bătrână, acrită de viață, singură în cine știe ce cameră, cu o pisică sau cu un câine care să-i țină de urât. Ar fi fost mult mai amuzant să aibă un soț plăcut, o mulțime de copii și o casă a ei. Ar fi putut să aibă toate astea cu Tom. Dar ea știa că nu va putea vreodată să accepte un soț pe care nu-l iubea.

Interfonul țârâi, chemând-o în biroul domnului Davis. Când intră, văzu că însuși patronul era acolo. La vederea lui simți cum se îmbujorează la față și cum îi tremură genunchii.

Stephen îi adresează un zâmbet fermecător.

– Bună. Ce mai faceți?

– Foarte bine, mulțumesc, domnule Harrimay... Vocea ei era rezervată și formală. Se uită la Tom și se simți ușurată să citească în ochii lui simpatia pe care i-o arătase întotdeauna.

– Eu și domnul Davis am vorbit despre afaceri. Pe 11 octombrie va avea loc o conferință despre fabricile de parfum, la Cannes și s-ar putea ca Adunarea Generală a firmei să aibă loc la Paris, la sfârșitul lunii, de fapt pe 30.

Christa îl asculta atentă, privindu-l nemișcată. El continuă:

– Vor avea loc și niște schimbări de personal, Christa. Deși o să ne lipsească aici, Tom Davis va pleca în Scoția și va rămâne acolo până când fabrica de la Edinburgh va merge bine. Asta înseamnă că e posibil să rămână acolo vreo șase luni.

Fața de copil a lui Tom se strâmbă cu un tragism comic.

– Hm, mă dau afară din biroul meu calduț și mă trimit tocmai în ghețăria aia de acolo.

Christa își înfipse unghiile în carne.

„O, doamne, îmi vor cere să merg cu Tom la Edinburgh și n-o să-l mai văd niciodată. E îngrozitor“!

Era sigură că era cea mai proastă zi din viața ei. Nu putea să refuze atâta timp cât era o angajată devotată și el i-o cerea.

El continuă.

Se vor face schimbări la toate nivelurile. Domnul și doamna Roche vor conduce ramura de activitate de la Paris, iar eu îmi voi stabili aici, la Londra, cartierul general. Poți să rămâi secretara mea aici sau poți să pleci la Edinburgh cu domnul Davis, tu decizi.

Tăcere totală. Christa se uita copleșită la cei doi, neștiind ce să răspundă. Se gândi că Tom făcuse cel mai frumos gest din viața lui. Ea știa că lui i-ar fi plăcut să-l însoțească la Edinburgh, dar și că era conștient că ei i-ar fi fost greu în condițiile date. Era un oraș în care ea nu avea nici un alt prieten și ar fi fost total dependentă de el.

– Cred că ar fi mai bine pentru Christa să rămână aici cu dumneaei S.H., zise Tom, acum că a învățat așa de bine cum stau treburile. O să-mi găsească eu o scoțiancă pistruiată care să-mi încante ochii și care să aibă grijă de mine. Nu că ar exista cineva ca domnișoara noastră Coombe, Dumnezeu s-o aibă în pază, mititica!

Christa îi fu profund recunoscătoare. Îi venea să se ducă la el, să-l ia de gât și să-l pupe chiar acolo, de față cu Stephen. Îi venea să cânte și să zburde de fericire. Nu, nu, era prea frumos ca să fie adevărat! Stephen se stabilea definitiv la Londra, iar ea era secretara lui personală!

Încerca să-și regăsească sângele rece, dar reuși cu greu.

– Sigur că aş prefera să rămân aici, lângă mătuşa mea adoptivă şi lângă Barbara, zise ea cu ochii larg deschişi. Era adevărat numai pe jumătate, fiindcă oricât de tare ar fi ținut la ele, voia de fapt să rămână alături de el.

Stephen îi aruncă o privire ușor neîncrezătoare, se gândi ea şi întrebă:

– Ce mai face frumoasa Barbara?

– E mai frumoasă ca niciodată, zise ea ca o adevărată prietenă. Chiar îmi spunea aseară că speră să aveți timp într-o zi să terminați bustul acela.

– Ei bine, acum că voi rămâne permanent la Londra, o să-mi fac timp. Aveți telefon la Green Wood? Dați-mi numărul. O să-i dau Barbarei, un telefon într-o zi.

Christa îl notă pe o foaie de hârtie şi i-l întinse, bucuroasă că ținuse minte cum se numea locul în care locuia ea şi familia Lane. Fără să bănuiască starea ei de spirit, Stephen făcu o remarcă despre aerul ei sănătos.

– Se pare că vă prieşte slujba la firma noastră, zise el zâmbind ușor.

Tom Davis râse în stilul lui obișnuit, încercând să-şi înghită amărăciunea.

– Nici nu-ți imaginezi cât de tare o exploatez pe biata fată. Lucrează până târziu.

– O să se plângă de noi la sindicat, glumi Stephen. Apoi adăugă: acum să ne întoarcem la treabă, Tom. Asta e tot, Christa. Am notat poziția ta. O să continuăm în formula actuală vreo două săptămâni până când pleacă domnul Davis. În orice caz, munca ta nu va avea nimic de suferit. Ba nu, o să facem o modificare. Ai început cu un salariu de douăsprezece guinee pe săptămână şi ştiu că ai muncit din greu şi că ai răspuns voluntar la multe situații de urgență. Când vei începe să lucrezi cu mine, salariul tău va mai crește cu trei guinee. Bine?

– O, da, mulțumesc foarte mult domnule Harrimay! exclamă ea.
Ieși din birou de parcă ar fi plutit. După ce ușa se închise în spatele trupului ei zvelt, Stephen zise:

– Ce fată extraordinară. Se irosea inutil ca dactilografă la Golling & Nash. Pune inteligență în munca ei și are o memorie extraordinară. La Paris, când a înlocuit-o pe domnișoara Maydew, se spunea că nu și-a ieșit niciodată din fire.

– Da, așa e, mi-ai mai spus-o. Dintr-o dată, bietul Tom nu se mai putu abține.

– Am să-ți spun ceva sincer, S.H. M-am îndrăgostit de ea nebunește.

Stephen se uită la el perplex.

– Haide, haide Tom, ce spui acolo?

– E adevărat, dar să nu mă întrebi de ce. Nu e o fată strălucitor de frumoasă, dar are ceva al ei, ceva de care nu-mi dau seama. Și are niște ochi care mă îmbolnăvesc, nu alta.

– Bietul de tine. Îmi pare rău că n-a mers.

– Și mie îmi pare rău. Dar cel puțin a fost corectă și mi-a spus de la început că nu se poate căsători cu mine.

– Trebuie să recunosc, sunt surprins. M-aș fi așteptat să profite de o ofertă așa de strălucită.

– Mă simt flatat că spui asta. Dar cred că pentru mititica asta sunt doar un bătrân nebun și gras. Uneori mă surprinde cât de matur gândește în meseria ei, iar alteori mi se pare că se poartă ca un copil.

Stephen trebui să recunoască în sinea lui că și el se gândise zi și noapte la ea, chiar dacă nu la fel ca Tom. În mod ciudat, amintirea Dorelle se ștersese cu totul din mintea lui și peste imaginea ei se suprapusese aceea a Christei. Ce soartă ciudată îl împinsese oare să se urce în trenul acela?

Stephen întrebă cu o urmă de curiozitate în glas:

– Crezi că ar putea fi altcineva la orizont în viața ei?

– Uneori m-am gândit și eu la asta, dar nu mi-a spus niciodată nimic. E foarte misterioasă. Eu îi zic Sfinxul.

– Hm,hm făcu Stephen.

Christa luă ca de obicei autobuzul spre casă, cu inima săltând de bucurie. Ea, care crezuse că era lipsită de cea mai mică importanță pe lumea asta, fusese cerută în căsătorie de șeful ei, salariul îi fusese mărit, lucru la care nu s-ar fi așteptat, și, cel mai important, Stephen Harrimay voia să fie secretara lui! Doamne, să fie secretara lui Stephen! Pur și simplu nu-i venea să creadă.

Abia aștepta să le povestească mătușii Cath și Barbarei ce i se întâmplase în ziua aceea.

Nu cred că ești în toate mințile, exclamă Barbara

Christa se uită cu tristețe la prietena ei, care era într-unul din momentele ei proaste. Stătuse toată ziua în picioare și obosise prezentând pălării. Era geloasă pe Christa, fiindcă urmărea să devină secretara lui atunci când el va lua definitiv în primire biroul de la Londra. Barbarei i se părea o nebunie din partea Christei să refuze cerea în căsătorie a lui Tom Davis.

Barbara se plimba înapoi și încolo prin cameră, cu pasul ei de panteră. Întotdeauna arăta minunat, se gândi Christa, chiar și când era îmbrăcată într-un tricou de purtare și cu papuci vechi în picioare. Își prinse părul cu un elastic și-și dăduse cu cremă pe față. Christa nu o privi cu invidie, dar nu se putu abține să nu se simtă complexată când își văzu propria imagine în oglindă. Pe lângă Barbara, chipul ei părea șters.

Doamna Lane stătea în fotoliul ei și cosea un nasture la o haină de-a Barbarei. Pregătise deja cina din seara aceea; avea să fie gata într-o jumătate de oră.

Catherine Lane era înaltă și zveltă, ca și fiica ei, dar nu avea frumusețea acesteia. Avea părul rar, alb și ochi căprui. Barbara semăna cu tatăl ei, unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care Catherine îl văzuse vreodată. Fiica ei moștenise și temperamentul răposatului Oliver. Și el fusese mereu nemulțumit și ros de ambiția de a da lovitură în viață, însă trăise și murise ca un simplu subordonat în

serviciul civil din cadrul armatei. O iubise și el în felul lui, dar Catherine fusese aceea care făcuse totul pentru căsnicia lor.

Pentru el, ar fi mers și până la capătul pământului, dacă i-ar fi cerut-o. Ea era pentru el femeia cu care se însurase și de care se săturase repede, dar care-l sluja ca un câine devotat, economisind și ultimul bănuț pentru el. Dar pe drăgălașa lui fetiță o adorase și-o răsfățase.

Acum, nici Barbarei nu părea să-i pese prea mult de mama ei. De la Christa primea doamna Lane căldura sufletească de care nu se bucurase din partea alor ei. Draga ei fetiță adoptivă! Era mândră de ea și se bucura că în ultimul timp devenise mai sigură pe ea și mai fericită decât de obicei, dar era tristă în același timp că biata Barby trebuise să se îndrăgostească atât de tare de netrebnicul acela de domn Harrimay, care nu părea să răspundă la dragostea ei.

Încercase și ea alături de Christa să stingă pasiunea aceasta fără nici o speranță și s-o facă pe Barbara să conștientizeze că nu avea cum să-l intereseze pe cineva ca Stephen Harrimay. Dar fata parcă era posedată și continua să spere orbește. Repeta mereu că într-o zi va veni și timpul ei și că va trimite după ea ca să termine sculptura începută și că atunci va cădea victima frumuseții ei.

Frumusețea aceasta îi va aduce multe necazuri, se gândea mama ei cu tristețe. Atrăgea mereu atenția cui nu trebuia. Tot timpul o suna cineva ca s-o invite în oraș, dar numai persoane nepotrivite. Pe băieții care se îndrăgostiseră cu adevărat de ea îi tratase întotdeauna cu dispreț.

La început Barbara se îmbufnase când a aflat că prietena ei lucra pentru Parfum Joyeux, apoi trecuse peste asta, gândindu-se că așa va putea să păstreze mereu legătura cu el. O întreba mereu pe Christa dacă-l văzuse, dacă întrebasese de ea... și tot așa.

Dar în seara aceasta era într-o pasă extrem de proastă.

Cum naiba de fusese Christa atât de proastă încât să refuze o asemenea propunere?

– Până acum nu te-a mai cerut nimeni în căsătorie. Ai fi avut o poziție în societate, bani și tot ce ți-ai fi putut dori. Ai fi putut călători după pofta inimii. Dar nu, tu ai dat cu piciorul la tot. O, Chris, ce prostuță ai putut să fii și ce egoistă!

Christa se uită uluită la ea.

– Egoistă, repetă ea ca un ecou. Dar de ce?

– Păi gândește-te și tu la ceea ce ar fi însemnat asta pentru mămica și pentru mine, exclamă Barbara aprinzându-și o țigară. Ai fi devenit doamna Davis și ai fi putut face multe pentru noi. M-ai fi luat la tine și, cel mai important, prin soțul tău mi-ai fi putut face rost de o slujbă mai bună. Și așa aș fi avut infinit mai multe șanse să mă văd cu el.

Catherine Lane clătină din cap spre fata ei. Își păstrase din tinerețe un simț al umorului care n-o părăsese niciodată și acum râdea.

– Stai puțin, Barby, dragă. Nu ți se pare că mergi cam prea departe? Nu văd de ce biata Christa ar trebui să se mărite cu cineva doar ca să ne asigure nouă confortul și să-ți deschidă ție calea.

– Nu mă înțelegi. Niciodată nu m-ai înțeles! țipă Barbara întorcându-se spre mama ei.

În situații ca acestea, Christa făcea tot posibilul ca cele două să se împace.

– O, dar eu te înțeleg, Barby! zise ea, și știu că și mătușa Cath te înțelege, numai că încearcă să fie drăguță cu mine. Crede-mă, știu că ar fi fost foarte bine pentru toată lumea dacă m-aș fi măritat cu domnul Davis, dar că eu nu pot să fiu așa. Aș face orice pe lumea asta pentru tine și pentru mătușa Cath, dar n-aș putea să iau de bărbat pe cineva pe care nu-l iubesc.

– Iar eu, adăugă doamna Lane, cred că oricât de supărată ai fi, e foarte urât din partea ta să spui că ar trebui să se sacrifice pentru noi. E foarte, foarte urât ce spui. Ți-ar plăcea să-ți ofere o viață luxoasă și posibilitatea de a-l vedea oricând pe domnul Harrimay, dar s-o vezi mereu nefericită pe biata fată?

Barbara se liniști imediat. Pornirile acestea, oricât de furtunoase erau, n-o țineau prea mult.

Recunoștea că aveau dreptate și-i părea rău că se purtase atât urât cu singurele ființe care o iubeau pe lumea asta și care erau atât de bune cu ea.

– O, zise ea cu voce tremurată, cred că nu sunt în toate mințile. Se pare că viața îmi joacă niște feste acum. Îmi pare rău. Desigur, nu mă aștept ca prietena mea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește doar de dragul meu. M-am purtat prosteste, recunosc.

Christa îi puse un braț pe umăr.

– Oricine își iese din minți după o zi de muncă la Golling & Nash, Barbara, parcă eu nu știu! Îmi dau seama de asta în fiecare zi acum că lucrez la Parfum Joyeux. Îmi pare rău și pentru Tom, pentru că-mi este într-adevăr simpatic, dar...

În secunda următoare tăcu, cu obrazii în flăcări. Era cât pe ce să spună „dar se întâmplă să fiu îndrăgostită de Stephen...” Acesta era ultimul lucru pe care ar fi putut să i-l spună Barbarei în acele momente.

– Haideți la masă, zise doamna Lane bucuroasă. Am pregătit o prăjitură delicioasă pentru voi, fetelor.

Barbara oftă adânc privind-o pe maică-sa îndepărtându-se spre bucătărie.

– Biata mama! Pentru ea, cea mai mare mulțumire a zilei este să ai la masă o bucată de prăjitură. Of, asta mă omoară pe mine, ideea de a avea aceeași soartă ca ea.

– Dar tu nu vei fi la fel, o mângâie Christa. Într-o zi va apărea cineva minunat care te va duce de aici.

– Ce păcat că Tom Davis nu m-a cerut pe mine în căsătorie, râse scurt Barbara.

Christa se uită drept în ochii ei.

– Dar ai fi acceptat, în ciuda faptului că iubești pe altcineva?

– Nu, n-aș fi acceptat, recunosc Barbara. Eu nu-l vreau decât pe Stephen. Numai pe el.

Christa se duse la fereastră și privi în întunericul de afară. Era o noapte friguroasă de septembrie și simți cum o pătrunde frigul. Se

întoarce în camera bine încălzită, familiară, cu mobila veche, dar de bun gust. Televizorul era închiriat și Christa ajuta și ea săptămânal la plata chiriei și la alte chetuieli din casă.

În fiecare seară venea direct aici, făcea o baie, se schimba și lua masa cu familia Lane. Seara târziu se ducea acasă la ea să doarmă, trei case mai încolo. Se simțea acolo ca la ea acasă și era tristă când Barbara era nefericită. „O, doamne, ce păcat că ne-am îndrăgostit amândouă de același bărbat!“ Din fericire, Barbara părea că nu bănuiește nimic.

– Spune-mi te-a mai întrebat ceva despre mine?

– „Ce mai face frumoasa Barbara?“ se strădui Christa să-l citeze pe Stephen, cu o oarecare strângere de inimă.

Ochii Barbarei deveniră strălucitori de curiozitate.

– Chiar a zis asta?

– Da.

– Atunci, înseamnă că nu m-a uitat și că mă place într-adevăr!

– Sigur că da, zise Christa ușor indispusă.

– Și tu ce i-ai spus?

– Că ești mai frumoasă ca niciodată.

– Pe cuvântul tău că i-ai spus așa?

Christa începu să se supere.

– Da! Haide, Barby, hai să mai vorbim și de altceva!

– Dar ce ai? Te-am întrebat numai ce a zis despre mine!

Temându-se ca Barbara să nu afle adevărul, Christa se controlă.

– Nimic, sunt foarte obosită, atâta tot. M-a epuizat psihic toată tevatura aceasta cu cererea lui Tom în căsătorie.

– A zis ceva de genul că ar vrea să mă vadă din nou? insistă Barbara.

– Cine, Stephen?

– Da, da, se impacientă Barbara.

– Hm, dădu Christa afirmativ din cap. A zis că de acum încolo va fi mereu la Londra și că ar putea să-ți dea un telefon și să te întrebe dacă vei avea timp să-i pozezi, ca să termine ce a început la Paris.

– Într-adevăr? O, e minunat! Știam eu că nu mă înșel și că e interesat de mine. O, Chrissie, îți mulțumesc că mi-ai spus.

Christa nu știa ce să mai spună; era cu nervii înținși la maximum. Dar cel puțin Barbara era din nou fericită.

Barbara își ceru scuze pentru ieșirea ei de adineauri, o sărută prietenește și începu să pălăvrăgească despre mult așteptatul telefon; unde va poza, ce frumos era din partea dragii de Christa că i-a spus că e mai frumoasă ca niciodată, și așa mai departe, până când Christa simți că nu mai suportă și fugi în dormitorul Barbarei.

Aprinse lumina și începu să se pieptene încet. Din oglindă parcă o privea o stafie cu ochii larg deschiși și extrem de palizi. Doamne, era îngrozitor. De ce trebuiseră oare să se îndrăgostească amândouă de el? Ar fi vrut să nu se fi dus niciodată la Paris. Era un coșmar pentru ea să asculte mereu linguseala Barbarei în speranța că îi va netezi calea spre el. Îi stricase toată buna dispoziție pe care o simțise în după-amiaza aceea când el îi spusese că va fi secretara lui.

Dar seara nu se termina aici.

Christa era în bucătărie cu mătușa Cath și spăla vasele. Barbara călca în sufragerie. Era atât de bine dispusă, că se oferise să-i calce Christei o bluză pe care mătușa Cath o scosese din mașina de spălat de dimineață.

Când telefonul începu să sune, Christa avu o presimțire.

– Bună, Stephen, ce plăcere să te aud din nou, se auzi vocea plină de entuziasm a Barbarei.

Christa se opri din lucru. Trebuia neapărat să asculte. Nu auzea ce spunea Stephen, dar bănuia că-i dădea o întâlnire Barbarei.

– Da, cu cea mai mare plăcere, desigur. Abia aștept să văd capul terminat... Cum? Să ne întâlnim duminică? Da, cred că pot. Da, sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Numai o secundă să iau un pix și o foaie de hârtie. A, da sigur, Christa știe adresa... Desigur, am s-o întreb pe ea.

Christa închise și deschise ochii. O îngrozea pasiunea care răzbătea din vocea Barbarei. Nu voia ca Barbara să simtă așa ceva.

Ar fi vrut să n-o mai fi sunat deloc, dar el nu se gândise decât la el, ca toți bărbații, ca artiștii în general. El nu se gândea la sentimentele Barbarei, voia doar să-și termine opera. Și apoi, nici nu avea cum să știe că Barbara se îndrăgostise atât de nebunește de el.

Christa aproape că trânti ușa de la bucătărie ca să nu mai audă nimic. Dar la scurt timp după aceea Barbara năvăli înăuntru cu o privire triumfătoare.

Speram c-o să fiu singură cu el, dar a zis c-o să treacă pe acolo, la o cafea, și un prieten de-al lui, un scandinav pe nume Jorgensen sau cam așa ceva. Vrea să vadă ultima lui lucrare și Stephen crede că poate va dori și el să-mi facă bustul. Sculptează în marmură și e foarte renumit în Danemarca.

– Vezi, oamenii aceștia vor doar să le servești de model.

Barbara râse, sigură pe ea.

– O să fie distractiv, dar sper că voi petrece un timp numai cu Stephen.

Doamna Lane se uita la fiica ei și trase un fum de țigară.

Toată tevatura asta doar ca să rămâi singură cu domnul Harrimay. La ce-ți folosește draga mea? Ce aștepti de fapt de la el?

Barbara ridică din umeri.

– Orice se poate întâmpla draga mea. Ești așa de naivă.

– Chiar nu înțeleg, scumpa mea, de ce tinerele din ziua de azi își închipuie că știu mai multe decât cei bătrâni. Oi avea eu cincizeci de ani, dar am văzut multe la viața mea. N-am fost o frumusețe, dar eram simpatică și nu făceam atâta pe mironosița.

Barbara izbucni în râs.

– Hai, mamă. Povestește-ne experiențele dumitale și când o să mă întorc duminică o să vă povestesc și eu experiența mea.

Christa ieși din bucătărie.

Capitolul 6

În următoarele săptămâni, Christa ajunse la concluzia că era adevărată zicala potrivit căreia ți se dă cu o mână, ți se ia cu cealaltă.

Nu se putea bucura din toată inima de noua ei poziție de secretară personală a domnului Harrimay, pentru că mereu apărea ceva care-i întuneca buna dispoziție. Nici chiar plecarea lui Tom nu era așa ușor de suportat pentru ea. Înainte de a părăsi Londra, Tom insistase s-o invite la cină cu o seară înainte. El era la fel de spiritual și de plăcut ca întotdeauna, dar pentru ea seara aceea nu era nici o plăcere. O duse la un club foarte select unde se lua masa și se dansa. Tom era un dansator bun, dar ar fi preferat să nu fi acceptat să iasă cu el acum, pentru că părea mai îndrăgostit ca niciodată. Uneori se întrista de lipsa ei de răspuns și își imagina că un vânt rece spulbera încet toată prietenia și căldura dintre ei. Își dădu seama atunci că nu există cu adevărat nici o șansă ca un bărbat și o femeie să rămână amici după ce unul a recunoscut că e îndrăgostit de celălalt. La sfârșit Tom îi spuse că o va adora întotdeauna și că dacă se va răzgândi vreodată nu avea decât să-i dea un semn. Dar ea avea sentimentul că o dată ce va pleca, nu se vor mai întâlni niciodată cu atâta căldură ca până atunci.

Și ca să pună capac la toate, chiar înainte de miezul nopții în sală și-au făcut apariția Stephen și Felise Markell. Nu era deloc genul de local pe care Stephen l-ar fi ales de obicei pentru cină, dar Felisei îi plăcea să danseze și fusese alegerea ei.

Era prima dată când Christa o vedea după ce plecase de la Paris. Trecuse mult timp de atunci. Felise nu se schimbase deloc, dar nu se putea spune același lucru și despre Christa. Cele două se salutară atent, cu prefăcută plăcere de a se revedea.

– Ia te uită pe cine avem aici, exclamă Stephen. Bătrâne Tom, nu mă așteptam să te gălesc aici dansând de zor cu secretara mea! Cred că n-ai ratat nici un dans până acum, după cum te cunosc. Mâine dimineată o să adoarmă cu pixul în mână la birou. Christa, arăți încântător.

Felise făcu o strâmbătură, bucuroasă să se lase conduși la masa lor de chelnerul care venea spre ei. Felise ajunsese în dimineata aceea la Londra și căutase să iasă din nou cu Stephen. Bineînțeles că aflate de la Julia de hotărârea lui de a rămâne la Londra și nu-i prea convenea. Ce coincidență că tocmai atunci i se dăduse șansa să concerteze de câteva ori în cadrul unor emisiuni B.B.C. televizate. Asta însemna că va rămâne și ea ceva timp la Londra și avea de gând să profite de timpul acesta.

Nu era geloasă cu adevărat pe o fetișcană precum Christa, o dactilografă, cum îi zicea ea, care nu avea nici o valoare în ochii ei. Dar o indispusese vestea că rămăsese definitiv la Parfum Joyeux, ca secretara lui Stephen.

Pe vremea când cele două fete stătuseră la Julia, Felise crezuse că Stephen era atras de Barbara, dar mai târziu se întrebese dacă nu cumva Christa, așa ștearsă cum era din toate punctele de vedere, nu era aceea care-i stârnea interesul lui Stephen.

Christa era atrăgătoare în seara aceea. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, fără mâneci, care-i scotea talia fină în evidență și-i făcea părul prins la spate încă și mai blond. Nu purta nici o bijuterie în afară de o cruciuliță de aur la gât care-i dădea un aer dramatic și virginal, de care e sigur că nu era conștientă.

De unde naiba își cumpărase rochia aceea atât de bine croită? se întreba Felise. Târziu, după ce ajunsese acasă, își aminti și izbucni

într-un hohot de râs. Sigur că da. Văzuse rochia aceea de atâtea ori la doamna Roche. Femeia asta nu se zgârcise deloc cu hainele pe care nu le mai purta, oricum. Pe Felise, asta mai curând o amuză. Dar trebuia să recunoască, în seara aceea micuța dactilografă arăta de parcă ar fi ieșit direct dintr-o casă de modă.

Stephen era într-o foarte bună dispoziție. Afacerile mergeau cum nu se poate mai bine și se bucurase de talentul tinerei pianiste în cadrul unui concert reușit. Era conștient că era o fată atrăgătoare și talentată, dar nu se simțea tulburat până în adâncul sufletului de ea. Ce păcat, se gândi el.

Ce atrage oare un bărbat la o femeie? Cu siguranță, nu doar aspectul fizic. E ceva, ceva care nu se poate defini, un farmec, o vrajă care leagă inexplicabil și fără cale de întoarcere bărbații și femeile unii de ceilalți.

O astfel de vrajă îl legase cândva de Dorella. Acum, inima lui tresărise la vederea părului blond al Christei, la simplitatea rochiei care o puneă așa de bine în evidență. Era clar că se simțea atras de ea. Dar el era cu Felise, iar ea cu Tom. Și apoi, Christa era secretara lui și n-ar fi fost înțelept să înceapă să se gândească în felul acesta la ea. Niciodată n-ar fi făcut așa ceva, nu încăpea îndoială. Era mult prea ocupat ca să-și permită să dea atenție unei femei pentru mai mult de cinci minute.

Le ură o seară plăcută lui Tom și Christei, apoi se îndreptă cu Felise spre masa lor. Puțin după aceea, Christa și Tom părăsiră localul.

Tom o conduse acasă pălăvrăgind ca de obicei în stilul lui extrem de plăcut. Alături de el, Christa se pierduse în visare. Cât de tare o invidia pe Felise pentru că stătea alături de el sau dansa probabil acum, în brațele lui. Era o fată încântătoare și o prietenă veche, nu o angajată de-a lui, ca ea. Ce chinuitor era gândul acesta!

A doua zi, Tom plecă la Edinburgh.

Viața își urmă cursul normal. Christa se obișnuie să audă mereu țârâitul care o chema în biroul șefului și să-l găsească pe Stephen acolo, nu pe Tom. Dar inima ei continua să bată când îi răspundea la telefon, când intra în cameră, știind că o privește călcând pe

covor, sau când îi zâmbea uneori dictându-i câte o scrisoare. Se obișnuise să schimbe cu el obișnuitele formalități, să discute despre afaceri, să programeze sau să anuleze întâlniri pentru el.

Știa că pentru el era ca o mașină de scris și lucrurile trebuia să rămână așa. Era recunoscătoare că putea să fie acolo pentru el, să se bucure din umbră de prezența lui. Nu cerea nimic, nu aștepta nimic, așa că era o surpriză plăcută când el se oprea o clipă din ritmul lui infernal și cobora de pe pedestalul lui de șef, ca s-o întrebe ce mai face și la ce se gândește.

– Uneori mă întreb ce se ascunde îndărătul acestor sprâncene senine și în spatele ochilor dumitale solemn, zise el o dată.

– Și când ea răspunse că nimic, el începu să râdă și o privi cu-n amestec de curiozitate și de amuzament în ochii lui frumoși.

– Fugi de-aici! Calmul și aspectul acesta tineresc ascund de fapt multă inteligență și perspicacitate, draga mea. Ești o secretară excepțională și dumneata știi asta. Altfel n-ai fi ajuns aici.

Christa simți că leșină de fericire să audă o astfel de laudă din partea lui.

– Mulțumesc foarte mult. Mă bucur că mă apreciați.

– Dar oare nu-ți cer prea mult? Uneori te întorci acasă cu o oră mai târziu.

– Vă asigur că nu e nici o problemă, se grăbi ea să-l asigure.

– Asta e foarte drăguț din partea dumitale. Pari o angajată cu adevărat devotată firmei și nu motivată doar de salariu.

– Asta e foarte adevărat, zise ea.

Ochii ei străluceau, vorbind cu atâta entuziasm. Dar când el aduse vorba de Green Wood, Christa își aminti mai degrabă cu neplăcere de furtuna de acolo.

Din cauza lui Barby, desigur. Barbara se posomorâse la loc, stătea îmbufnată tot timpul și se înverșunase chiar împotriva Christei, ceea ce era foarte nedrept.

Totul începuse din ziua aceea în care Barbara se întorsese de la sedința de pozat.

Christa se pregătea să gătească cina, conform obiceiului de duminică, pentru ca mătușa Cath să meargă la biserică liniștită, când, furioasă, Barbara intră pe ușă, își aruncă geanta pe masă și se răsti la Christa.

– Tu te-ai dat tot timpul pe lângă el și de mine nici nu-i pasă! Nu ajung nicăieri cu el. E la fel de rece ca un sloi de gheață. Mi-a zis să mă așez și și-a văzut de treabă, iar când mă privea, o făcea fără nici un sentiment. Parcă nu era de– ajuns că prietenul lui, Jorgensen ăla, stătea tot timpul acolo. Au vorbit tot timpul numai despre sculpturile lor idioate și m-au tratat de parcă eram doar un model și încă unul neplătit. Mi-au oferit un pahar de sherry la sfârșit și mi-au chemat un taxi.

Barbara izbucni într-un hohot de plâns. Christa lăsă la o parte aluatul pe care-l frământa și se șterse pe mâini cu un prosop, cu inima copleșită de durere.

– Nu înțeleg de ce trebuie să dai vina pe mine, zise ea cu o răceală neobișnuită în relațiile dintre ele. Nu mai putea să suporte comportamentul prietenei sale, oricât de mult ar fi îndrăgit-o. Un singur lucru nu putea să suporte Christa: nedreptatea. Îmi pare rău că nu te-ai bucurat de întâlnirea asta, dar nu văd de ce trebuie să mă acuzi pe mine. Șeful nu te-a invitat în nici un caz la o întâlnire de dragoste și cred că dacă ți-ar fi oferit bani, te-ar fi insultat. Chiar nu te înțeleg.

– Ba înțelegea, aproape că strigase Barbara. Era o ipocrită. Se prefăcea că e numai miere, dar de când se angajase acolo se vâra mereu pe sub pielea lui Stephen. Ori își imagina că avea să treacă de armura aceea a lui, de răceala pe care o afișa mereu? Credea că dacă îl refuzase pe Tom Davis și era secretara lui personală putea să obțină orice bărbat? Ei bine se înșela și însemna că nu făcuse nimic s-o ajute pe ea, pe Barbara. Nu făcuse nimic, absolut nimic pentru ea. Când o condusesese spre ieșire, cu liftul, îi spusese că prietena ei e o secretară eficientă, că-l ajută mult și că uneori e îngrijorat de aspectul ei palid și fragil, că i se pare că o solicita prea mult și că avea de gând s-o ia cu el în sudul Franței luna viitoare, pentru că voia ca secretara lui să meargă cu el la o conferință acolo. Tu, să mergi cu el la Cannes! țipă Barbara isteric. Despre mine nici măcar un gând.

Christa rămase încremenită, incapabilă să scoată un sunet. Deși o durea nedreptatea Barbarei, îi părea rău pentru ea, pentru că înțelegea ce simțea.

Pe de altă parte, nu putea să nu se bucure de vestea aceasta neașteptată. Ce mai veste, într-adevăr. Dar bucuria ei fu de scurtă durată pentru că nu putea să simtă așa ceva când ceilalți erau nefericiți, iar pentru Barby îi părea extrem de rău. Ce păcat că fata aceasta atât de frumoasă se purta atât de irațional. Era numai vina tatălui ei, acum mort, care o răsfătase prea tare când era mică. Îi oferise tot ce dorise, îi hrănise orgoliul fără să se gândească la consecințele de mai târziu. La cinci ani o dusesse la un concurs de frumusețe pe care-l câștigase lejer. Apoi fusese fotografiată, tratată ca o mică vedetă în public și învățase că nimic nu conta în afară de frumusețea ei, iar fetița crescuse cu convingerea că nimeni nu-i putea rezista.

Dar nu așa stăteau lucrurile. Bărbaților le era teamă să se apropie de ea, chiar și aceia cărora le cădea cu tronc de la prima întâlnire. Barbara era prea dornică, nu de iubire adevărată, ci de admirație. Devenise un adevărat viciu pentru ea. Probabil de aceea se împrietenise așa de repede cu Christa, pentru că aceasta obișnuise de la început să-i spună cât e de frumoasă și s-o lase pe ea să atragă toată atenția.

Dar acum când Christa, începea să iasă în față, Barby se supăra, mai ales că în mintea ei tulburată își închipuia că putea, dacă era ajutată, să pună mâna pe Stephen.

– Of, Barby, se apropie de ea Christa, încercând s-o consoleze și s-o mângâie ca de atâtea ori. Dar Barbara se feri și cu obraji roșii ca para focului, declară pe un ton dramatic, aruncând scânteii din ochi, că de acum gata, s-a sfârșit și că dacă n-o ajută să-l obțină pe pe Stephen, se sinucide.

Christa se dădu înapoi, îngrozită.

– Barby, cum poți să spui o asemenea grozăvie? E o nebunie și tu știi foarte bine! Ai spus-o doar așa, nu?

– Ba nu, și am de gând să mă țin de cuvânt, să știi. Tu nu ai de ce să te plângi, tu ai totul. Ești mereu cu el și vei fi din ce în ce mai mult. E îngrozitor, iar eu nu pot să sufăr gândul ăsta.

– Dar Barby, te porți de parcă ți-ar fi dat vreodată speranțe. Te-am avertizat la Paris că nu e așa.

Barbara o fixă cu privirea.

– Poate crezi că s-a îndrăgostit de tine!

Christa îngheță pe loc. Lăasă prosopul la o parte și ieși din bucătărie tremurând.

– Cred că nu ești în toate mințile.

În acel moment doamna Lane se întorcea de la biserică, într-o stare de pace sufletească. Întristată de scena dintre cele două, încercă să stea de vorbă cu frumoasa și capricioasa ei fiică, dar se convinge imediat că nu avea nici un fel de control asupra ei, dacă o fi avut vreodată.

Barbara stătea la masa de la bucătărie și plângea cu lacrimi amare. Încă o dată, Christa trecu peste sentimentele ei rănite și-i șopti doamnei Lane să le lase singure și va încerca ea s-o facă pe Barbara să gândească rațional.

– Draga mea, te porți ca o prostituță. Încearcă să vezi lucrurile așa cum sunt și să te aduni din starea asta. Cum de ți-a trecut prin cap că Stephen Harrimay ar putea să se uite la mine? Ți-am tot spus mereu că pe el nu-l interesează deloc fetele, că e prea preocupat de munca lui, iar eu nu sunt decât una dintre angajatele lui.

Barbara se cufundase prea adânc în necazul ei ca să remarce tristețea din ochii Christei.

– Dragă Barby, nu mai fi așa de nefericită și nu mai vorbi niciodată de sinucidere. Ai spus-o doar așa, nu? Nu pot să cred că ai vorbit serios.

Ajunsă în punctul ăsta, Barbara își reveni din căderea ei emoțională, alergă în cameră, se spală pe față, se machie și se întoarse la bucătărie la fel de frumoasă ca întotdeauna, doar cu ochii puțin umflați. Era așa cum și-o amintea întotdeauna Christa după o scenă. Plină de remușcări și destul de rezonabilă.

– N-am vrut să fiu rea cu tine, scumpo. Tu ești așa de bună cu mine, iar eu nu o merit. Știu că mă port nebunește din cauza lui Stephen și că tu nu ai nici un interes față de el. Cred că am fost nebună să-mi imaginez că aș putea să-l atrag. Numai că indiferența asta a lui mă scoate din minți.

Christa se simți enorm de ușurată. Făcu un ceai și se așeză lângă prietena ei, care era palidă și tristă.

– Tot ceea ce-ți cer e ca atunci când zbori cu el spre Nisa, să pui o vorbă bună pentru mine.

– Dar cum să fac asta? întrebă Christa evitând privirea întunecată și febrilă a Barbarei.

Barbara făcu tot felul de sugestii. Christa ar fi putut să-i ridice în slăvi calitățile, să-i spună câți bărbați se îndrăgostiseră de ea și o ceruseră în căsătorie, să-i dea de înțeles că ar fi o soție minunată pentru un om cu posibilități, pentru care s-ar întreține și ar arăta superb tot timpul, și tot așa.

Christa asculta în tăcere. Nu-i plăcea deloc și nu credea că Barbara se pune într-o lumină bună. Simțea că-i vine rău, dar Barbara redevenise caldă și lingușitoare, implorând-o s-o ajute să se întâlnească din nou cu Stephen, să încerce să-l convingă indirect că ea îl găsea foarte atrăgător. Câteva aluzii pline de tact erau suficiente, zicea Barbara.

Christa îi promise în ciuda voinței ei să facă tot ce-i stă în putere.

Doamna Lane se întoarse pentru cină și toată scena luă sfârșit. Barbara se purta de parcă uitase complet de ieșirile ei de adineauri, dar mama ei și Christa erau obosite. La masă fu veselă și făcu tot felul de glume pe seama prietenului lui Stephen, un bărbat destul de arătos, și de care cele două râseră. Îl chema Henrik și era foarte înalt și blond.

– Și el vrea să mă sculpteze. Mi-a cerut să-i pozez și să luăm masa într-o zi. A studiat arta la Paris, unde a fost coleg cu Stephen.

Acum că discuția se orientase în jurul chipeșului danez, Christa zise în treacăt că Barbara ar putea să iasă cu el, dar ea își țuguie buzele și-i aruncă o privire plină de înțelesuri.

– Poate c-o să ies, sau poate că nu. Dar tu o să faci ce te-am rugat, înțelegi Chris?

Christa ofta.

– Da, înțeleg.

Capitolul 7

În săptămâna care urmă, Christa nu avu timp să se gândească la toanele Barbarei, pentru că avea și ea destule griji la serviciu. Deși Tom Davis făcuse o treabă excelentă acolo, Stephen considerase necesar să facă unele schimbări.

Lucrând atât de aproape cu el, Christa avu ocazia să observe și să admire alte laturi ale personalității lui.

Stephen trebuia să fie în permanentă legătură cu Parisul, din cauza unei greve care amenința producția fabricii de la Grasse. Pe lângă aceasta, trebuia să se ocupe și de o nouă campanie de publicitate, al cărei manager era Adela Brand, o femeie pregătită, dar care era cam autoritară, ceea ce lui Stephen nu-i plăcea.

Doar Christa părea că înțelege ce vrea șeful, mai ales când era foarte ocupat. Avea o minte sclipitoare și aștepta ca și ceilalți să gândească la fel de repede ca el. Christa nu-și pierduse nicio dată cumpătul, nici chiar atunci când avea de lucru până peste cap.

Tinerele dactilografe o priveau cu mult respect. Dar doamna Brand era uneori la fel de tumultuoasă și de dificilă ca Barbara. La un moment dat se făcu o greșală în care și Christa fu implicată. Era vorba de o dispoziție referitoare la stocul de imagini publicitare.

Doamna Brand schițase ea însăși planul de distribuție al noilor reclame în sectorul de vânzare angros din Londra, iar Stephen îl văzuse și aprobase lista de prețuri. Christa pregătise scrisorile și mai târziu printase schița de contract. Când era prea târziu ca să se mai repare ceva, se descoperi că se pierduseră cinci sute de lire pentru că o anumită dispoziție fusese copiată de două ori. Până la urmă se dovedise că fusese greșeala Adelei, dar ea se enervase la început și dăduse vina pe Christa și pe fetele care se ocupau de copierea ordinelor. Christa se văzu obligată, oricât de tare i-ar fi displicut acest lucru, să meargă la Stephen și să se justifice. Stephen îi dădu dreptate și doamna Brand își dădu demisia. Christei nu-i plăcuse niciodată femeia asta, așa că se simți ușurată de plecarea ei. Femeia care o înlocuia era o brunetă atrăgătoare, de origine evreiască, foarte performantă în munca ei, care venea de la o altă companie din domeniu, unde lucra acum doamna Brand. Aceasta se pare că o prevenise, cu oarecare răutate, de prezența secretarei personale a lui Stephen.

Christa se trezi privită cu o urmă de dezaprobare rece pentru demisia Adelei. Într-o dimineață, când venea la birou, se întâlnește în holul central cu Olga Jacobs. Aceasta se uita la ceasul de la mână:

– E ora zece, domnișoară Coombe. Nu v-ați putut trezi de dimineață?

Christa se făcu roșie ca para focului..

– Nicidecum, doamnă Jacobs. Am făcut un comision domnului Harrimay pe drum încoace.

– Serios? făcu ea tărăgănat, cu un zâmbet rece.

Nu era decât o întâmplare, din partea altei femei geloase.

Pentru prima dată în viața ei, Christa se simțea invidiată de o femeie pentru poziția ei, care avea avantaje și dezavantaje. Chiar și una dintre dactilografe, o fată drăguță, de vreo optsprezece ani, Pat Westerhan, cu care Christa fusese de câteva ori la o cafea, o făcuse să deschidă ochii și să vadă cum era privită de ceilalți angajați de la birou. Pat începuse să-i spună că iubitul ei urma să plece în armată

și că trebuia să inventeze o programare la dentist, ca să poată pleca să-l întâlnească, dar la un moment dat se opri și nu mai zise nimic.

– Și? Christa zâmbi. Spune mai departe.

– A, nu! O să-i spui șefului și o să-mi pierd postul. Uitasem cu cine stau de vorbă.

– Dar n-aș putea să mă duc să-i vorbesc șefului despre micile tale secrete, Pat.

– Așa o fi, dar mai bine nu risc. Uită ce am spus.

După aceea, când Christa intră cu niște acte în biroul dactilografelor, ele se opriră brusc din sporovăit, făcând-o să se simtă ca un spion. Nu îndrăzneau să fie prea prietenoase cu secretara personală a șefului.

Genul acesta de întâmplări n-o descurajă pe Christa, dar îi dădea dureri de cap. În curând înțelese că nu puteai fi persoana de încredere a unui om important, fără să fii privit cu coada ochiului.

Cicăleala permanentă a Barbarei în legătură cu Stephen o indis-punea de fiecare dată.

Dar viața avea și părțile ei bune. Într-o după-amiază, când Stephen se odihnea la sfârșitul unei zile de muncă obositoare, stătu de vorbă cu ea, nu ca de la patron la angajat, ci ca de la prieten la prieten.

Voia să știe ce făcea în timpul ei liber, ce alte preocupări avea în afara serviciului. Devenise dintr-o dată conștient că arăta cam palidă.

– Chiar ar trebui să-ți iei o vacanță. N-ai avut una adevărată atunci, la Paris.

– Ba da, a fost o vacanță minunată și nu vreau să-mi iau alta.

Stephen își turnă un pahar de whisky și-i oferă și Christei unul. Ea refuză. În timp ce-și bea băutura și fuma una dintre țigările lui preferate, o privi gânditor pe secretara care stătea în fața lui. Era o fetiță uimitoare, se gândi el pentru a nu știu câta oară și părea că are o energie nesecată, deși avea o siluetă atât de fragilă și un chip atât de delicat. Nu văzuse niciodată niște obraji mai fin desenați. Ce mai, descoperise o comoară atunci, la Paris își repeta el.

– Sora mea, doamna Roche, m-a întrebat de dumneata ieri, când am vorbit la telefon.

– Ce frumos din partea dânzei, zise ea înroșindu-se brusc.

– Dar ia loc, nu sta acolo, o invită el. Vreau să vorbim despre cele câteva zile în care vom merge la Cannes. Vom pleca în zece zile, să știi.

Aflase până atunci oficial de călătoria aceasta, dar confirmarea de azi făcuse să-i salte inima de bucurie, pentru că se temuse că ar putea interveni ceva pe parcurs.

– Abia aștept, zise ea, pentru că sunt convinsă că va ieși foarte bine.

El o privi și zâmbi dintr-o dată, în felul lui fermecător, iar ea îi întoarse zâmbetul înflăcărată în sinea ei. Îl adora și nu suporta ideea de a-l vedea extenuat de muncă, așa ca în seara aceasta. El nu era atât de rezistent ca Tom Davis, care putea să muncească ziua și apoi să danseze toată noaptea. Stephen era un om cu o sensibilitate deosebită, atât ca artist cât și ca om de afaceri. Cine ar fi putut să știe mai bine decât Christa, care trecuse alături de el prin atâtea crize? În zilele astea intervenea întotdeauna câte o problemă în lumea marilor afaceri. Uneori se întreba de ce se încăpățâna să lucreze din greu, când știa că nu banii erau scopul lui în viață. Dar Christa bănuia că făcea asta mai ales pentru sora lui, care era trupul și sufletul afacerii, alături de soțul ei.

– Cred că n-ai fost niciodată pe Coasta de Azur, nu-i așa? o întreabă el.

– Așa este, n-am fost.

El oftă.

– Ce extraordinar să fii atât de tânăr și să nu fi văzut niciodată Coasta de Azur. Numai gândul acesta mă face să mă simt ușor blazat. Voi fi bucuros s-o văd prin ochii dumitale neinițiați, dragua mea copilă.

Ea izbucni în râs.

– Sună de parcă ai fi atât de bătrân încât ai putea să-mi fii tată.

Râse și el.

– Nu, nu, dar ești uimitor de tânără pentru cineva de vârsta dumitale, dar nu în ceea ce privește munca de aici, adăugă el repede. Și sora mea își amintește cât de eficientă ai fost la Paris. Zice că n-a mai avut o stenografă mai bună ca dumneata de când ai plecat.

– Nu pot să cred.

– Ai fi surprinsă. Nu e vorba că n-ar ști să bată la mașină sau să-și ia notițe foarte repede, ci e ceva anume care le lipsește celor mai multe. Dar dumitale nu-ți lipsește nimic, și nu-ți pierzi capul niciodată. Ești o comoară neprețuită.

Christa plutea de fericire, dar se stăpâni și zise calmă.

– Mulțumesc. Nu cred că merit atâta laudă.

„E o dulceță, într-adevăr“, se gândi el și urmă cu voce tare:

– Pe 10 octombrie trebuie să fim la Paris, ca apoi să plecăm a doua zi dimineață spre Nisa. Va fi multă hârțogărie de făcut, de aceea voi avea nevoie tot timpul de o secretară în preajma mea. Ești sigură că vrei să vii?

– Desigur. Va fi o experiență deosebit de interesantă pentru mine.

El se ridică și se îndreptă spre cuier.

– Notează repede telefonul prietenului meu, colonelul Nye, care se ocupă de Travel Company și roagă-l să ne rezerve două locuri în avionul spre Paris, de la ora 10 dimineața. Sora mea vrea să rămân acolo la sfârșitul săptămânii, ceea ce va fi și pentru tine un prilej să te odihnești și să te mai bucuri de soare.

– Ce faci acum, te duci direct acasă? zise el îmbrăcându-se.

– Da, așa fac de obicei.

– Nu ieși niciodată nicăieri, nu te distrezi decât în familie și în fața televizorului?

– Nu întotdeauna. Uneori merg cu Barby la film, sau, dacă e frumos afară, facem o plimbare prin parc.

El scutură din cap, nefiind în stare să înțeleagă o astfel de viață. Sora lui ieșea tot timpul în societate, iar Felise era acum foarte ancorată în lumea televiziunii, cunoscând mereu muzicieni și

producători noi și discutând cu vechi prieteni. În ultima vreme fusese prea prins la birou ca să se mai întâlnească așa des cu ea. Dar acum își dorea pe neașteptate să se odihnească, departe de toți cunoscuții lui, alături de fata asta care-i inspira atâta afecțiune, care avea un efect liniștitor asupra lui și care era mereu acolo unde avea nevoie de ea, făcând lucrul potrivit la momentul potrivit.

Aruncă o privire ușor amuzată spre părul acela incredibil de blond, ca al Dorelei. Însă fantoma trecutului nu-l mai bântuia acum, alungată de prezența Christei. Acum părul acesta, nu-i mai trezea nici o altă amintire și nu-l mai asocia decât cu fata minunată din fața lui.

– Îți mai amintești, zise el deodată, de seara aceea de iunie când stăteam pe Pont Royal și ne uitam cum cad stelele în apă? Ce frumos era totul!

– Îmi amintesc, șopti ea.

Dar, parcă stânjenit de un astfel de moment, Stephen îi ură un „noapte bună” rapid și ieși din încăpere.

Un moment, rămase nemișcată, cu carnetul în mână. Nu vedea nimic din ce scrisese, gândurile ei erau prea haotice. Simțea că plutește, cufundată într-o stare de beatitudine, fiindcă el își rememorase astfel momentele de vis de la Paris.

În seara aceea de octombrie se întoarse acasă ca de obicei în tramvaiul aglomerat, pe o ploaie rece și enervantă, dar care nu reușise să-i abată gândurile de la amintirea tulburătoare a lui Stephen și de la minunata călătorie pe care avea să o facă.

Zece zile doar, dar nu mai putea să doarmă și să mănânce cum trebuie, atât era de agitată.

Doamna Lane observă și o întrebă:

– Ce se întâmplă cu tine Christa? Nu pari în apele tale.

Christa râse și zise că nu are nimic.

Credea că e normal să aștepti cu atâta înfrigurare ca ceva frumos să se întâmple și să-ți fie teamă că nu cumva să intervină ceva în ultimul moment și să se anuleze totul.

Dar nu interveni nimic și ziua plecării veni. Draga mătușă Cath spălase și călcase tot ce i-ar fi putut fi necesar în călătorie și până și Barbara fusese foarte drăguță și-i cumpărase o eșarfă nouă s-o poarte în avion. „E mai șic, zicea ea, să porți o eșarfă în loc de o pălărie, când călătorești cu avionul“. Când Christa fu gata de plecare, mătușa Cath făcu fără să-și dea seama o remarcă lipsită de tact de genul „parcă pleci în luna de miere“. Christa se făcu roșie, iar Barbara mormăi rece că „nu e amuzant deloc“.

Apoi, tânăra secretară le sărută în semn de rămas bun și se îndreptă spre birou cu inima sfâșiată de un sentiment contradictoriu de tristețe și de fericire.

– Luna de miere, se gândi ea cu un zâmbet strâmb. Ce speranță! Biata mătușă Cath. Barby arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare. Sărăcuța, ce îngrozitor să te macine atâta gelozia!

Cât de radical se schimbase viața ei de astă vară, medita ea în luxoasa mașină care-i ducea la aeroport. Ce deosebire de ultima ei călătorie, cu aceeași destinație, în care luase cel mai ieftin mijloc de transport posibil.

Stephen abia dacă-i adresa câteva cuvinte, preocupat să citească titlurile ziarului de dimineață pe care nu avusese timp să se uite până atunci. Îi aruncase doar o privire rapidă când se întâlniseră, amintindu-i să-și ia cu ea carnetelul, și adăugă zâbind:

– Dar nu e nevoie să-ți amintesc așa ceva!

Tot drumul spre aeroport, Christa aruncă priviri spre profilul bărbatului care însemna atât de mult în viața ei. Doamne, ce vis frumos ar fi fost dacă vorbele mătușii Cath ar fi fost întemeiate și ar fi fost soția unui astfel de bărbat! Desigur, el n-ar mai fi citit ziarul acum, ci ar fi ținut-o în brațe și i-ar fi spus cât de mult o iubește.

Stephen ridică privirea, dădu ziarul la o parte și se uita la trafic.

– Ce bine e să poți zbura cu avionul. Economisești o groază de timp.

Ea aproape că râse. Ce trezire la realitate! În avion, o stewaedesă îi zâmbi și-i arătă locul lângă el. „Ce e așa de rău să trăiesc într-o lume imaginară?“ se întrebă ea. „Oricum, el nu va ști niciodată nimic“.

Sorbi numai câteva înghițituri din șampania pe care el i-o oferise și se uita pe geam. Decolau.

Stephen se uita la chipul ei pe care se citea emoția plăcută a acestei noi experiențe.

– Destul de uimitor, nu-i așa? Ori de câte ori călătoresc astfel mă gândesc la binefacerile progresului tehnic. Lumea ar fi mult mai bună dacă n-ar mai exista factorii negativi.

– N-am mai mers cu avionul până acum, se aventură ea să spună.

– Uluitoare fată, zise el clătinând din cap. Ai făcut atât de puține, dar prinzi atât de repede cele mai importante reguli în lumea afacerilor.

Începu s-o întrebe despre viața ei în general și, inevitabil discuția alunecă spre Barbara.

– Prietena dumitale arată fantastic de bine. Cred, și prietenul meu Jorgensen are aceeași părere, că bustul ei este cea mai bună operă a mea.

De dragul Barbarei, Christa încercă să lege de această laudă neobișnuită din partea lui, câteva remarci despre calitățile prietenei ei, deși instinctul ei se revolta la așa ceva.

– Da, și e o persoană extraordinară.

– Știu că dumneata crezi asta. Ești o prietenă cu adevărat devotată și sper că ea apreciază.

– O, sigur că da, răspunse ea cu ardoare.

– Nu știi dacă aș numi-o o persoană care comunică pe aceeași lungime de undă, din punct de vedere emoțional cu apropiații ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, cred că înțeleg.

– Se străduiește prea mult, dacă știi ce înseamnă asta, adăugă el fără ocolișuri.

Christa se făcu stacojie. Știa exact la ce se referea. Își dorea din toată inima să se termine discuția asta, dar Barby o implorase încă o dată în dimineața aceea să încerce să-l influențeze în direcția ei. „Fă-l să realizeze ce fată extraordinară sunt“.

Christa o dezvinovăți, spunând că era posibil să fie un pic răsfățată din cauză că toți bărbații se îndrăgosteau de ea.

Nu chiar toți, zâmbi el tolerant.

Christa își mușcă vârful limbii. O, doamne, nu reușea deloc s-o ajute pe Barby!

– Te admiră extraordinar de mult, să știi, mai încercă ea din răputeri.

– Nu mai spune! zise el și se întoarse să se uite prin hublou.

Era cam iritat de laudele acestea servile. Barbara nu-l interesa decât ca model și nu înțelesese niciodată de ce o persoană atât de drăguță precum Christa s-a atașat așa de tare de o asemenea față egoistă și obsedată de a fi admirată. De fapt, în dimineața aceea Stephen n-avea chef să audă de nici o femeie. Era sătul de ele până peste cap, fiindcă doar cu o seară înainte Felise îi făcuse o scenă neplăcută.

Îl sărutase, nu pentru prima dată, destul de pasional în chip de noapte bună și așteptase să i se răspundă la fel.

– O, Stephen, nu te văd deloc atât cât aș vrea, zisese ea luându-l cu brațele de după gât.

Se aflau în pragul apartamentului ei, după ce luaseră cina la un restaurant luxos.

– Îmi pare rău, draga mea, dar sunt foarte ocupat zilele astea, răspunsese el. Apoi o sărutase ușor pe obraz, își pusese pălăria și se îndreptase către lift.

Ea îl strigase, Stephen se întorsese și o văzuse privindu-l fix, cu ochii plini de lacrimi.

– Uneori cred că mă eviți dinadins, zisese ea cu mânie.

Întristat și stânjenit, pentru că o admira cu adevărat, încercase să se apere, fără să afirme ceva care să-l oblige. Dar Felise își pierduse cumpătul și-l împrôscase cu acuzații. O ținuse destul în loc, zisese ea. Toți cunoscuții lor de la Paris, printre care și Julia se așteptau să se fi căsătorit cu mult timp în urmă. Când îi spusese politicos că nu pomenise niciodată nimic despre căsătorie și că se bucura de relația lor de prietenie, care spera el, va

continua, ea spusese că se schimbasese cu totul de când „nenorocitele acelea de englezoaice intraseră în viața lui după accidentul de tren“.

– Nu știi pe care dintre ele o preferi, pe prețioasa ta secretară, sau pe cealaltă, de o frumusețe mai degrabă necoaptă, dar mi se pare că te porți prosteste. Amândouă sunt nebune după tine și e ceva care nu-mi inspiră încredere în atitudinea secretarei tale cu ochii ei mari și tot timpul „Da, domnule. Nu, domnule“. Ori de câte ori am fost la tine în birou am observat ce priviri lungi și înfometate îți aruncă. Voi bărbații nu știți niciodată ce vă paște până când nu e deja prea târziu. O să te trezești într-o situație penibilă, iar Julia e de aceeași părere cu mine. Și ea crede că ai mers prea departe cu fetele astea.

Astea erau numai câteva din vorbele pe care i le azvârlise.

Se despărțiseră destul de rece, dar când ajunsese acasă Stephen primise un telefon de la ea, prin care își cerea scuze.

– Nu pot decât să-mi cer scuze pentru seara asta. Pur și simplu sunt cu nervii la pământ pentru că muncesc prea mult. Exersezi zi și noapte pentru primul meu concert televizat, după cum știi și tu. Promite-mi că mă ierți.

El promisese, dar pe urmă decisese în sinea lui că era mai bine să se vadă mai rar, pentru că, dacă era într-adevăr îndrăgostită de el, nu era corect față de ea să-i mai dea speranțe. El nu putea să țină la ea altfel decât acum și se întreba dacă va întâlni vreodată vreo fată căreia să-i poată oferi ceva.

Mai târziu, în noaptea aceea, își amintise ce spusese Felise despre Christa și se simți foarte nelalocul lui.

„Ce prostie! Ea nu era deloc așa. Barbara da, însă nu și fata aceasta timidă, cu ochii ei misterioși“.

Cum stătea alături de ea, întoarse capul s-o privească și simți un sentiment neașteptat de pericol, ca și cum ceva ar fi urmat se explodeze lângă el. Desigur, ar fi fost periculos ca afirmațiile Felisei, pe care le considerase stupide și imposibile la început, să se adevărească. Și adevărul i se dezvălui în privirea ei lungă, înfometată și infinit de tristă. Avea un efect paralizant asupra lui care-l pune în gardă și-l făcea să se gândească la aspecte pe care

nu le luase în seamă până atunci. Nu, pur și simplu nu putea fi adevărat că fata aceasta, atentă și eficientă să-și facă gânduri despre el. Nu știa ce să spună sau ce să facă și era derutat de toate astea. De ce voia să-i facă legătura cu Barbara, de exemplu. Ce urmărea?

– Ți-ar plăcea Barbara dacă ai cunoaște-o mai bine... începu ea. Atunci, Stephen își ieși din fire.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-o mai tot vârî atâta pe gât. N-o vreau. Deschide-mi te rog servieta și găsește-mi scrisoarea de la importatorii olandezi care se plâneau că ultimul transport cu loțiune de mâini conținea ambalajul deteriorat. O să mă întâlnesc la conferință cu Van Doncken și vreau să fiu bine informat.

Ea se făcu mică și se grăbi să ridice servieta care se afla la picioarele lui.

Trebuia să se aplece, iar el îi zări dintr-o dată gâtul uluitor de fraged și de îmbietor, un gât zvelt, cu puf blond, ca de copil. Însă în ochii ei de adineauri citise un sentiment adânc și tulburător, care nu avea nimic copilăresc în el.

Stephen se trezi că reacționează emoțional contrar tuturor așteptărilor. Nu-l deranja gândul că fata aceasta îl iubea. În schimb îi repugna, când și-o imagina pe Barbara în locul ei și se simțea trist când se gândea la Felise. Dar descoperirea aceasta îl bulversă și-i întinse nervii ca un arc, făcându-l să se retragă încordat în carapacea lui.

– Grăbește-te, Christa, se răsti el.

Ea se așeză respirând agitat și scoase ce i se cerea. El observă că era albă la față și că-i tremurau degetele. Nu, nu se poate, ar fi prea absurd, se gândi el. Probabil că-i e frică de el, de-asta tremura așa.

Strânse din maxilare și mormăi în sinea lui.

„Of, la naiba cu femeile astea... Cu cât am mai puțin de-a face cu ele, cu atât e mai bine. N-ar fi trebuit să-mi iau niciodată secretara cu mine. Dar îi ceruse oare să vină cu el numai pentru acte sau se gândise că va fi o companie plăcută și liniștitoare pentru el și că-i va prinde și ei bine să se bucure puțin de soare?

Continuă tot drumul să mențină conversația numai în sfera afacerilor și să-i vorbească repezit.

Când ajunseră la Paris, Christa era disperată. Nu bănuia că se trădase și credea că-l enervase vorbind tot drumul despre Barbara. Nu știa ce să facă, sfâșiată între sentimentele ei și mila pentru prietena ei pe de o parte și simțul realității pe care-l avea. Își dăduse seama că putea să pară lipsită de tact față de Barbara să vorbească despre ea atât de fătuiș.

Stephen dispăru în biroul lor de la Paris, alături de Julia, de soțul ei și de ceilalți manageri.

Christa își spuse amărâtă că toată călătoria ei de vis se dusesse pe apa sâmbetei și că de acum încolo nu va mai avea ocazia să mai discute cu el altceva decât afaceri.

Julia o salutase destul de amabilă și o felicitase pentru felul în care arăta acum. Apoi îi mai zise ceva despre filiala de la Londra și de munca remarcabilă a Christei și dispăru în biroul directorilor. Christa merse în biroul domnișoarei Maydew și mai stătu de vorbă cu prietenele ei de astă vară, purtând în suflet amărăciunea de a-l fi supărat pe Stephen. Tot cerul căzuse pe ea.

– Arăți bine, dragul meu, îi spuse Julia când fu singură cu fratele ei.

– Sunt bine, mulțumesc, scumpă Julia.

– Cum merge treaba la Londra?

– Foarte bine, în condițiile astea de criză pe piața de comerț. Tom Davis se descurcă bine la Edinburgh, iar eu mă bazez pe conferința asta. Să sperăm că vom reuși să reducem costurile fabricării parfumului nostru.

Julia îi spuse cum funcționa fabrica de la Grasse, apoi îl întrebă despre Felise.

– Tot mai vrei să rămâi burlac în timp ce biata Felise nu mai poate de dorul tău? îl tachină ea.

– Pentru Dumnezeu, draga mea, n-o mai împinge atâta în brațele mele, se răsti el.

Julia ridică din sprâncenele ei frumos arcuite, mirată să-l vadă atât de enervat.

– Îmi pare rău, scumpule, n-am vrut să te supăr. Apropo, micuța domnișoară Coombe s-a făcut peste noapte o copilă foarte

atrăgătoare. Părul ei e superb. Cred că ți-a devenit indispensabilă, dacă ai luat-o cu tine până aici. Aș fi putut s-o iau pe Maydew cu noi la Cannes.

– Maydew mă stresează. Vorbește ca o moară neferecată cu vocea aia ascutită a ei.

La Adunarea Generală, Christa stătu lângă el și luă notițe, în timp ce Maydew lucra pentru Julia și soțul ei. Mai târziu, trebui să-i aducă niște scrisori la semnat și se pregătea să iasă, când se auzi strigată de vocea lui Stephen.

– Christa! Asta e tot pentru azi. Nu e nevoie să mai stai.

Ea se întoarce, dar nu se uită direct la el. El observă cu inima strânsă că era palidă și tristă. Deși îl enerva că nu se putea opri să analizeze mereu fiecare gest de-al lor, Stephen adăugă pe un ton mai blând.

– Totul e bine Christa?

– Da, mulțumesc, zise ea încet.

– Vei rămâne în seara asta cu Maydew, nu-i așa?

– Da.

– Am rugat-o să te scoată undeva la un restaurant și pe urmă să trimită aici nota de plată. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult, dar în seara asta iau cina cu sora mea.

Christa se împurpură la față și-și dădu capul pe spate cu mândrie.

– Nu e nevoie să mai faceți atâtea pentru mine... pentru noi. Mă voi simți foarte bine cu domnișoara Maydew și nu mă îndoiesc de faptul că putem să ne achităm singure nota de plată.

El se enervă, dar mai tare îl deranjă faptul că știa că din cauza lui se supăraseră.

– Foarte bine, noapte bună, aproape că mârâi el. Ne vedem mâine, la avion.

El se întoarce și ieși din cameră.

„La naiba cu femeile“! mormăi el pentru a doua oară în ziua aceea.

Dar toată seara aceea nu se putu gândi decât la ea.

Pentru Christa, seara era una complet distrusă. El tot mai era supărat pe ea, și faptul că o strigase pe numele mic atunci când se aflau încă la birou, sau că se gândise la felul în care își va petrece ea seara, nu o consola. Până acum suferise în tăcere pentru o dragoste imposibilă, fiind încă în stare să-și păstreze simțul umorului și să râdă singură de ea, dar acum nu se mai putea, lucrurile se înrăutățiseră prea tare și pur și simplu nu mai putea suporta durerea. De-acum încolo, n-avea să mai pronunțe niciodată numele Barbarei în fața lui. Începu chiar să-i poarte un sentiment vag de pică Barbarei. Pentru că totul fusese minunat până când îi ceruse să încerce să-i apropie.

Domnișoara Maydew propuse să meargă la un restaurant scump pe cheltuiala lui Stephen, ceea ce ea refuză, apoi să meargă la un film american. Christa mănă foarte puțin și nu văzu nimic din film, din cauza lacrimilor grele care-i șiroiau pe obraz în întunericul sălii.

Parisul strălucea în toată splendoarea lui în noaptea friguroasă de octombrie, dar pentru Christa își pierduse tot farmecul.

A doua zi, în luxosul avion, Stephen părea mai bine dispus. Îi zâmbi și sporovăi cu ea când se întâlniră, dar apoi se așeză pe scaun alături de sora lui. Christa împărți scaunul dublu cu domnul Roche, iar în spatele lor se așeză secretara. Claude Roche era un om agreabil, foarte îndrăgostit de eleganta și inteligenta lui soție. Desigur, nu era interesat de farmecele Christei, dar ca toți bărbații, găsi și el fascinanți ochii aceia mari și căprui. Ceva din tristețea chipului ei și tăietura fină a buzelor îl trimitea cu gândul la Gioconda. I-o spusese și ei și fu răsplătit cu roșeața din obraji ei.

„Are gust bătrânul Stephen. Micuța e foarte grațioasă“.

Dar pentru Christa nimic nu mai avea farmec acum, nici măcar întinderea albastră a Mediteranei sau orașul cochec de pe malul ei.

Capitolul 8

Ziua se apropiase de sfârșit și Christei i se spuse că era liberă să-și petreacă seara așa cum dorea. Îi fuseseră prezentate câteva secretare franțuzoaice, foarte prietenoase, care o invitaseră să stea cu ele, însă Christa refuzase, hotărâtă să rămână singură. Pe balconul camerei ei din hotelul Majestic, tânăra nu se putea abține să nu admire frumusețea exotică a ținutului, în ciuda stării ei de spirit deplorabile. După conferința generală a directorilor, din dimineața aceea, urmase o excursie pe un drum de munte, prin Alpii Maritimi, ale căror înălțimi îi tăiaseră pur și simplu răsuflarea. Toată ziua se străduise să fie cât de cât folositoare lui Stephen, dar simțea că nu era decât o rotiță în tot imensul mecanism de la Parfum Joyeux. Pentru el, fusese doar „domnișoara Coombe” căreia abia dacă-i adresase un zâmbet sau un cuvânt mai personal.

Niciodată nu se simțise mai singură ca atunci, mai conștientă de zădărnicia sentimentelor ei. Și-l iubea atât de mult încât ar fi vrut să moară! „Bărbatul ăsta e prea departe de tine ca să poți ajunge la el” își repeta ea. „Nu ești nici tu mai bună ca Barbara, atâta doar că ești mai puțin isterică. Și ar trebui să știi mai multe”.

Luase prânzul la fabrică, în aer liber, alături de ceilalți angajați. Masa fusese o încântare pentru toată lumea, dar nu și pentru Christa.

Cu o jumătate de oră mai înainte, la întoarcerea la hotel, Stephen găsisese timp să-i spună câteva cuvinte drăguțe.

– Sper că te vei simți bine seara asta. Dă o fugă până la Casinou să-i vezi pe oamenii nesăbuiți cum își pierd banii și pe alții mai norocoși cum îi câștigă, zise el zâmbind. Fac eu cinste.

– Mulțumesc foarte mult.

– Ies cu sora mea la o petrecere, altfel aș fi mers cu dumneata, aproape că se scuza el.

Dar ea nu se simți mai consolată. Simțea că pierduse pentru totdeauna simpatia lui, că însemna mai puțin decât o scamă în ochii lui și totul numai din cauza ei.

Cum ar fi putut să știe că regretul lui era adevărat, că avea remușcări că-i vorbise iritat și că trebuia s-o lase singură în seara asta? Dar locul lui era alături de Claude și Julia, la dineul pe care Henri Dinard, managerul fabricii de la Grasse îl oferea în seara aceea. Cina fusese pregătită exact pe gustul lui, dar cumva ar fi dorit să se poată eschiva și să-i arate Christei Coasta de Azur, așa cum îi arătase Parisul. Încântarea ei copilărească, sensibilitatea cu care răspundea la orice îi făceau o deosebită plăcere. Nu uitase niciodată noaptea aceea de la Paris și i-ar fi plăcut s-o repete.

Ar fi vrut s-o facă să arate un pic mai veselă, mai fericită. Of, copil prostuț și prea sensibil! Ochii ei erau atât de îndoliați și-i trezeau atâta tandrețe... Uneori nu știa dacă-i venea s-o ia în brațe și s-o sărute sau s-o zgâlțâie ca pe o păpușă. Dar Christa nu era o păpușă. Dimpotrivă, era foarte sigură pe ea. Nu făcuse nici o greșală la conferință. Henri Dinard, care vorbise mai întâi în franceză, apoi în engleză, îl felicitase pentru secretara lui.

Dinard lucra aici încă dinainte ca Stephen să-și fi absolvit studiile. Era un prieten bun, care își permitea să facă tot felul de comentarii după terminarea conferinței.

– Tiens! Tiens! I se adresa el lui Stephen în franceză, ca de obicei. Ia te uită, micuța ta secretară are farmec și se descurcă foarte bine. E pur și simplu încântătoare.

Stephen zâmbise și răspunsese ca între bărbați.

— Așa-i că sunt norocos?

Draga de Christa, da, era competentă și încântătoare. Ce bine era să nu fi încercat să pledeze atâta cauza Barbarei.

Ora șapte o găsi pe Christa rătăcind pe străzile bine luminate ale exoticiului oraș. Sute de mașini și oameni se îndreptau pe jos spre Cazinou. Christa auzi conversații în toate limbile pământului, în franceză, în engleză, spaniolă, italiană și câte și mai câte. Dar de fiecare dată când vedea tineri mergând fericiți la braț, simțea că inima i se rupe în două. Ce minunat trebuie să fie să iubești și mai ales să fii iubit. O, doamne, oare ei i se va întâmpla vreodată asta? Nu, nu, imaginea lui Stephen se suprapunea peste toate celelalte și întuneca orice altceva în fața ei.

Dintr-o dată, i se făcu foame și o sete nebună și se opri la un restaurant, unde se așeză la o masă singuratică. Comandă niște spaghetti și rulouri cu brânză. Dar curând simți că i se taie orice poftă de mâncare.

Era așa de nenorocită! Îi era așa de dor de casă! Toată lumea de aici era cu cineva. Of, de ce oare acceptase să vină încoace? Voia să plece, să se întoarcă la Green Wood, alături de mătușa Cath și de Barby. Se temea că n-o să se mai poată abține și că va izbucni în lacrimi, așa că-și impuse să-și mănânce mai repede spaghettițele și să plece.

Un tânăr francez foarte arătos o privea insistent de la masa vecină. Christa își strânse buzele fine și se uită în altă parte. Nedescurajat, tânărul venise să se așeze pe scaunul din fața ei.

— Bonsoir, m'mselle. Vous permettez? Începu el.

Ea se uită la el. Avea ochi ștrengărești și dinți albi, puternici, pe care și-i arăta într-un zâmbet larg. Într-un fel, i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el, cu oricine, dar se gândi că un amorez francez n-ar fi cel mai potrivit să asculte confidențele ei în seara asta. Așa că mormăi cu obraji în flăcări:

— Non, merci.

El ridică din umeri și se ridică, înclinându-se grațios.

– Je m'excuse.

După ce se întoarce la masa lui, Christei îi păru rău că-l izgonise așa. Poate că fusese o prostie din partea ei. Se forță să mănânce și ceru nota de plată. Numără atentă francii, plăți și plecă.

Tânărul francez privi lung în urma ei.

– Mon Dieu! Ce sloi de gheață și englezoaicele astea!

O dată ajunsă în camera ei de hotel Christa dădu drumul la avalanșa de lacrimi îndelung stăpânită. Plânse, plânse până nu mai putu. Apoi se dezbracă și făcu o baie fierbinte, încercând să se bucure de confortul de a avea o baie, și încă ce baie, numai a ei. Pe urmă se înfășură într-un prosop gros și mătăsos, se uscă și se îmbracă într-o delicioasă cămașă de noapte de dantelă, pe care și-o cumpărase de la Paris. Își perie bine părul și se strecură sub cearșafurile catifelate, după ce stinse mai întâi lumina.

Începu din nou să plângă. După ce se mai ostoi și reuși să adoarmă, se trezi din cauza zgomotului. Aici, la ora zece, viața tocmai începea. Își aminti că Stephen îi spusese să se ducă la Cazinou. De-abia atunci începea cu adevărat programul.

Era atât de nebună încât să fie în stare să nu profite de propunerile lui și să se bucure de puținul timp pe care-l va petrece într-un oraș atât de frumos? Oare era atât de nebună încât să nu-și poată stăpâni pasiunea aceasta pentru șeful ei? Ce bine era să fi fost ca Barbara, care i-ar fi permis acelui băiat să stea de vorbă cu ea și s-o invite undeva. „Dar eu nu pot, pur și simplu nu pot!”

Degeaba încerca să mai doarmă. În cele din urmă, se ridică, își trase halatul pe ea și, cu un oftat adânc, se așeză la masa de scris. Scoase o foaie de hârtie și un pix și se uită la ceasul din perete. Era ora unu. Ce mai oră să scrii scrisori, se ironiză ea. Dar avea de gând să-i scrie lui Stephen.

Se hotărâse. Lucrurile nu mai puteau continua așa; nu mai avea de gând să se poarte ca o școlăriță nebună și să se mai umilească. Nici o secundă. Măine, când se va întâlni cu el, se va purta rece, indiferentă și total stăpână pe emoțiile ei.

Desigur, îi era greu. Era de parcă și-ar fi tăiat singură o mână. Nu va mai găsi niciodată o slujbă mai bună ca aceasta, dar nu mai putea să fie secretara unui om care o aducea într-o astfel de stare deplorabilă. Nu era vina lui. Pur și simplu se întâmplase. Cât despre Barbara, la fel. N-avea de gând să mai fie de acum încolo un tampon între ea și Stephen. De acum o să joace dur.

Christa scrisese și aruncă la gunoi o grămadă de scrisori de demisie, începute și neterminate. În cele din urmă, reuși să se hotărască la una.

Iată cum suna conținutul ei:

Dragă domnule Harrimay,

Mai întâi de toate vreau să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, încă

de la început și pentru minunata șansă pe care mi-ați dat-o, de la lucra la Parfum Joyeux. Mi-a făcut mare plăcere și am avut ocazia să acumulez foarte multă experiență, dar, din cauza unor motive care nu depind de mine sunt nevoită să părăsesc Parfum Joyeux. Voi aștepta, desigur, până când veți reuși să găsiți pe altcineva în loc, ceea ce sunt convinsă că nu va fi dificil și voi continua între timp să fac tot posibilul pentru binele firmei.

A dumneavoastră cu sinceritate,

Christa Coombe

Of, Stephen, Stephen, de-aș putea să-ți spun adevărul, de-aș putea să-ți spun cât de mult te iubesc. Dar nu, asta nu se putea, nu trebuia să-și piardă capul acum. De îndată ce se va întoarce la Londra, va începe să caute un alt serviciu și probabil că experiența de la Parfum Joyeux îi va fi cea mai bună scrisoare de referință.

Stătu un timp până se mai calmă puțin, apoi împături scrisoarea, o puse într-un plic și scrisese numele lui Stephen. Se gândi s-o strecoare pe sub ușa lui, a treia din colț, vizavi de lift.

Dar când ajunse acolo observă că ușa de la intrare era larg deschisă. Pe holul lui lumina era aprinsă, dar în dormitor nu era lumină, deși și aici ușa era deschisă. Christa să gândească că nu se întorsese încă și femeile de serviciu uitaseră să le închidă.

Se strecură repede în hol și apoi în dormitor, unde lăsa scrisoarea sub pernă. Dormitorul era dublu, pentru că lui Stephen îi plăcea să aibă suficient spațiu, după cum îi spusese el. Și apoi, pentru el banii nu contau.

Christa se simțea extrem de deprimată. Gestul acesta era unul definitiv, care avea să-i despartă pentru totdeauna.

Inima ei încetă brusc să mai bată și un val de rușine o invadă din cap până în picioare. Abia avu timp să părăsească dormitorul că și dădu nas în nas cu el, pe hol. Fu un adevărat șoc pentru amândoi. Christa nu putuse să-l audă venind, pentru că pașii lui se afundaseră fără zgomot în mocheta de pe culoar.

El purta un costum negru, cu un trandafir la butonieră. Floarea se cam ofilise și părea și el destul de obosit. Stephen arăta la fel de șocat ca ea s-o găsească acolo.

– Sfinte Dumnezeule, ce cauți aici?

Christa parcă își înghițise limba. Nu știa să se descurce într-o astfel de situație. Începu să bâlbâie ceva, apoi se opri.

– Dacă tot te-ai hotărât să-mi faci o vizită așa de matinală, ce-ar fi să te întorci în cameră și să-mi spui despre ce e vorba?

– Nu, nu, se bâlbâi ea din nou, dar își dădu seama cât de stupidă era și clătină din cap.

Stephen își îngustă privirea, vădit amuzat. Era două dimineța.

Avusese o zi obositoare, iar noaptea parcă nu se mai termina. Luase o masă excelentă, alături de Julia, încântătoare ca întotdeauna, și de Claude, un bărbat cu maniere desăvârșite, Henri și Marcelle Dinard, grași amândoi și joviali, organizaseră o masă pe cinste. Fără să mai pună la socoteală prezența unei roșcate văduve, înalte, cu ochi mari și albaștri, care lucra cu ei în afaceri.

Stephen o întâlnise de mai multe ori și de fiecare dată simțise admirație sinceră față de ea. În seara aceasta se dovedise o companie mai mult decât plăcută și artistul din el admirase neîncetat frumusețea mâinilor ei perfecte, cu degete lungi

„Trebuie să sculptez mâinile acestea“ își zise el în timpul cinei.

Graba cu care acceptase și privirea din ochii ei îl pusese în gardă. Nu, nu, n-avea de gând să se încurce cu Chantal. Văduvele puteau fi periculoase. Toate femeile de până acum se dovediseră periculoase pentru el și în mod ciudat, începu să se gândească la micuța englezoaică. Cum naiba de se tot strecura mereu în gândurile lui, se întreba el. Nu era vorba de fizicul ei, fiindcă nu era la fel de frumoasă ca Felise, Barbara sau Chantal. Era ceva ciudat în legătură cu ea. Stephen începu să regrete din nou tonul cu care-i vorbise toată ziua.

Era o surpriză totală pentru el s-o găsească așteptându-l la ora aceea, în dormitorul lui. Și nu putea să rămână orb la faptul că era extraordinar de atrăgătoare în cămașa ei de noapte cu dantelă. După machiajul strident al lui Chantal, după moda de la Paris, chipul Christei i se păru extrem de tânăr și pur. Avea o piele extraordinar de frumoasă.

– Eu v-v-am scris o scrisoare, se bâlbâi ea din nou.

– O scrisoare? Despre ce naiba? Doar nu ți-ai petrecut prima noapte la Cannes scriindu-mi scrisori, draga mea.

Christa adopta un aer de mândrie rănită și-și înălță trufașă capul.

Nu, desigur că nu. Am luat cina în oraș și am scris scrisoarea când m-am întors. Voiam să v-o strecor sub ușa, dar ușa era deschisă și atunci am intrat și v-am pus-o pe pat.

El închise ușa, se sprijini cu spatele de ea, pușând din țigara pe care încă o mai ținea în mână și se uita amuzat și în același timp tulburat la tânăra din fața lui.

– Întotdeauna pari speriată de mine, zise el. De ce?

– Nu sunt speriată deloc. Dar cred că găsiți ciudată prezența mea aici.

– Ai tot dreptul să-mi scrii scrisorele dacă asta vrei. Dar ce era așa de urgent încât să nu poată aștepta până dimineața, adică încă puțin?

– O să ve-vedeți când o s-o citiți.

– Mă faci curios. Hai s-o deschidem, vrei?

– Nu. Noapte bună. Trebuie să plec, zise ea repede.

Dar pe neașteptate, el întinse mâna spre ea, o prinse de braț și o trase în cameră, unde aprinse veioza, aflată pe măsuta de noapte.

Dormitorul lui era încă și mai somptuos decât al ei, scăldat în lumina catifelată care se strecura de afară printre perdelele de tafta violet.

– Nu pleca încă, o rugă el. Hai să vedem împreună ce scrie aici. Nu pot să-mi dau seama ce poate fi și sunt foarte curios. Nu e vorba de slujbă, nu? Toată lumea ne-a spus că ești o secretară excelentă, dar cred c-ar fi prea mult să-mi amintești la ora asta ce întâlniri de afaceri am mâine, nu? Râse el.

Ea stătea acolo, copleșită de jenă, dorindu-și s-o lase să plece. Degetele lui fine, dar puternice, îi strângeau ușor încheietura mâinii, dându-i fiori de plăcere. Era sigură c-o să se enerveze din nou din cauza ei când va citi scrisoarea și era furioasă că se lăsase prinsă prosteste acolo. Începu să tremure când el se așază pe marginea patului, deschise plicul și începu să citească. Curând, fața lui se încordă și zâmbetul amuzat se șterse.

– La asta chiar nu m-am așteptat, se uită el la ea. Pot să te întreb de ce? Care sunt motivele acelea care nu depind de dumneata?

– E ce-ceva personal, se încurcă ea.

– Atât de personal încât nu poți să-i spui șefului tău de ce vrei să-ți dai demisia?

– Da, aproape că scrâșni ea printre dinți.

El mototoli scrisoarea în mână.

– Mi-e teamă că nu înțeleg, Christa. Părei atât de fericită și chiar tu mi-ai spus că-ți place slujba asta.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum, ridică ea din umeri, colorându-se și pâlind pe rând.

El se ridică și veni încet spre ea.

– Ce se întâmplă cu tine, Christa? Nu-ți place sudul Franței? Te deranjează ceva? Încearcă să mă faci să înțeleg de ce vrei să pleci de la firmă.

Ea se simți prinsă în capcană, dar mai degrabă ar fi murit decât să-i spună adevărul.

– E... e ceva... Of, îți tot spun că e ceva personal și nu înțelegi!

– Deci chiar vrei să pleci?

– Da, zise ea disperată. Trebuie!

Christa își răsucea nervoasă mâinile la spate, care o furnicau. El nu reușea să-i vadă decât jumătate chipul ascuns de pletele dese de păr strălucitor. Acum realizează dintr-o dată că nu voia să se întoarcă la Londra să caute o secretară nouă și s-o lase pe Christa să plece din viața lui. Știa că mai sunt și alte secretare și că era doar o chestiune de timp să găsească una, dar se obișnuise cu ea, care avea un talent excepțional de a fi discretă, responsabilă și plină de tact. Nu-l supărase decât o dată când veniseră încoace. Se întrebă brusc dacă nu cumva hotărârea ei nu se datora felului în care îi vorbise atunci. De data asta spuse mai blând:

– Cred că înțeleg. Te-ai supărat pentru că m-am răstit la tine și nu doar o dată. Recunosc, m-am cam enervat că tot vorbeai de Barbara și nu înțeleg de ce.

– O, nu e doar asta, n-ai cum să înțelegi. Nu pot, nu pot să-ți explic, strigă ea deznădăjduită.

– Poate că da, poate că nu. Dar dacă îți place să lucrezi pentru mine nu văd de ce ți-ai ales tocmai momentul și locul ăsta să demisionezi. Îți spun sincer, Christa, te potrivești cu mine și nu vreau să te pierd.

Cuvintele acestea îi meraseră drept la inimă. Era ceva să vezi un bărbat ca el străduindu-se s-o facă să se răzgândească. e uită recunoscătoare la el.

– Mulțumesc. Mulțumesc din suflet, dar tot trebuie să plec.

– La naiba, se enervă el. Dar de ce? De ce vrei să mă pui acum în situația de a căuta pe altcineva pe care să trebuiască să-l învăț ce are de făcut. Tu tocmai începusei să te descurci de minune și ziceai că ai început să înveți și franceza. Dacă vrei să știi, chiar mă gândeam să te învăț eu în particular, pentru că va fi foarte util să știi două limbi.

Ea își simțea inima frântă, dar era hotărâtă să plece.

– Mi-e teamă că trebuie să plec... vă rog, domnule Harrimay...

– „Domnule Harrimay...” o întrerupse el clătînând enervat din cap. Credeam că în afara biroului suntem prieteni și că-mi spui Stephen.

– Probabil că am făcut... nu știu... eu trebuie... chiar trebuie să vă spun noapte bună.

Dar el n-avea de gând să lase lucrurile așa. Nu înțelegea de ce hotărârea ei de a demisiona îi dăduse o lovitură atât de puternică în amorul lui propriu. Tot ce realiză e că nu voia să plece. O simțea tremurând din cap până în picioare. Ce naiba era așa de sensibilă și de emotivă? Nu era deloc ca celelalte. De fapt, ea nu-i ceruse și nu insinuase niciodată nimic față de el. Avea ceva foarte virginal în felul ei de a fi, ceva c neobișnuit pentru fetele din ziua de azi, se gândi el cinic, care știau prea bine ce vor.

– Nu sta acolo tremurând ca o frunză, prostuță mică ce ești, își pierdu el cumpătul.

Ea păru îngrozită și se întoarse să plece. Dar el n-o lăsă. Era mai furios pe sine însuși decât pe ea. Stephen, omul, artistul și amantul din el se treziseră pentru prima dată după atâția ani, copleșit de sentimentele pe care le arătase numai Dorelle.

– La naiba, zise el din nou, trăgând-o în brațele lui și sărutând-o apăsat pe gură, prin vălul auriu de păr, pe care îl simțea mătăsos și frumos mirositor pe buzele ei dulci și extraordinar de seducătoare.

Sărutul lor se aprinse și mai tare. Toată ființa lui începuse să tânjească după nimfa aceasta învăluită în aur. O dorea și voia s-o facă să se răzgândească să nu mai plece. Dar mai presus de toate voia să alunge expresia aceea de teroare de pe chipul ei.

Era atât de mică încât brațele lui o cuprinseseră cu totul.

Ce era în sufletul ei când simți pasiunea buzelor lui peste ale ei nu putea fi descris. Parcă paralizase dintr-o dată și soarele însuși atinsese corzile întregii ei ființe. Era primul sărut pe care-l primise și-l oferise vreodată, dar îl dădu cu toată foamea sufletului ei tânăr. Instinctiv, brațele ei se încolăciseră în jurul lui și intensitatea acestui sărut crescuseră atât de tare încât se temea că o să leșine. Christa gemu ușor, își lăsă brațele să cadă și scutură tare din cap.

— O, nu! Nu! Nu!

El se controlase mai bine, dar fusese și el aproape la fel de copleșit de acel moment de revelație dintre ei.

— Lasă-mă să plec, îl imploră ea, împingându-l cu brațele neajutorate. El îi dădu drumul imediat. Scoase o batistă din buzunarul de la piept și și-o trecu peste buze. Descoperea cu uimire că tremura și asta nu i se întâmpla prea ușor.

Ea își luase obraji în mâini și dădea mereu din cap fără să rostească un cuvânt.

— Christa, zise el, stai aici pe marginea patului și hai să vorbim.

— Nu, nu pot.

El râse scurt.

— Dormitorul meu și ora două dimineața nu sunt locul și momentul cele mai potrivite, nu?

— Of, nu mă mai lua atâta peste picior! Numai asta știi să faci! Și n-ai avut nici un drept să mă săruți așa, explodă ea brusc, privindu-l cu obraji în flăcări.

Stephen îi adresă dintr-o dată o privire poznașă.

— Nici tu n-ai avut nici un drept să-mi răspunzi așa.

— O, cum poți să spui asta? protestă ea.

Expresia feței lui se schimbă.

– Mie mi s-a părut grozav, adăugă el mai încet.

Ea se uită la el cu ochii mari, care nu reușeau să înțeleagă. Nu mai tremura, dar tot corpul îi ardea.

– Te rog, lasă-mă să mă întorc la mine în cameră, zise ea aruncându-și părul de pe frunte.

– Nu te-aș opri să faci ceva ce-ți dorești cu adevărat.

– Știi că trebuie, zise ea cu indignare.

– Bine. Dacă tu crezi că așa e mai decent, du-te și îmbracă-te și continuăm discuția jos, în hol.

– De ce vrei să mai vorbim acum?

– Tu n-ai nimic să-mi spui?

– Nu mă mai deruta atât! se plânse ea legându-și mai strâns cordonul halatului în jurul ei.

– Ascultă, Christa. Și eu sunt un pic derutat. Cum te-ai fi așteptat să fiu după sărutul ăsta? Pentru tine chiar n-a însemnat nimic?

Ea clătină uluită din cap.

– Sigur că da. Dar pentru tine nu se poate să fi însemnat prea mult.

– Atunci, de ce crezi că te-am sărutat așa? Crezi că a fost doar o îmbrățișare întâmplătoare? Ceva de genul „vreau să rămân secretara mea așa că e mai bine să te sărut“?

Culoarea din obraji ei se scurse.

– Nu știi decât să râzi de mine. O, te urăsc!

El veni mai aproape de ea.

– Nu, Christa, nu mă urăști, zise el uluit de dorința de a o lua din nou în brațe și de a o păstra acolo. Hai să ne calmăm și să gândim ca doi oameni maturi. Nici eu nu înțeleg prea bine ce simt. Probabil că n-am nici un drept... Stephen se opri brusc, lovit dintr-o dată de un gând neașteptat. Christa profită de momentul lui de slăbiciune ca să-i arate forța ei.

– N-am de gând să mă îmbrac și să vin jos. N-avem nimic de discutat, zise ea îndreptându-se spre ușă.

– Stai, așteaptă...

Dar ea nu se opri.

– Și scrisoarea mea rămâne valabilă. Vreau să plec de la Parfum Joyeux.

– Așteaptă un moment, zise el indignat. Nu poți să fii dulce și înțelegătoare cu un minut în urmă și apoi să te porți de parcă te-aș fi insultat.

Ea se întoarse pe călcâie.

– Nu, n-am luat-o ca pe-o insultă. Mi-a plăcut foarte mult să te sărut, mulțumesc, zise ea cu o mândrie cam absurdă. Noapte bună.

– Tu... dar nu mai continuă. Pentru prima oară în viața lui, Stephen era pur și simplu perplex. Nu reușea s-o înțeleagă și începuse deja să regrete că-și pierduse capul, însă știa totodată că nu voia s-o piardă, orice s-ar fi întâmplat.

Ar fi vrut să-i mai ceară niște explicații sau măcar să readucă relația dintre ei într-un stadiu mai puțin încordat.

Dar ușa se închisese cu hotărâre în spatele siluetei ei în albastru.

– La naiba cu toate, zise el din nou, scuturându-și țigara în scrumieră și turnându-și un pahar de whisky pe care-l bău cu sete, până la ultima picătură.

Capitolul 9

A doua zi dimineată, Christa avu nevoie de mult curaj să vină în holul hotelului, unde stabiliseră să se întâlnească.

Holul era aproape gol, dar era o dimineată superbă, cu un cer neasemuit de albastru, pe care urca un soare strălucitor. Însă Christa nu vedea nimic din toate acestea. Dormise puțin, avea cearcăne, dar nu se simțea obosită, pentru că era într-o continuă stare de surescitare psihică de câteva ore. Stătuse în pat cu ochii deschiși până când foamea și setea o făcuseră să ceară un mic dejun în cameră, pe la opt dimineța. Totul era haos în mintea ei. Nu se mai putea gândi decât la acele momente de vis petrecute în brațele lui, în care răspunsese la săruturile lui... săruturi delirante..., săruturi bune. Cât va trăi avea să și le amintească. Or s-o ajute să alunge mohoreala zilelor de singurătate, sau dimpotrivă o vor aduce în pragul disperării? se întreba ea.

Probabil că el le-a uitat deja sau le regreta. Barbara îi spusese în nenumărate rânduri că așa sunt bărbații, că nu te poți baza pe ei. Ce-ar zice oare Barbara dacă ar afla ce se întâmplase? Nu, nu, nicio-dată nu trebuia să afle, fiindcă asta ar însemna sfârșitul prieteniei lor. Barby va crede că făcuse tot ce-i stătuse în putință să-i atragă atenția lui Stephen și s-o înlăture pe ea din calea lui.

Un alt gând la fel de oribil îi trecu prin minte. Poate că acum o disprețuia și era bucuros că pleca de la firmă. Nu-și făcea iluzii, știa ce fel de relații exista între un bărbat și o femeie, mai ales între un director și secretara lui, de exemplu. Dar n-avea de gând să lase ca așa ceva să intervină între ei. Îl iubea prea mult și voia ca el s-o respecte. Oricum ar fi, continua ea să se frământa, se va bucura să mă vadă plecând. Nu putea să uite că îi spusese, chiar dacă în glumă, că la urma urmelor îi răspunsese la sărutări.

Christa se plimba în sus și-n jos încercând să-și repete în gând ce avea să-i spună când îl va vedea. Dar Stephen nu apărui. La început nu se gândi prea mult că întârzie, crezând că voia să doarmă mai mult, însă pe urmă își făcu griji. Christa știa că erau așteptați să participe la ultima conferință de la Grasse în după-amiaza acelei zile.

Se îndreptă spre recepție și-l întrebă pe portar dacă putea să vorbească la telefon cu domnul Harrimay.

– Un moment, vă rog, zâmbi el la simpatica englezoaică din fața lui și se întoarse cu un plic pe care i-l întinse.

– Sunteți m'mmselle Coombe, nu-i așa?

Christa simți că-i stă inima în loc când văzu scrisul familiar al lui Stephen. Întinse încet mâna spre el, dând din cap că da.

– Monsieur Harrimay a primit un telefon urgent la ora opt în această dimineață și a plecat după aceea spre aeroportul din Nisa.

Christei i se tăiară picioarele. Așadar, plecase. Oare trebuia să se bucure că așa se evitase o întâlnire extrem de stânjenitoare? Nu, Christa simțea că înnebunește de disperare la gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Se așeză tremurând și începu să citească. Scrisoarea era scurtă.

Dragă Christa

Hai să uităm ce e mai bine să fie dat uitării. Te rog să nu lași asta sau orice altceva să intervină în munca pe care o faci atât de bine la Parfum Joyeux.

Vreau să te duci la întâlnirea care are loc azi la Grasse, să notezi totul și să-mi aduci notițele la Londra. Sora mea m-a sunat să-mi spună că a avut loc un incendiu la birou. N-a fost chiar o catastrofă, dar se pare că cele mai afectate sunt biroul meu și-al dumatăle. Pun pariu c-o să fie nevoie să căutăm mult printre hârtii și să le sortăm, de aceea cred că ajutorul dumatăle va fi neprețuit. Te sfătuiesc să iei avionul spre Paris în după-amiaza asta, apoi să vii la Londra. Voi rezerva un loc când voi ajunge la aeroport. De îndată ce ajungi la destinație, anunță-mă.

Al dumatăle, S.H.

Scrisoarea aproape că-i căzu din mână și pulsul i se accelerează. La așa ceva nu se așteptase. Toate preocupările ei personale se risipiră, înlocuite de grija pentru Stephen. Acesta nu-i dăduse detalii, dar bănuia că focul se aprinsese în timpul nopții. Cu siguranță, prostul de Billy, băiatul de serviciu, care aduna mereu chiștocurile de țigări, le aprindea și le arunca nestinse în coșul de hârtii după ce trăgea din ele, declanșase incendiul. Îl prinsese de câteva ori făcând așa și-l avertizase că putea să dea foc la clădire. Probabil că focul mornise încet în timpul zilei și noaptea se aprinsese cu putere.

Christa reciti scrisoarea, încercând de data asta să citească printre rândurile care se refereau doar la ei. Cuvintele acestea... „Să uităm ce e mai bine să fie dat uitării“... erau criptice, dar pline de înțeles. Știa exact ce voiau să spună. Așa cum își imaginase și ea, Stephen voia să uite momentul de rătăcire din noaptea trecută.

Cel puțin, se gândi ea cu un zâmbet ironic, ridicându-se în picioare, a lăsat o cale de ieșire pentru mândria ei, ajutând-o să treacă mai repede peste cele întâmplare. Trebuia să nu mai vorbească niciodată despre acel sărut. El voia să se întoarcă la birou și să-l ajute, iar ea îl va ajuta. Doamne, ce ușurată era!

Christa se duse la Grasse împreună cu soții Roche, participă la conferință, apoi luă prânzul și se întoarse la Cannes să-și facă

bagajul de plecare. După-amiază era la Paris și pe la șapte seara ajungea la Londra. De la aeroport, telefonă la birou. Din fericire, circuitul funcționa, fiindcă Pat Westerham îi răspunse.

– O, bună seara domnișoară Coombe. E îngrozitor, camera noastră e toată înnegrită. Mașinile de scris au scăpat ca prin minune, dar multe dintre documente au ars și totul e distrus de apă. Apa a făcut cele mai mari pagube, nu focul. Noi suntem încă aici și ajutăm să strângem lucrurile.

– Dar șeful e acolo?

– Da, e aici de câteva ore bune. S-a purtat strașnic de frumos cu noi. A zis de suntem de foarte mare ajutor.

– Și doamna Jacobs?

Pat chicoti.

– A făcut gripă și a rămas la pat, așa că în dimineața asta ne-a făcut plăcerea de a nu-și face apariția pe aici. Mai vorbim, la revedere.

Christa se sui nerăbdătoare în primul taxi, spre serviciu. Ajunsă acolo, constată că liftul încă mergea și că doar etajul ocupat de Parfum Joyeux fusese afectat. Acolo o izbi un miros de hârtie arsă și de lemn carbonizat. Într-adevăr apa, cu care pompierii stinseseră focul distrusese mai mult decât focul în sine.

Era trecut de opt și Christa se gândi intrând încet în biroul ei că toată lumea plecase de mult. Aici era o mizerie și mai mare, se întristă ea și mai mult. Masa de scris, cutii, dosare, hârtii, toate erau arse pe jumătate sau în întregime într-un talmeș-balmeș de nedescris. Christa își scoase mânușile. Ușa de sticlă din spatele ei se dădu la o parte și Stephen păși înăuntru.

Arăta surmenat de oboseală și, lucru neobișnuit pentru el, era murdar pe mâini și pe cămașă. Avea cearcăne mari sub ochi, dar Christa observă că fața lui se luminase la vedea ei, ceea ce-i încălzi inima de bucurie.

– Hei, bună, te-ai întors! exclamă el.

– Sigur că da. Nu credeai că mai vin?

El râse ușor, scoase un pachet de țigări și-l întinse spre ea.

– Nu eram sigur. Vrei una?

Ea clătină din cap că nu-și scosese pălăria și pardesiul.

Cum își trecea mâna prin păr ca să-l prindă la spate, privirea lui rămase fascinată de felul în care strălucea sub lumina fluorescentă a neonului. Niciodată nu putuse rămâne indiferent la frumusețea acestui păr, se gândi el, amintindu-și tulburător de sărutul lor din dimineța aceea.

Apoi își zise că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru asemenea amintiri. Stephen i se adresă pe un ton voit mai cordial:

– Uite cum arată totul în jur. Personalul a fost extraordinar. Toată lumea a muncit aici de azi dimineată. Am mai salvat un pic din lucruri, dar au mai rămas hârtiile și dosarele tale și aș vrea să ne uităm prin ele să vedem ce lipsește și ce mai putem recupera. Șeful de pompieri crede că focul a pornit din încăperea în care vă pregăteați voi ceaiul.

„Exact de acolo de unde Billy golește coșul de gunoi“ se gândi Christa cu buzele strânse. Pun pariu că idiotul acela mic e de vină.“

Acum că ce era mai greu trecuse, Christa vorbi cu aceeași căldură ca el.

– O să mă ocup imediat de ele. Bine că nu e mai rău. Presupun că toată lumea a plecat acasă, nu?

– Mda..., zise el și se așază pe marginea biroului ei, își aprinse o țigară și se șterse pe față cu o batistă murdară. O dureau inima să-l vadă atât de obosit și de murdar. Îi trezea un sentiment extraordinar de tandrețe, dorința de a avea grijă de el.

– A ars totul în camera aceea sau mai am cu ce să-ți fac o cafea? Arăți de parcă ai avea nevoie, zise ea spontanietate.

El râse.

– Astăzi n-ai cum să faci cafea. Dar stai liniștită, sunt bine. Am nevoie doar de somn, așa că o să mă culc devreme noaptea asta; îți dai seama că eram încă treji și vorbeam la ora trei azi dimineată. Ziua asta a fost un coșmar care nu se mai sfârșea și cred că și tu ești obosită.

Christa se înroșise la față și ochii începuseră să-i strălucească.

– Sunt gata să mă apuc de treabă, zise ea.

– Mai bine ia o pauză dragul meu copil și pune-ți pălăria și pardesiul. Te invit la cină în oraș.

– O, dar aş vrea să mă apuc acum de treaba asta...

– Nu fi prostuță, o întrerupse el. E ora șapte, ba nu, Dumnezeu, e mult mai târziu. Eu am o foame de lup și tu probabil la fel.

– Dar trebuie să vă predau notițele de la conferință.

– N-am nici un chef acum pentru notițe. Pune-ți haina și mergem la Prunier's, care e chiar lângă apartamentul meu. Trecem pe la mine să-mi fac și eu repede un duș și pe urmă mergem să mâncăm ceva și să stăm de vorbă.

Christa șovăi doar o secundă. Doar era și ea făcută din sânge și carne și, în ciuda tuturor complicațiilor, tânjea să fie din nou cu el. Spera din suflet să poată stabili o relație formală, și prietenească în același timp.

Lui Stephen nu-i venea să creadă cât de fericit se simțea știind-o din nou alături de el pe fata aceasta. Pur și simplu nu-și revenea din emoția celui sărut. Trebuia să recunoască, el burlacul convins, care jurase să nu amestece niciodată afacerile cu plăcerea că acum era „mort“ tocmai după secretara lui. În avion, în dimineața aceea se gândise că era o chestiune de apropiere fizică și de pasiune care putea fi stăpânită. Apoi își zise că se înșela. Ideea că ar putea s-o piardă, să iasă din viața lui i se părea atât de îngrozitoare încât n-ar fi putut s-o suporte. Trebuia să ia o hotărâre, una drastică.

Mâncau amândoi sporovăind prietenește despre Grasse, despre Paris și despre incendiu, dar străduindu-se în același timp să salveze aparențele.

Când ajunseră la cafea, Christa se hotărî să pună piciorul în prag și să termine cu jocul ăsta de-a v-ați ascunselea.

– Trebuie să te duci să te culci Stephen. Arăți frânt de oboseală și la fel mă simt și eu.

În timpul ăsta, el își aprinse o țigară și o studie cu atenție, mușcându-și nervos buzele. Nu se mai simțise atât de agitat de mult timp, de fapt de când îl părăsise Dorella.

– Ascultă, draga mea, zise el, doar n-ai de gând s-o ții mereu cu aiureala asta că pleci, nu-i așa?

La fel de tulburată, Christa cotrobăi prin geantă după pudrieră, se uită în oglindă și-și tamponă colțurile buzelor cu un șervețel. Pulsul ei se accelerează din ce în ce mai tare. Simțea că urmează încă un moment delicat.

– Ba da, Stephen, trebuie să plec.

– Dar te încâpățânezi mereu să nu-mi spui de ce.

– Te rog, nu mă întreba. Lasă-mă să plec.

– Nu, zise el calm, n-am de gând să te las.

– De ce? Întrebă ea cu uimire. Știi doar că o să rămân să te ajut să strângi hârtiile și așa vei avea timp să găsești pe altcineva în locul meu.

Pe neașteptate, Stephen simți o nevoie nestăpânită de a-și elibera sufletul în fața ei.

– Pentru că vreau să te căsătorești cu mine, veni răspunsul lui.

Nici dacă ar fi căzut o bombă la picioarele ei, Christa n-ar fi fost mai zguduită. Simți cum o invadează și cum o îneacă un val de căldură și de fericire imposibil de descris. Aproape că nu mai putea respira.

– Mă iei peste picior, nu-i așa? zise ea abia respirând.

Stephen zâmbi. Era la fel de naivă și de modestă ca întotdeauna.

– Oare? Crezi că cer în fiecare zi o fată în căsătorie doar ca să mă distrez puțin?

– Dar nu se poate să vrei să te căsătorești cu mine!

– Te avertizez, zise el mușcându-și ușor buza, că n-am de gând să stau aici și să te ascult debitând cu modestie motivele pentru care marele Stephen Harrimay nu se poate căsători cu tine. Of, Doamne, devii așa de plictisitoare când începi cu chestii de-astea!

– Înseamnă că nu vrei să te căsătorești cu cineva atât de plictisitor ca mine, izbucni ea prompt.

– Toți avem defecte draga mea, dar am să te vindec eu de el.

Christa tot nu-și revenise din starea de șoc pe care i-o provocase cererea lui. Se uita la bărbatul acesta frumos și zâmbitor din fața ei și încerca să găsească o explicație. De ce, că doar nu era nici pe departe la fel de atrăgătoare ca Felise ori Barbara, sau sute de fete ca ele?

El zări umbra care trecuse pe fața ei și ridică un deget amenințător spre ea.

– Nu uita, fără complexe de inferioritate.

– Dar de ce, de ce m-ai ales pe mine, Stephen?

– Scumpa mea, încetează să mai diseci și să analizezi atâta. Așa sunteți voi, femeile. Nici eu nu înțeleg prea bine, dar știe oare cineva de ce doi oameni se îndrăgostesc dintr-o dată unul de celălalt? Pur și simplu e privirea din ochii lor, scânteia aceea electrică, o magie care se naște între ei. E inexplicabil și nu vreau să caut mai departe de ce. S-a întâmplat și atât. Și trebuie să recunoști și tu că ceea ce s-a petrecut azi noapte, adică azi dimineață, a fost magic.

Christa clătină încet din cap.

– Nu crezi și tu același lucru? Întrebă el îngrijorat.

Ea deschise ochii mari, strălucitori de emoție.

– Ba da, ba da, sigur că și eu am simțit la fel.

– Mă iubești? Întrebă el cu tandrețe.

Încă o dată, ea nu știu ce să răspundă. Nimic în lumea asta nu și-ar fi dorit mai mult decât să iubească și să fie iubită de bărbatul acesta, dar pe urmă trebuia să se întoarcă la Barbara și să-i spună, iar ea ar fi considerat totul drept un act de trădare din partea prietenei ei. Pe de altă parte, poate că Stephen va regreta gestul lui și se va plictisi de ea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, acesta se aplecă spre ea peste masă și-i luă mână într-a lui.

– Adorabila mea Christa, nu fi așa de speriată și răspunde-mi. Mă iubești sau nu?

– Da! zise ea colorându-se ca un bujor. Da, da, da! Știi bine că da.

El răsuflă ușurat și-i strânse mâna cu putere.

Bun, aveam eu o bănuială, dar nu înțeleg de ce te-ai încăpățânat atâta să nu recunoști, prostuță mică ce ești.

– Mereu îmi spui așa. Nu poți fi îndrăgostit de mine.

– Iar începi, o preveni el.

Ea se dădu bătută.

– Bine, n-am să mai spun niciodată ceva de genul ăsta. Tu chiar mă iubești, trebuie să mă iubești, altfel n-ai fi vrut să te căsătorești cu mine, iar eu ador și urma pașilor tăi. Te-am adorat din prima zi când te-am văzut.

Stephen se lăsă pe spatarul scaunului, mai fericit ca niciodată.

– Iar eu sunt nebun după tine, Christa. Te iubesc cu disperare și n-am să te mai las să lucrezi pentru mine. Am să caut o altă secretară.

– Aș muri de gelozie, așa că aș prefera să fac mai departe același lucru.

– Nu trebuie să faci nimic, draga mea. O dată ce vei deveni doamna Harrimay vei fi mult prea ocupată să ai grijă de căminul nostru. Acum ia niște notițe, domnișoară Coombe, ultimele. Bagă-le în căpșorul dumatăle, dat fiind că n-ai nici pix nici foaie de hârtie la îndemână.

– Cum să nu! zise ea scoțându-le din geantă.

El își acoperi ochii cu mâna.

– Curând, o să încep să cred că ești al naibii de eficientă, prea bună ca să mă ridic la nivelul tău ca soț.

– Știi bine că nu-i adevărat.

Știa, cum să nu. Dar Stephen mai știa și că Julia nu va fi deloc încântată de hotărârea lui și că Felise îl va urî. La Barbara nici măcar nu se gândea, pentru că nu avea nici cea mai mică idee despre cum stăteau lucrurile acasă la familia Lane.

Stephen îi zâmbi Christei și continuă să vorbească. Mai târziu o conduse acasă și-i spuse, după ce o făcu să retrăiască din nou fiorul sărutului lor, din dimineața aceea la Cannes.

– Ne vedem mâine la birou, dragostea mea. Noapte bună și mulțumesc pentru că mă iubești. Ești o dulceată, ești exact fata pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Păcat că mi-a luat atâta timp ca să-mi dau seama.

Capitolul 10

De-abia târziu, a doua zi, Christa avu timp să treacă pe la mătușa ei, pe care o găsi singură acasă citind ziarul de dimineață. O îmbrățișă cu căldură și o invită să ia loc.

— Ce bine îmi pare să te văd din nou, fata mea. Credeam că o să rămâi și în weekend acolo, păcat că ai avut o vacanță așa de scurtă. Eu și Barbara am citit despre incendiu în ziare. Au fost pagube mari?

Cele două femei continuă să vorbească despre incendiu la o ceașcă de ceai. Christa se temea de momentul când va trebui să-i spună doamnei Lane despre minunata și neașteptata cerere în căsătorie. O apăsa îngrozitor gândul că trebuia să-i dea astfel o lovitură mortală celei mai bune prietene a ei, pe care o iubea nespus.

Doamna Lane îi aruncă o privire și se gândi că biata fată era foarte obosită, căci avea cearcăne sub ochi.

— Nu s-ar spune că ți-a priit prea tare călătoria asta. Cred că ai muncit tot timpul și n-ai avut nici un pic de timp să te bucuri și tu puțin de soare.

— Nu, într-adevăr, n-am avut, dar totul a fost fascinant, atât cât a durat.

Doamna Lane își aprinse o țigară ca de obicei și-i zâmbi Christei, dorind să afle totul despre Paris și despre sudul Franței. Peste câteva clipe, de afară se auziră pașii Barbarei. Christa simți că-i vine rău.

Barbara năvăli înăuntru, mai frumoasă și mai plină de energie ca niciodată.

– Te-ai întors scumpete? Ce păcat că n-ai mai putut sta la Cannes. Abia așteptam să te întorci să-mi spui... știi tu ce, zise ea cu un zâmbet plin de înțeleșuri, luând-o pe Christa de braț și conducând-o afară din bucătărie. Vino la mine în cameră să mă schimb și eu și pe urmă să vorbim până nu mai putem.

Christa o urmă fără tragere de inimă. În urma lor, doamna Lane o anunță pe Barbara că domnul Jorgensen o sunase mai devreme și-o rugase să-i telefoneze în după-amiaza aceea.

Barbara își dădu capul pe spate și chicoti:

– Danezul ăsta e prins deja. O să-i dau un telefon mai târziu. Acum, hai să discutăm despre „el”. Ai făcut ce ți-am cerut? O să ne vedem curând? Ai făcut vreo înțelegere, ceva? Abia aștept să-mi povestești.

Christa se îngălbeni. „Doamne, se gândi ea, cum am să pot să-i spun oare?”

– Ce-i cu tine? Ești cam tăcută. Ți-a dat mult de lucru, pisoiaș?

– Nu, răspunse Christa încet.

– Ai văzut-o pe îngâmfata aia de Julia Roche la Paris?

– Nu e îngâmfată deloc, să știi, se grăbi Christa s-o apere pe cea care în curând avea să devină cumnata ei. Doamne, nu-i venea să creadă că putea fi adevărat!

– Cum e Coasta de Azur? Ce tare te-am invidiat că ai putut s-o vezi. Dar acum povestește-mi ce i-ai spus și ce-a zis el despre mine.

Christa se gândi că n-are voie să fie lașă și începu, mai albă ca varul:

– Barby, mi-e teamă că o să te șocheze puțin ceea ce am să-ți spun...

Adică n-ai obținut nimic de la el? întrebă ea încetând brusc să mai zâmbescă.

Christa își umezi buzele care i se uscaseră de emoție.

– Nu, dar să știi că am făcut tot ce am putut...
– I-ai dat de înțeles că vreau foarte mult să ne mai întâlnim, că mă interesează persoana lui?

– O, Barby, te rog...

– Nu începe să-mi faci din nou morală că mă țin de capul lui! După unii bărbați chiar trebuie să te ții, dacă vrei să faci ceva și Stephen e unul dintre ei.

– Barbara, dar el nu ți-a dat niciodată de înțeles că l-ai interesa și altfel decât ca model!

– Ei da, și ce dacă? Oricum, cred că m-ai lăsat baltă! Sunt sigură că nici măcar n-ai încercat! Dar să știi că atâta timp cât nu faci ce ți-am spus poți să-ți iei adio de la prietenia mea. Acum că ești secretara lui puteai să faci în așa fel încât să ne combini, dacă voiai cu adevărat. Dar n-ai vrut!

Christa se ridică în picioare.

– Ei bine nu, cel puțin nu acum. Am încercat la început, dar totul s-a schimbat și cu cât afli mai repede, cu atât mai bine.

– Să aflu ce?

– Trebuie să mă crezi că eu n-am făcut nimic în sensul ăsta. E ultimul lucru la care m-aș fi așteptat vreodată, îți jur. Pur și simplu s-a întâmplat!

– Zi odată ce-ai de spus! făcu Barbara cu buzele strânse.

– Stephen m-a cerut în căsătorie, rosti Christa dintr-o răsuflare.

Se simțea de parcă tocmai ar fi tras un foc de armă în dormitorul îngust. Christa era atât de îngrijorată pentru prietena ei încât îi fu frică să n-o vadă leșinând și întinse mâna s-o sprijine.

– Draga mea, te rog să nu-ți imaginezi cumva că am încercat să pun mâna pe el. N-am avut niciodată nici cea mai mică idee că s-ar putea îndrăgosti de mine. Pur și simplu mi s-ar fi părut imposibil. Tu știi ce părere am eu despre mine. Nu mi-a venit să cred atunci când l-am auzit. Dar el chiar vrea să ne căsătorim și cât se poate de curând.

Barbara continua să rămână tacută. Inima Christei tresări. Putea să prevadă deja una dintre cele mai grozave reacții din partea Barbarei. Ar fi vrut ca Stephen să fie acolo, s-o țină de mână, s-o apere.

– Trădătoare! urlă Barbara cu o voce melodramatică.

Christa se făcu stacojie.

– Barbara, pentru numele lui Dumnezeu!

– Șarpe trădător ce ești!

– N-ai nici un drept să spui asta. Nu te-am trădat, jur pe Dumnezeu. Imediat ce m-am urcat în avionul acela am încercat să-l fac să înțeleagă că-l plăci foarte mult, iar el mi-a cerut să tac.

– Sau mai degrabă ai încercat să-l obții numai pentru tine?

– Nu te las să spui așa ceva. Nu-i corect.

– De parcă ai ști ce înseamnă asta.

Barbara devenise de-a dreptul isterică, țipând că n-avea s-o ierte niciodată.

– Barby, chiar n-am avut ce să fac, nu înțelegi? Ce poți să faci dacă un bărbat nu se poate îndrăgosti de tine?

– De la început ai încercat să-l ademenești pentru tine. Te-ai prefăcut tot timpul!

– Nu-i adevărat. Ți-am spus că n-am crezut nici un moment că pot să concurez cu tine. Știi bine că întotdeauna ai fost pe primul loc când era vorba de băieți, iar eu mă bucuram pentru tine. Știam că ești cea mai frumoasă și am fost și eu foarte surprinsă să aflu că s-a îndrăgostit de mine.

Barbara îi adresa o privire plină de ură.

– Într-adevăr, nu-i de miare. Nu cred că tipul ăsta e în toate mințile. De parcă tu ai fi o soție bună pentru el.

Christa se clătină și se lăsă să cadă pe pat, împreunându-și mâinile pe fața care-i ardea.

– Strici tot ce mi se întâmplă mai frumos. Ești urâcioasă, Barby.

– Ce-ai vrea să fac? Să-ți urez sincerele mele felicitări? Unii oameni au niște gusturi ciudate și el e unul dintre ei. M-ai săpat pe la spate tot timpul și ai reușit de minune, te felicit.

– De câte ori vrei să-ți mai spun că n-am făcut asta? Și el n-a fost niciodată al tău. M-am îndrăgostit de el în același timp cu tine, dar n-am spus nimic fiindcă știam că e absurd să-mi închipui că s-ar uita vreodată la mine.

Barbara deveni zeflemitoare. Christa nu mai rezista. Fuseseră foarte bune prietene și nu voia ca Barbara să fie nefericită din cauza ei, dar nu mai putea continua.

– Îmi pare nespus de rău că tu crezi asta. Mai bine să terminăm cu discuția asta, zise ea îndreptându-se spre ușă. Probabil că vrei să-mi iau la revedere de la tine și de la mătușa Cath și să nu mai vin niciodată pe aici.

– Corect.. Du-te și mărită-te cu șeful tău putred de bogat ca să pui mâna pe tot ce-ai vrut și pe mămica și pe mine lasă-ne în plata Domnului. Așa o să fii consecventă cu ce mi-ai făcut mie.

– Barby! exclamă Christa, îngrozită.

În secunda următoare, doamna Lane intră val vârtej pe ușă.

– Barby, scumpo, pentru numele lui Dumnezeu ce ai de strigi așa? Se aude până-n stradă.

Tremurând, într-un nou acces de isterie, aceasta întinse un deget acuzator spre Christa.

– Felicit-o pe ea, hai, dă-i drumul! Sărut-o pe draga ta Christa cea bună pe care ai dat-o mereu ca exemplu față de Barbara cea rea. Prefăcuta asta mi l-a luat pe singurul bărbat care m-a interesat vreodată cu adevărat. O urăsc, și pe ea și pe el. Vă urăsc pe toți. O, aș vrea să fiu moartă.

– Ce naiba s-a întâmplat Chris? Ce vrea să spună? De care bărbat vorbește?

– Mătușă Cath, lăsați-mă să vă explic, începu Christa.

– O, ho, ho, hohotea Barbara, am să mă sinucid, o să vedeți voi. Am să înghit un tub de pastile. Jur că n-am să trăiesc s-o văd pe Christa doamna Harrimay.

Doamna Lane păli.

– Christa, ce vrea să spună? O să te măriți cu domnul Harrimay?

– Nu e o veste prea plăcută în situația asta, zise Christa încet. Dar adevărul e, mătușă Cath, că Stephen m-a cerut aseară în căsătorie. N-am avut nici cea mai mică bănuială că m-ar iubi, dar se pare că asta e realitatea. N-am avut ce să fac. Eu îl ador și întotdeauna l-am adorat. Dar credeți-mă, n-am încercat niciodată să-l îndepărtz de Barbara. Ea și-a imaginat toată povestea asta doar pentru că s-au întâlnit de două ori ca să-i pozeze și au ieșit o seară în oraș.

Doamna Lane clătină din cap confuză. Un singur lucru înțelegea, că fiica ei spunea niște enormități și redevenea isterică.

Era sigură că fiica ei adoptivă nu era așa cum spunea Barbara și în sufletul ei se bucura pentru ea, dar nu putea s-o arate în astfel de momente. Se lăsă pe pat și încercă s-o calmeze pe Barby. Dar ea o împinse deoparte, se ridică în picioare și se uită la Christa cu fața șiroind de lacrimi amare.

– Te avertizez că dacă te măriți cu el am să mă sinucid.

Christa nu știu ce să mai zică. Rămase nemișcată, într-o stare de soc, nespus de nefericită.

Doamna Lane o trase de mână afară din cameră.

– Las-o în grija mea, Chris. O să-și revină, nu-ți face griji. Știi cum dramatizează ea din orice. O să-ți spună mai târziu că-i pare rău. Du-te și fă-i un ceai scumpo, și o să încerc s-o liniștesc.

– Vă rog, mătușică, să mă credeți că n-am vrut s-o rănesc.

– Stai liniștită, draga mea, știu că nimic din ce a spus nu e adevărat. Mă bucur pentru tine și Dumnezeu să te binecuvânteze, fetița mea.

O sărută pe amândoi obraji și o îmbrățișă strâns.

– Când Barby o să se simtă mai bine, trebuie să vii să ne povestești totul. Te întâlnești cu el în seara asta?

- Da.
- Să te simți bine și să nu lași toată cearta asta să-ți întunece bucuria. Și să-i spui domnului Harrimay că aș dori să-l cunosc.
- El vrea să vină să vă vadă, dar în situația asta... O înțeleg pe biata Barby și n-am să mă supăr pentru cuvintele spuse la mânie.
- Așa, draga mea. Știi cum e ea, își pierde ușor controlul, exact ca taică-su, fie-i țărâna ușoară. Dar, ca și el, e bună la suflet.

Christa coborî să facă ceaiul. Era îngrijorată pentru Barby, dar oricât de mult ar fi ținut la ea, nu putea să împingă sacrificiul până la a nu se mai căsători cu Stephen din cauza ei. Ar fi fost nedrept și față de ea și față de el. Și așa cum spusese și mătușa Cath, Barbara nu va fi niciodată în stare să ia o supradoză. Însă până și gândul era îngrozitor.

Încet, încet, unele din cuvintele prietenei ei îi sfredeleau tot mai adânc mințea. Oare Stephen nu făcuse o alegere bună? Nu cumva nu era soția potrivită pentru el?

În Rolls Royceul care venise s-o ia de acasă, Christa nu se mai putea bucura de fericirea care dăduse peste ea. Tot luxul acesta care de acum încolo putea deveni obișnuință nu avea asupra ei impactul necesar spre a-i risipi îngrijorarea.

Capitolul 11

Christa nu putu să-i spună nimic despre Barbara lui Stephen, dar în prezența lui se destinse. Acesta vorbise în dimineata aceea cu sora lui și-i comunicase vestea mariajului. Julia se arătase contrariată la început, dar fiindcă ținea la fratele ei și-și dorea să fie fericit, cedase și promisese că o va accepta pe Christa în familie.

Stephen își arătase dorința de a o cunoaște și el pe mătușa Cath și propuse să le invite împreună în oraș, pe ea și pe Barbara, a doua zi, duminică. Christa aprobă, fără prea mult entuziasm.

Duminica obișnuia să-i pregătească mătușii Cath micul dejun, ca să-i dea și ei răgaz să se odihnească mai mult. Într-o astfel de zi, Barbara stătea în pat până la prânz. Dar în dimineata aceea doamna Lane nu fu doar rece și politicoasă cu Christa, ci chiar aspră.

– Dar mătușică, ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Doamna Lane nu răspunse imediat. Ținea mult la Christa, dar avusese o noapte îngrozitoare cu Barbara, cea mai urâtă de când se știa și nu trecuse fără urme. Voia să fie corectă față de amândouă, dar Barby era sânge din sângele ei, al ei și al lui Oliver Lane.

– Christa, să știi că n-am închis un ochi toată noaptea. Am stat mereu lângă ea și m-am îngrozit de ce-a putut să spună despre tine. Dar acum n-are rost să ne gândim la asta. Tu o să te măriți curând și o să ieși din viața noastră, iar Barby va trebui să învețe s-o accepte.

Christa începuse să tremure de disperare. Le iubea pe cele două din toată inima și nici măcar gândul la iubirea lui Stephen nu putea

să-i mai aducă alinare. Începu să plângă. Doamna Lane o luă în brațe și plânseră împreună.

– Mătușică, Barby trebuie să mă înțeleagă, trebuie... O să mă duc chiar acum la ea și-am s-o fac să gândească rațional. Întotdeauna am reușit.

Tocmai atunci sună telefonul. Era Henrik Jorgensen, sculptorul danez care era vădit interesat de frumoasa Barbara, mai ales că tânăra părea indiferentă față de el. Răspunse Christa și, deși nu o cunostea decât din spusele lui Stephen, danezul o felicită călduros pe viitoarea soție a prietenului său. Doamna Lane o chemă pe Barbara la telefon, apoi se retrase împreună cu Christa la bucătărie, așteptând să vadă ce se mai întâmplă, neîndrăznind să spere prea mult. Prin pereții subțiri se auzi vocea plină și catifelată a Barbarei.

– Frumos din partea dumitale, domnule Jorgensen... o bine, dacă insiști, Henrik! Nu, nu pot să spun că am mai fost acolo... nu, n-am văzut nici cazionul, nu, nici... Nu știu că să-ți spun, Henrik, n-aș prea vrea... Dacă m-ai vedea acum, n-ai mai spune așa. Arăt îngrozitor... Prostii, sunt convinsă că sunt o mulțime de fete mai frumoase decât mine în Copenhaga, se alintă ea.

În vremea asta Christa, se ruga la Dumnezeu ca Barby să accepte invitația lui Henrik.

„Doamne, fă-o să accepte, Doamne! Vreau să fiu fericită, dar vreau ca și Barby și mătușica să fie“.

Barbara năvăli în bucătărie, gândindu-se că într-adevăr, n-ar fi rău să iasă în oraș. Doamna Lane tocmai începuse să spună ceva, când Barbara o întrerupse, așezată ostentativ cu spatele spre Christa.

– Nu vreau să aud văicăreli despre ce am simțit eu azi noapte. Dacă vrei să știi, chiar am avut de gând să mă sinucid, dar pe urmă m-am gândit că nici Stephen Harrimay, nici Christa, mai ales domnișoara Christa Coombe, nu merită să mor pentru ei. Henrik vrea să-mi ofere o zi agreabilă și mă gândesc să nu-l refuz. E un bărbat bine și am auzit că provine dintr-o familie bine cunoscută. Mi-a zis deja că și-ar dori să-l cunosc pe bătrânul lui tată. S-ar putea să las încolo și Golling și tot și să plec la Copenhaga. M-am săturat până-n gât de magazinul ăla și de toată lumea din casa asta.

– Draga mea, eu n-am să mă pun în calea ta, zise trist doamna Lane, amintindu-și că mai auzise cândva aceste cuvinte de la altcineva care-i fusese la fel de drag.

Barbara părăsi bucătăria ca o regină tragică, iar Christa rămase s-o consoleze cu devotament pe mătușica ei.

Barbara coborî mai târziu, purtând un costum care-i venea de minune, cu o eșarfă la gât. Mama ei o privi admirativ, iar Christa îi întinse mâna zicând:

– Chiar arăți superb, Barbu. Nu vrei să dai mâna și să fim din nou prietene?

Barbara îi întoarse spatele fără să-i răspundă, dar Christa nu se dădu bătută.

– Ascultă, știi că n-am vrut niciodată să-ți fac nici cel mai mic rău. Știi bine. Stephen o să vină mai târziu să mă ia și vrea să veniți cu noi și tu și mătușica. Putem să-l luăm și pe Henrik și să ne simțim bine împreună.

Din nou tăcere.

– Haide Barby, interveni doamna Lane. Ar fi așa de frumos să fiți din nou prietene.

Barbara se întoarse și-o privi pe Christa din cap până-n picioare cu un dispreț nemăsurat.

– Da, că parcă s-a purtat ca o prietenă. Și ce crede, că un prânz acolo împreună o să-mi facă mie plăcere? Eu să-l văd pe Stephen ținând-o de mână!

– Ei, lasă Barby, că și domnul Jorgensen ar putea să te țină pe tine, rosti doamna Lane, fără tact, dar bine intenționată.

– Sunt sigură că asta sperați amândouă să se întâmple, zise Barbara supărată. Așa i-ar mai liniști conștiința Christei.

– Ești hotărâtă să fii nesuferită și nedreaptă. Nu vreau să te văd cuplată cu nimeni, vreau doar să te știu fericită.

– Vai, ești generozitatea în persoană, o zeflemisi Barbara.

De data asta, Christa se supără și făcu o mișcare să plece, dar se răzgândi citind durerea de pe chipul doamnei Lane. Se hotărî să nu mai vină pe acolo decât atunci când știa că e singură. Barbara plecă și Christa încercă s-o convingă pe mătușică să vină cu ei, dar aceasta se scuza, spunând că dorea foarte mult să-l cunoască pe domnul Harrimay, dar că nu se simțea în stare să-l întâlnească în ziua aceea. Christa o înțelese și nu mai insistă.

Capitolul 12

Stephen îi oferi Christei un medalion încrustat în aur cu chipul mamei lui și o haină de blană care o lăsă pe Julia mută de uimire. Christei îi fură prezentate cele mai apropiate rude ale lui Stephen și toate o primiră încântate pe viitoarea soție a lui Stephen. Julia însăși își dădu seama că pentru Stephen era mult mai potrivită o soție pricepută și plină de tact, precum Christa, în loc de temperamentală Felise și sfârși prin a o plăcea foarte mult. Curând, deveniră chiar bune prietene.

Noiembrie trecu. Într-o zi, după ce Christa și Stephen dăduseră o petrecere în onoarea logodnei lor, Stephen primi un telefon de la Henrik Jorgensen. Acesta o anunța pe Christa că doamna Lane suferise ceva, probabil un atac de cord și că fusese internată la un spital din apropiere. El și Barbara abia se întorseră de la spital și doamna Lane întrebase de Christa. Christa nu ezită o clipă. În drum spre Green Wood, îi povesti lui Stephen ce se întâmplase între ea și prietena ei și-l rugă să n-o judece prea aspru pe Barbara.

– Nu fi supărat pe ea, te rog. Cred că a suferit și ea destul.

El își încruntă sprâncenele, dar nu putu rămâne încruntat prea mult timp în fața generozității și tandreței ei.

Când intrară în casă, Barbara abia îi aruncă o privire lui Stephen. El rosti câteva cuvinte de părere de rău, apoi se îndreptă spre Henrik și începură să vorbească amândoi în șoaptă.

Barbara păru că se frânge în două în brațele primitoare ale Christei. Nu mai era Barbara cea rece și disprețuitoare, ci fata caldă și iubitoare pe care o știa Christa.

– Oh, Chris, Chris! exclamă ea izbucnind în lacrimi.

– Vino sus, draga mea, zise ea conducând-o pe prietena ei în dormitor.

Mai întâi aprinse focul în șemineu, apoi se uită la Barbara, care stătea pe pat cu capul în mâini.

– Cum se simte mătușa?

– Acum m-am întors de la spital. Mama și-a recăpătat cunoștiința, dar medicii spun că atacul a fost destul de grav.

Christa se așeză lângă ea și-și trecu un braț în jurul ei.

– Cât de grav?

– Ei zic c-ar fi o tromboză coronariană. Cred că e ceva ereditar, fiindcă și bunica a murit la fel.

– Mătușa Cath n-o să moară așa curând, stai liniștită. O să se facă bine și o să se întoarcă acasă.

Mă simt îngrozitor, fiindcă știu că din vina mea s-a îmbolnăvit. Am crezut că mor când am găsit-o întinsă pe podea. M-am purtat cu ea îngrozitor în ultimul timp. Și cu tine la fel. Mama a fost tot timpul îngrijorată din cauza mea, nu s-a odihnit deloc și a muncit tot timpul. Vai, sunt oribilă, m-am purtat oribil față de amândouă, mi-am omorât mama.

Christa o îmbrățișă din tot sufletul.

– Nu fi prostuță, draga mea. Cum s-o omori pe mătușica? L-am auzit pe Stephen vorbind cu Henrik și zicea că starea ei nu e critică.

– Dar m-am purtat atât de urât cu tine... Asta a făcut-o pe mama să sufere.

– Nu te mai gândi la asta, te rog. Atâta timp cât mătușica își revine, la ce bun să ne mai gândim la ce-a fost? Acum o să fim din nou prietene, da? N-o să mai crezi că am vrut să te rănesc și-o să-l consideri și pe Stephen prietenul tău, nu-i așa?

– Da, am să încerc, răspunse Barbara, străduindu-se din răspuțeri să-și controleze emoțiile. Am fost atât de dezamăgită și de supărată, încât am simțit nevoia să fiu rea și să te rănesc la rândul meu.

– O, biata Barby, cât trebuie să fi suferit! Mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost de tine. Și știi ceva, în curând am să-ți dau și eu o veste mare. Eu și Henrik ne-am văzut foarte des în ultima vreme și se pare că are gânduri serioase pentru noi doi. Nu e la fel de bogat ca Stephen, dar e sculptor profesionist și se ocupă și el de afacerile tatălui său, care a fost proprietarul unei fabrici de porțelan la Copenhaga. Avem multe în comun și mi se potrivește mai mult decât Stephen, care era prea intelectual pentru mine. Dansăm și ne distrăm mult mai bine decât m-aș fi așteptat. E drept că nu e așa de frumos ca Stephen, dar cred că în curând am să fiu îndrăgostită până peste cap de el.

– O, Barbara, e minunat! E tot ce mai doream ca să fiu cu adevărat fericită.

– Ești așa de bună Chris! Întotdeauna te-am admirat. Măine mergem să-i spunem mamei că ne-am împăcat. Acum lasă-mă să mă aranjez puțin și pe urmă să coborâm să bem ceva cu băieții, da?

– Sigur că da. O, Barby, abia aștept să-ți povestesc despre planurile noastre de nuntă. Tu o să fii domnișoara mea de onoare, iar Henrik o să fie cavalerul lui Stephen.

– Ce romantică ești, scumpa mea.

– Nu, nu sunt, sunt doar...

– O prostuță, se strâmbă Barbara în glumă.

– Da, sunt o prostuță.

Și cele două tinere coborâră împreună scările, ținându-se de mână și râzând din toată inima.

Sfârșit